

Dữ Nhữ Cuồng Ca

Contents

Dữ Nhữ Cuồng Ca	1
1. Chương 1: Nguyên Nhân	2
2. Chương 2: Tỉnh Táo	7
3. Chương 3: Ở Chung	11
4. Chương 4: Bạn Bè	15
5. Chương 5: Ký Ức Cũ	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7: Tranh Sủng	29
8. Chương 8: Trưởng Thành	34
9. Chương 9: Thanh Thương	39
10. Chương 10: Biến Cố	45
11. Chương 11: Thẳng Thắn	51
12. Chương 12: Tình Thế	56
13. Chương 13: Điên Cuồng	60
14. Chương 14: Quan Hệ	65
15. Chương 15: Thành Hôn	70
16. Chương 15-2: Thành Hôn 2	72

Dữ Nhữ Cuồng Ca

Giới thiệu

Editor: Nguyễn Anh Một câu chuyện đơn giản kể về việc một sát thần Diệp Cuồng ca lại đi nhận nướ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-nhu-cuong-ca>

1. Chương 1: Nguyên Nhân

Đêm đó, một nhóm người lướt qua rừng cây, lá khô bụi bay mịt mù sau mỗi bước chân của họ. Trên lưng người cầm đầu có mang theo một hài đồng.

Hài đồng ước chừng sáu, bảy tuổi, gió lạnh thấu xương gào thét bên tai nhưng hấn ngoảnh mặt làm ngơ. Hai mắt chỉ dọi ra nhìn về một điểm nào đó, an tĩnh trên lưng người mặc áo đen.

Người này là trưởng nam của Mục Trường Yên bên Mục phủ – Mục Tử Minh.

Bắc cùng hai đời, tam hùng bàn thủ, là tam phủ Liễu, Lý, Mục. Nói về lực lượng của tam phủ thì hoàn toàn có thể chống lại triều đình. Chỉ duy nhất Diệp các sống nhờ vào ký kết hợp đồng sát thủ, mặc dù không tham gia thương đạo, nhưng khí thế cũng đủ Tam phủ kiêng kỵ ba phần.

Trăm năm trước, triều đình chưa thắt chặt các quy định thương mại. Các phủ trắng trợn vơ vét của cải, giàu có ngang vua, quốc gia suy yếu, dân chúng lầm than. Các quan chức dòn dập dâng thư tấu vua, thỉnh cầu nghiêm phạt trừng trị.

Mãi đến bây giờ, triều đình mới độc quyền công thương nghiệp, vị trí vững chắc, nhưng việc hợp tác với các phủ vẫn là điều thiết yếu, nhưng chỉ có những phủ mạnh nhất mới xứng đáng. Trăm năm qua, các phủ tranh giành, cấu xé lẫn nhau chỉ hòng đoạt được vị trí kia, trở thành Tam phủ đứng đầu.

Thương nhân trục lợi tranh giành, Diệp các vẫn đứng vững, ngoại trừ việc nhận tiền giết người, không chủ động tham gia vào ân oán ba đời của tam phủ.

Bây giờ, Mục phủ suy tàn, dần dần tiêu điều. Lý phủ như mảnh hổ ngử đông, cuối cùng trong một đêm thăm sát Mục phủ. Bị tập kích bất ngờ, trong một đêm, cả một đại gia tộc chấp nhận số phận diệt môn.

Nhóm người mặc áo đen kia chính là người của Mục phủ, họ phụng mệnh Mục Trường Yên đem hai vị tiểu thiếu gia đến nơi mà nanh vuốt của kẻ thù không thể chạm đến – Diệp các.

Bước ra từ cuộc hỗn chiến, họ đã trải qua một cuộc chiến thảm khốc, rất nhiều người bị thương nặng, ngay cả tiểu nhi tử nhà Mục phủ cũng lãnh một kiếp, lúc nào đang thoi thóp nằm trong lòng ngực người mặc áo đen. Đoàn người không phút giây nào ngơi nghỉ, lao đi về phía trước.

Cơn gió phương Bắc thổi ào ào giữa rừng cây, xới tung những chiếc lá khô, như ngâm nga một khúc ca thê lương, tuyệt vọng,

...

Hình ảnh tanh mùi máu một lần nữa hiện lên trong đầu Mục Tử Minh, tiếng đao kiếm còn vang vọng bên tai hấn. Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, máu tươi loang lổ thấm ướt những viên đá xanh dưới

hiền nhà.

Chết rồi, tất cả đều chết, mọi thứ không còn.

“Cha...nương...”

Giữa bạt ngàn im lặng chợt có tiếng yếu ớt, nức nở sau lưng, người mặc áo đen cầm đầu thở ra một hơi, lên tiếng an ủi: “Thiếu gia đừng sợ, ngài sắp được an toàn rồi.”

Một tiểu viện ẩn giấu dưới rừng cây rậm rạp cũng xuất hiện trước mắt mọi người. Ánh đèn soi sáng những viên ngọc ngói xanh, những nhánh cây bám lên tường đá, gợi về nơi ẩn dật của những ẩn sĩ muốn trốn tránh với đời, ngoại trừ chữ “Diệp” được chạm khắc cứng cáp trên cửa, còn lại dường như chẳng có gì liên quan đến tổ chức sát thủ Diệp các.

Thế nhưng đám người kia biết rõ, đây là nơi ở của Diệp các chi chủ đời thứ ba – Diệp Cuồng Ca.

Bước chân dừng lại, một người trong số ấy bị trọng thương mà ngã xuống, chỉ có lồng ngực nhấp nhô chứng minh là người ấy còn sống. Hắc y cầm đầu buông hài đồng xuống, một mình bước vào, bởi vì nghe thấy tiếng động nên đứa bé lộ đầu ra, thấy hắc y nói giữ với đứa bé giữ cửa, nó gật gù, cánh cửa mở ra.

Hắc y kia lùi về, quay về phía đám người ra lệnh: “Quỳ xuống!”

Vừa dứt lời, cả đoàn người quỳ xuống, cung kính đợi người sắp xuất hiện

Hắc y cầm đầu sửa lại phần tóc mai ngổn ngang của hài đồng, vẻ nghiêm túc không còn, thay vào đó là nụ cười hiền hậu. Đó là tổng quản của Mục phủ, hắn đã bốn mươi ba, ba mươi năm cống hiến cho Mục phủ đến không còn thê thiếp. Mục Tử Minh là một tay hãn chằm sóc, tập võ độc sách đều từ hắn mà ra, đứa trẻ này chẳng khác gì một phần máu thịt của hắn.

Mục Tử Minh ngẩng đầu nhìn hắc y, sợ sệt nắm lấy ống tay áo người ấy. Tâm lý yếu ớt bị đả kích mãnh liệt, mọi thứ xung quanh đều xa lạ làm hắn hoảng hốt, hắn không biết tại sao lại đến đây, thậm chí nụ cười của hắc y cũng không làm hắn cảm thấy yên tâm, thậm chí còn như dự đoán hắn sắp mất đi một nơi nương tựa.

Mục Tử Minh vừa sợ vừa sốt ruột, hắn muốn trước cái kẻ trước mặt hắn sẽ cam kết không vứt bỏ hắn. Thế nhưng chưa kịp mở miệng, lời nói như bị ứ đọng ở cổ, một chữ cũng không phun ra.

Người mặc áo đen đặt hai tay lên vai Mục Tử Minh, hắn biết đứa nhỏ đang lo lắng điều gì, thế nhưng thật sự đã vào bước đường cùng, chỉ có thể dịu dàng trấn an Mục Tử Minh.

“Thiếu gia, Mục phủ lần này lành ít dữ nhiều, ta chỉ sợ là thập tử nhất sinh. Ngài cùng nhị thiếu gia là là

tâm nguyện cuối cùng của phủ chủ và phu nhân, nếu như Diệp các các chủ này thật sự như phủ chủ nói thì ngài vẫn còn nơi nương tựa, mà ta sẽ cũng làm tròn sứ mệnh.”

Đằng sau cửa gỗ truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Lê Chấn vội vàng quỳ xuống, không quên hướng về phía Mục Tử Minh nói: “Thiếu gia, ngài cũng quỳ xuống đi.”

Mục Tử Minh nghe lời quỳ xuống, cảnh cử lớn bị đẩy ra. Hắn chỉ ngẩng đầu nhìn một chút, chỉ một cái nhìn thoáng qua, lại khiến hắn cả đời không quên.

Người tới như thuận theo gió mà đến như tiên giáng trần. Áo lông cáo trắng khoác trên người làm nổi bật gương mặt thanh lãnh cao ngạo. Một tay người ấy để sau lưng, ánh đèn mờ khiến Mục Tử Minh không thấy rõ nét mặt y, thế nhưng khí chất không thể khinh nhờn làm hắn ngây ngất, không khỏi thán phục sao trên đời lại có thần nhân như thế.

Ánh mắt Mục Tử Minh di chuyển về phía hắn. Một giây sau, hắn lập tức cảm nhận ánh mắt lạnh lẽo của y. Là loại ánh mắt không mang theo bất kỳ sắc thái gì khiến hô hấp Mục Tử Minh dừng lại, cả người phát lạnh, nếu so với gió ngoài kia, còn lạnh thấu xương gấp ngàn lần.

Mục Tử Minh rùng mình, dịch người né tránh tầm mắt đối phương.

Diệp Cuồng Ca đau đầu nhìn đám người quỳ rạp trước cửa nhà mình, giấc ngủ bị quấy nhiễu làm tâm trạng y thêm tồi tệ. Tin tức Mục phủ gặp chuyện y đã nghe thấy, kết hợp với tình thế trước mắt thì mọi thứ đều nằm trong dự liệu của y. Bên cạnh Mục Tử Minh, nhóm người này còn có Mục Tử Thanh cũng đang hoang mang tránh né ánh nhìn của y, chuyện tiếp theo như thế nào Diệp Cuồng Ca cũng đoán xong.

Thế nhưng việc bị đánh thức thế này, Diệp Cuồng Ca cũng không muốn những người kia quá dễ dàng thực hiện được mục đích, liền không vui mở miệng: “Không biết Lê tổng quản đến thăm Diệp mỗ vì chuyện gì?”

Lê Chấn tự nhiên nhận ra Diệp Cuồng Ca tức giận, bây giờ Mục phủ chạy trời không khỏi nắng, việc cấp bách làm đảm bảo an toàn cho hai vị thiếu gia, hắn không thể làm gì hơn ngoài nhắm mắt mở miệng.

“Mong các chủ nhận lấy hai vị thiếu gia nhà ta.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, là tới tìm y che chở. Thế nhưng y không phải là người có lòng từ bi lương thiện, y chỉ làm việc có lợi cho mình.

“Nơi của Diệp mỗ không phải là từ ấu.”

(*) Từ ấu: trại trẻ mồ côi.

“Ngài có nhớ một năm trước đã đáp ứng phũ chủ nhà ta một ân tình?”

Diệp Cuồng Ca bất ngờ bị hỏi, đôi lông mày nhú lại suy tư về một khoảng thời gian bị lãng quên.

Mục Trường Yên, một năm trước, ân tình?

Một lát sau, Diệp Cuồng Ca như nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên cười một tiếng, cười rung cả vai lên.

Ngày ấy, y ngồi một mình uống rượu ở Thanh Phong lâu, đang muốn tính tiền lại phát hiện mình để ngân lượng bên trong các, định gọi thuộc hạ thì mới nhận ra khu vực này không có người của mình, đang suy nghĩ có hay không giết nên giết người diệt khẩu nhằm tiết kiệm thời gian thì bất ngờ Mục Trường Yên không biết từ đâu xông ra, thay mình thanh toán món nợ.

Diệp Cuồng Ca chưa bao giờ nợ ân tình, lần đấy gặp mặt ấy, không thấy đối phương là loại tiểu nhân ham chiếm tiện nghi người khác, hẳn là sẽ không ra yêu cầu vô lý, huống hồ y cũng không phải kiểu nhận không của người khác, thôi thì coi như nợ một cái ân tình.

Ai ngờ hôm nay mới vỡ lẽ, thương nhân kia là loại không biết xấu hổ đến thế.

“Một năm trước, ta chỉ thiếu phũ chủ người một chút tiền, vậy mà giờ lại bắt ta phải nuôi hai đứa bé này, yêu cầu thật quá vô lý.”

Diệp Cuồng Ca khép hờ mắt, bước về phía Lê Chấn, dừng lại nơi hắn đang quỳ, một làm uy thế vô hình bức bách khiến người ta cơ hồ không thể thở nổi.

Lê Chấn ngượng ngùng trước khi đi đã quá vội vàng. Mục Trường Yên khi giao việc cho hắn cũng không nói rõ ràng, khi biết chuyện từ phía Diệp Cuồng Ca, hắn tự biết mình đuối lý. Hiện tại con át chủ bài xem như phế, đối phương có đáp ứng hay không, hắn chỉ có thể tiếp thu.

Nhưng là đối phương chưa từ chối hắn, Lê Chân không muốn từ bỏ bất kỳ tia hy vọng nào, hắn vẫn kiên nhẫn cầu khẩn: “Mong các chủ cân nhắc, Lê Chấn ta xin kết cỏ ngậm vành báo đáp!”

(*) Kết cỏ ngậm vành: (Đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khoả không mang chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoả bị giặc bao vây, nhờ có hôn của cha người ái thiếp kia kết cỏ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoả thoát được)

Dứt lời hai chân đều quỳ xuống, hai tay chống đất, cái trán ép sát mặt đất, một bộ thấp dạng thấp kém cực độ.

Những hắc y đằng sau cùng đồng loạt quỳ xuống, ngay cả những hắc y nằm thoi thóp như sắp chết cũng cố thều thào:

“Xin ngài cân nhắc!”

Một đám người làm bộ dáng không đồng ý sẽ không đứng lên, tình cảnh tựa hồ lâm vào thế bí.

Diệp Cuồng ca như không thể bị lay động, y không có hứng với những kẻ muốn chết.

Tầm mắt y chuyển đến một cây hòe không xa, trên ngọn cây chỉ còn vài chiếc lá tàn đợi gió cuốn đi. Mùa đông sắp đến, đã có bao nhiêu cái mùa đông?

Hài tử à? Hình như y cũng từng có,

Mùa xuân năm ấy, mưa phùn lâm thâm. Y vén tấm vải đỏ, dù chỉ là nữ nhi của một thương nhân nhỏ nhoi, nhưng là thê tử duy nhất của y.

Vì sao gặp gỡ, vì sao thành hôn, y đều không rõ. Y có yêu nàng không? Diệp Cuồng Ca không rõ, bởi y không biết yêu. Y chỉ suốt đời lưu luyến mãi ý cười nơi khóe môi, như nắng ấm tan ra cõi lòng y, loại cảm giác đó có lẽ là hạnh phúc.

Y còn nhớ trước khi nàng vào phòng sinh, đau đến tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, nhưng bàn tay giữ chặt tay y vẫn gắng gượng nụ cười, để y đừng lo lắng, còn nói sẽ sinh cho y một đứa bé trai kháu khỉnh mập mạp.

Nàng nói dối!

Đó là lần cuối cùng nàng mỉm cười, nhưng nụ cười ấy quá thê lương.

Thuộc hạ kinh hoàng chạy tới nói cho y biết, phu nhân và hài tử đều không bảo vệ được, cả hai đều qua đời.

Diệp Cuồng Ca không cất nổi lời, sững sờ tại chỗ, đột nhiên lòng dâng tràn bi thương mà cười lớn. Trời nổi sấm to, như là trời cao cười nhạo y, cười nhạo bàn tay y đầy máu nên không xứng đáng được hưởng hạnh phúc, hạnh phúc gia đình.

Nàng ra đi mang theo nắng ấm. Cõi lòng y một lần nữa bị lạnh lẽo nhấn chìm.

...

Diệp Cuồng Ca hãy còn trong hồi ức, mọi người không dám phát ra âm thanh nào, thậm chí không dám thở mạnh, sợ quấy rầy người này.

Không biết qua bao lâu, Diệp Cuồng Ca thu tầm mắt lại, không đang suy nghĩ gì, mở miệng nói: “Người

để lại, các người đi đi.”

Lê Chấn kinh hỉ cứ ngỡ là mình đang mơ, đến khi có phản ứng thì hắn mới khó khăn đứng dậy, chỉ lo vài giây tiếp theo Diệp Cuồng Ca sẽ đổi ý, tay ôm thành quyền:

“Tại hạ thay mặt chủ phủ tạ ơn các chủ, ân tình này Lê Chấn ta vô cùng cảm kích!”

“Kính xin các chủ nhận lấy cái này.” – Lê Chấn từ trong lồng ngực lấy ra một món đồ, hai tay dâng cho Diệp Cuồng Ca.

Diệp Cuồng Ca mở ra xem. Một khối ngọc ẩn dính máu. Chất ngọc trắng nuột, hoa văn tuyệt đẹp, dưới đế có khắc một chữ “Mục”. Ngọc ẩn không lớn không nhỏ này tượng trưng cho quyền uy của Mục phủ, càng biểu thị cho người kế nghiệp của Mục phủ. Có điều vật này tạm thời sẽ do y bảo quản.

Trước khi đi, Lê Chân cúi người, cùng Mục Tử Minh nói những lời cuối cùng.

“Thiếu gia, ngài nhất định nhớ kỹ, chỉ cần ngài còn sống thì Mục phủ vẫn sống.”

Mục Tử Minh liềm mạng mà lắc đầu, hắn kéo tay Lê Chấn, mở miệng nói: “Không, mang ta cùng đi, ta đi cùng Lê thúc!”

Lê Chấn lắc đầu một cái, kéo tay Mục Tử Minh, giao cho Diệp gia một hạ nhân, liền mang theo đoàn người hướng về phía Mục phủ, rất nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Mục Trường Yên đã chết, bọn hắn liệu còn có thể sống.

2. Chương 2: Tỉnh Táo

Sau khi một đám người rời đi, xung quanh lần thứ hai rơi vào yên tĩnh, xa xa truyền đến tiếng nói của người gõ mõ cầm canh, tưởng như những gì mới xảy ra chỉ là ảo giác.

Diệp Cuồng Ca trực tiếp ôm lấy Mục Tử Thanh, tiểu tử nhú lông mày, nhắm chặt hai mắt, môi khô nứt, chỉ còn tồn tại một tia tức giận. Y không phát hiện ra Mục Tử Minh, chỉ ôm Mục Tử Thanh trở về phòng.

Đẩy cửa phòng ra, đem đứa nhỏ đặt lên giường. Diệp Cuồng Ca mở y phục cho hắn, vì hắn kiểm tra thương thế. Một luồng sóng chân khí từ trong tay Diệp Cuồng Ca chậm rãi tiến vào cơ thể Mục Tử Thanh.

Căn phòng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng rên yếu ớt từ đứa nhỏ.

Diệp Cuồng Ca nhắm hai mắt tiêu hóa tất cả những chuyện vừa phát sinh, y cũng không ngờ chính mình sẽ nhận lấy hai đứa nhỏ. Diệp gia bản vốn chỉ có mình y, từ khi nàng ấy mất, nơi này càng quanh quẽ. Y cũng không định tái hôn, hạ nhân và chính y đều cho rằng Diệp gia sẽ như vậy tuyệt hậu.

Thôi, suy nghĩ nhiều vô ích, chỉ cần hai đứa nhỏ này nghe lời, y cũng không phải nhọc công nuôi chúng lớn.

Cảm nhận được thân thể đứa nhỏ đang ấm dần lên, máu cũng lưu thông trở lại, Diệp Cuồng Ca mở mắt, vừa vặn thấy một đôi mắt to tròn đang đánh giá y.

Diệp Cuồng Ca một đời giết người vô số, tuy có một gương mặt tuấn tú, nhưng sát khí tỏa khắp người, không chỉ làm bọn trẻ con khóc thét, mà người lớn thấy y cũng dâm ra sợ hãi.

Trong mắt đứa bé này không có nửa phần hoảng sợ, mà chỉ tràn ngập tò mò. Nhìn thấy vết thương sâu trong ngực mình cũng không khóc rống lên, chỉ nghẹo cổ nhìn Diệp Cuồng Ca, bởi vì nhất thời không hiểu nổi tình hình mà choáng váng.

Diệp Cuồng Ca tùy ý để Mục Tử Thanh nhìn, ban nãy y đã kiểm tra qua, thủ phạm vốn muốn đâm thẳng vào tim, không biết đứa nhỏ kia làm sao mà thoát được đòn trí mạng. Đã thế đứa nhỏ vốn yếu ớt, rồi bị nhiễm lạnh khi chạy trốn, nếu như sau này không chăm sóc cẩn thận, chắc chắn sau này sẽ lưu lại nguồn bệnh.

Sắc mặt tái nhợt của Mục Tử Thanh nhờ được chữa trị đã thêm sắc hồng. Tuy rằng vết thương trên ngực rất dọa người, thế nhưng không biết nam nhân mặt lạnh đã làm gì, hẳn một chút cũng không đau.

Là người này cứu mình, Mục Tử Thanh nghĩ.

Mục Tử Thanh cảm giác xung quanh yên tĩnh quá đáng, mà nam nhân không có vẻ gì muốn nói chuyện, chỉ nhìn vết thương của hắn, không biết đang suy nghĩ gì. Hắn liền mở miệng trước, giọng nói yếu ớt bởi thiếu nước nên hơi khàn giọng.

“Ta không đau, xin đừng lo lắng cho ta.”

Diệp Cuồng Ca sắc mặt không hề thay đổi, trong lòng thấy nực cười. Rõ ràng người bị thương là chính mình, mà đứa nhỏ này lại đi an ủi hắn, thật sự thú vị.

Y thu tay về, sát khí không biến mất, ánh mắt như dao bén nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong veo của đứa nhỏ, tựa hồ muốn tìm bên trong một tia khiếp đảm, mở miệng nói rằng: “Người không sợ ta?”

“Không sợ, là ngài đã cứu ta.”

Mục Tử Thanh vừa tỉnh lại, nội tâm thật nhiều nghi vấn, nhưng nam nhân có vẻ tâm tình không tốt, hắn

không muốn nam nhân chán ghét, liền không nhắc tới mối nghi hoặc trong lòng.

Thoát ra khỏi ký ức đao kiếm tàn nhẫn, sắc mặt trắng bệch của Mục Tử Thanh mới khôi phục chút huyết sắc. Tuy rằng sự tồn tại của nam nhân làm hắn cảm giác bình yên, thế nhưng về xa cách của người này làm hắn có cảm giác vài giây nữa thôi, y sẽ bỏ hắn mà đi, hắn không khỏi đưa tay ra, muốn xác nhận nam nhân đẹp như thiên thần này không phải là ảo ảnh.

Mới đưa tay ra, Mục Tử Thanh thấy bàn tay dính máu của mình, lập tức run rẩy trở về.

Hắn không muốn làm bẩn áo nam nhân.

Diệp Cuồng Ca khó hiểu nhìn động tác đứa nhỏ, y khẳng định mình đã chữa trị cho thương thế Mục Tử Thanh, sao lại đau đến run rẩy thế. Y lẳng lặng nhìn đứa nhỏ, không có bất luận động tác gì, y chưa bao giờ an ủi người khác, càng không biết phải làm gì với một đứa nhỏ.

Lúc này, hai hạ nhân bưng nước nóng vào, vì Mục Tử Thanh thanh tẩy. Một người trong đó làm vẻ khó xử, hương y nói: “Tam gia, vị tiểu thiếu gia kia...”

Diệp Cuồng Ca tự hiểu nàng đang ám chỉ Mục Tử Minh, đau đầu đi về phía phòng lớn, vừa mới đến gần, liền truyền đến thanh âm của Mục Tử Minh.

“Các người đi ra, ta không muốn ở đây! Ta phải về nhà! Thả ta ra! Ta phải về nhà!” – Mục Tử Minh đẩy đồ ăn trên mặt bàn, đồng thời không ngừng kêu la, giằng co với đám hạ nhân.

Diệp Cuồng Ca bởi vì xử lý nhiều việc nên đã hai ngày không chợp mắt, đêm nay lại bị quấy rầy, cơn ức chế đến bây giờ chưa bị bạo phát đã là kỳ tích. Ai ngờ Mục Tử Minh không biết phải trái này, cứ thích ném đá vào mặt hồ tĩnh lặng. Đã như vậy, cùng đừng trách y bất nhân.

Diệp Cuồng Ca nắm lấy cổ tay Mục Tử Minh, sắc mắt khó coi quan sát y, không kiên nhẫn nói: “Được, vậy ta liền cho người về nhà.”

Dứt lời liền thi triển khinh công, mang Mục Tử Minh nhảy lên nóc nhà, đi về hướng nhóm hắc y ban nãy.

Đột nhiên bị kéo lên nơi cao, Mục Tử Minh hoảng sợ cực độ, nam nhân này chỉ lo động tác dưới chân, căn bản không quan tâm sống chết của hắn, hắn chỉ biết ôm lấy tay nam nhân để mình không ngã xuống. Theo cảnh vật biến hóa dưới chân, đường phố quen thuộc hiện ra trước mắt hắn.

Bước chân Diệp Cuồng Ca chậm lại, trực tiếp bước vào bên trong Mục phủ, lập tức hất tay đẩy đứa nhỏ ra.

Mục Tử Minh không có điểm tựa ngã nhào trên đất, chân mềm nhũn, lão đảo chạy về phía trong. Thế nhưng mới tiến được hai bước, hắn liền thần thờ tại chỗ, cứ thế bất động.

Ngon lửa chiến tranh đã dừng lại, thắng bại đã thấy rõ ràng. Mực phủ huy hoàng năm xưa nay chìm trong biển máu, thi thể khắp nơi. Bên tai truyền đến âm thanh “tách tách” của ngọn lửa bén rơm, không khí chết chìm trong mùi hôi thối, Mực Tử Minh bị hun đến không chịu được che mũi lại, gặp người xuống nôn khan.

Diệp Cuồng Ca, đến cả lông mày cũng không nhú, những gì Mực Tử Minh phải chịu không khiến y động lòng thương, y chỉ muốn phơi bày sự thật tàn khốc, đẫm máu cho đứa nhỏ đang muốn trốn tránh này, còn đối phương có tiếp thu hay không, không có liên hệ đến y.

Bất ngờ vang lên một loạt tiếng bước chân, một đám người xuất hiện cách Diệp Cuồng Ca không xa, người cầm đầu không giấu nổi vẻ đắc ý, Diệp Cuồng Ca nhận ra – đó là Lý phủ chỉ chủ Lý Như Vân.

Thời điểm nhìn thấy Diệp Cuồng Ca, Lý Như Vân lập tức biến sắc, hắn không nghĩ sẽ gặp người này ở đây, nếu hắn không xác định toàn gia của Mực phủ đã chết, hắn còn nghĩ đây là cứu binh của Mực phủ. Nhưng rồi hắn lại nghĩ, không đúng, Diệp các chắc chắn không bao giờ nhúng tay vào việc của tam phủ, tại sao y lại xuất hiện tại nơi này?

Lý Như Vân chần chờ đi về phía trước, từng bước một, cảnh giác mở miệng nói: “Hóa ra là Diệp các chủ, đã lâu không gặp, không biết các chủ đến đây, là vì...”

“Bằng hữu qua đời, Diệp mỗ đến đây đưa tiễn một đoạn đường thôi, có liên quan gì đến người.” – Diệp Cuồng Ca đứng chấp tay, trong lời nói lộ vẻ thiếu kiên nhẫn.

Lý Như Vân oán thăm, Diệp Cuồng Ca cùng Mực Trường Yên gặp được mấy lần, giữa bọn họ căn bản không có giao tình gì, làm sao có thể gọi lại bằng hữu?

Trong lòng nghi hoặc, Lý Như Vân liếc mắt nhìn người bên cạnh Diệp Cuồng Ca, đợi hắn nhận ra đó là ai, lập tức rên ra một tiếng lạnh lẽo, khinh thường nói: “Đâu không phải dư nghiệp của Mực gia sao, nguyên lai là trốn ở nơi của Diệp các chủ. Có điều Diệp các che chở cho người của Mực phủ, chẳng lẽ là muốn hướng về Lý phủ ta tuyên chiến?”

Diệp Cuồng Ca không muốn cùng Lý Như Vân phí lời, chính y còn chưa làm gì, mà kẻ kia đã lẩm mồm lẩm miệng. Y nghĩ mình đã thể hiện ý muốn xua đuổi rõ ràng, ai ngờ cái kẻ này cứ liên tục mồm năm miệng mười. Ánh mắt Diệp Cuồng Ca tối sầm, bàn tay bóp lên bên hông vẽ kiếm.

Động tác Diệp Cuồng Ca khiến Lý Như Vân kinh hãi, không khỏi lui về sau một bước. Hắn cảm thấy ánh mắt ấy vô hồn, không sống chết, hắn cũng biết rõ đối phương có sức mạnh kinh khủng thế nào, lập tức không nói thêm câu nào, chỉ sợ đầu thân chia lìa.

“Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng làm chuyện không nên làm.” – Câu tiếp theo của Lý Như Vân không hề thiếu khí thế, rồi mang thủ hạ lập tức rời đi, vị sát thần này không nên chọc vào.

Người đã đi xa, Diệp Cuồng Ca xoay người, từ từ xuống Mực Tử Minh đang quỳ trên mặt đất, môi mỏng phun ra những lời lạnh lẽo.

“Đi theo ta, hoặc ở đây trở thành một phần của đồng thi thể này, lựa chọn ở người.”

Đôi mắt ngập nước, Mục Tử Minh nhìn khắp xung quanh, mơ hồ nhìn lại cảnh tượng trước mắt. Sự thật đã bày ra trước mắt, hắn không biết mình cuối cùng lưu luyến cái gì. Là Mục Tường Yên à? Không phải, phụ thân chưa bao giờ quan tâm hắn, mẫu thân thì cũng đã tạ thế từ ba năm trước, cái hắn lưu luyến, hắn là nơi hắn gọi là nhà.

Mục Tử Minh ngẩng đầu lên, chớp mắt, nước mắt lăn dài, nhỏ xuống đất bùn, rất nhanh biến mất không còn tăm hơi. Hắn nhìn đồng đồ nát thê lương ngập dưới đồng lửa, hóa ra đây đã từng là nhà hắn...

Diệp Cuồng Ca bình tĩnh đứng cách hắn không xa, tà áo trắng đối lập với bóng đêm, kiêu ngạo mà cô đơn, tưởng như không ai có thể với tới. Bầu trời phương đông dần chiếu ánh sáng, thân thể người nọ dạt lên một tầng hào quang, hóa ra là trời đã sáng.

Mục Tử Minh ngẩn ra, đúng thật, đêm đen làm sao nuốt chửng hắn mãi, mặt trời rồi cũng sẽ lên.

Diệp Cuồng Ca không muốn chờ đợi thêm nữa, y cho rằng đứa nhỏ vẫn không cách nào chấp nhận thực tại, vậy y cũng không muốn lãng phí thời gian. Không nghĩ Mục phủ lại sản sinh ra loại nhu nhược mặt hạng này, y lập tức xoay người chuẩn bị rời đi.

Ngay lúc Diệp Cuồng Ca lướt qua đứa nhỏ, một khí lực yếu ớt kéo vạt áo y lại, Diệp Cuồng Ca cúi đầu nhìn, ánh mắt đứa nhỏ kiên định.

“Xin cho ta đi cùng người.”

3. Chương 3: Ở Chung

Mục Tử Minh bị đánh thức bởi một tràng tiếng gõ cửa. Hắn khó khăn mở mắt ra, giờ vào lúc giữa trưa, cả gian phòng sáng bừng lên nhờ ánh nắng

« Tiểu thiếu gia, đã đến lúc rời giường. »

Sau khi trở về, Mục Tử Minh đã trần trọc trên giường với đủ nỗi suy tư, miễn cưỡng mãi mới ngủ được. Bởi vì không ngủ đủ giấc, nên đầu óc có phần mông lung

Bên ngoài không nghe thấy lời đáp liền cứ thế đẩy cửa bước vào. Là a hoàn tối hôm qua. Gương mặt nàng lộ vẻ vui mừng khi thấy Mục Tử Minh từ trên giường xuống, rồi đưa tay cho hắn thử mặc bộ quần áo.

Đến đây với thân phận kẻ lưu vong, Mục Tử Minh không mang theo hành lý, một phần quần áo cũng vì

hư hại nghiêm trọng mà bị ném đi, nên nàng đã phải đến chợ vải phường mua vài bộ quần áo từ sáng sớm. Diệp gia quanh quẩn quẽ bở vì có hai đứa trẻ một bỗng trở nên náo nhiệt, đặc biệt người đến chủ nhân sau này không còn cô đơn nữa, nàng liền cảm thấy hết sức cao hứng.

“Cảm tạ.” – Mục Tử Minh đưa tay tiếp nhận, gạt đầu trí tạ. A hoàn nhiệt tình cũng Diệp Cuồng Ca lạnh nhạt như hai cực đối nghịch khiến hắn có phần không thoải mái.

“Ôi, không cần cảm ơn, đây là việc mà hạ nhân nên làm.” – A hoàn cười mỉm nhìn Mục Tử Minh tự mặc quần áo. Thời điểm này, gương mặt Mục Tử Minh vẫn còn chút khờ dại của trẻ con thể nhưng đã bắt đầu bộc lộ ra anh khí, nhận định sau sẽ là một thiếu niên anh tuấn tiêu sái, thật sự là càng nhìn càng dễ thương.

“Tiểu thiếu gia chờ một lúc rồi cũng chủ nhân đi dùng cơm trưa.”

*

Diệp gia vẫn chưa thiết lập phòng khách, phòng của Mục Tử Minh cũng là hạ nhân mất cả đêm chuẩn bị. Vì thế Diệp Cuồng Ca chỉ có thể để Mục Tử Thanh cùng phòng với mình, thuận tiện chăm sóc luôn thương thể của hắn.

Diệp Cuồng Ca đã lâu không cùng ai ở chung phòng, bây giờ đột nhiên có một đứa bé ở bên đâm ra cũng cảm thấy không thích ứng. Cũng may mà Mục Tử Thanh rất an tĩnh, giường lại lớn, nên y cũng coi như không quá tệ.

Mục Tử Thanh vừa sáng liền tỉnh lại, chỉ có điều sáng nay Diệp Cuồng Ca đã tỏ ra uể oải, hắn không đành lòng đánh thức đối phương, chỉ ngây ngẩn không dám làm ra một cử động nhỏ nào cả, thân thể theo đó trở nên cứng nhắc. Không giống như lúc tỉnh táo, Diệp Cuồng Ca khi ngủ như thu liễm tất cả băng lãnh, gương mặt kiên nghị cũng biến thành nhu hòa, nhìn qua thậm chí có chút vô hại, chỉ tiếc vừa tỉnh lại lại sẽ trở nên lạnh lùng xa cách. Mục Tử Thanh không phát bản thân đã say đắm ngắm nhìn chăm chăm đối phương bao lâu, chỉ biết mình không muốn bỏ qua biểu cảm hiếm có trên gương mặt nam nhân.

Lông mi Diệp Cuồng Ca run rẩy, tựa như muốn tỉnh lại. Người ngoài cửa tựa hồ tính toán được rồi thời gian, một loạt tiếng bước chân từ từ tới gần.

Nhìn thấy đối phương mở mắt, Mục Tử Thanh lập tức cười ngọt ngào, khoe môi cong lên lộ ra một chiếc răng nanh nhỏ.

“Chào buổi sáng!”

Nghỉ ngơi đủ sau một đêm dài một mỏi, Diệp Cuồng Ca cũng cảm thấy khoan khoái mà đáp lại.

“Sớm.”

Mặc quần áo xong xuôi, Diệp Cuồng Ca ngồi ngay ngắn ở ghế, phía sau có người vì y mà vẫn tóc. Liếc nhẹ đôi mắt, phát hiện sau bức bình phong lộ ra nửa người Mục Tử Minh. Đứa bé làm dáng vẻ do dự, muốn tiến đến nhưng cảm thấy không tiện. Diệp Cuồng Ca nhắm mắt làm bộ không thấy, ngược lại muốn xem Mục Tử Minh định làm gì.

Mục Tử Minh bị hạ nhân mời đến cùng Diệp Cuồng Ca dùng cơm. Tối qua đã cùng nhau xảy ra nhiều chuyện, thế nhưng thái độ của Diệp Cuồng Ca lại làm như không quen, hẳn nhất thời không biết nên đối diện với người này thế nào, trái tim hẳn lơ lửng, tiến không được, lùi cũng không xong, cũng không biết nên mở miệng thế nào.

Đợi một lúc, Mục Tử Minh quyết định lê bước chân đến trước mặt Diệp Cuồng Ca. Nhìn nam nhân cao hơn chính mình một cái đầu, Mục Tử Minh thăm dò nói: “Cha nuôi, nên dùng cơm chưa.”

Danh xưng này để Diệp Cuồng Ca chấn động trong lòng, hai mắt bỗng nhiên mở ra. Tuy rằng Mục Tử Minh không có gọi sai, thế nhưng y đối với thân phận này còn không chuẩn bị tâm lý kỹ càng, đứa nhỏ như thế vừa gọi khiến cho y có phần giật mình.

Mục Tử Minh nhìn nam nhân cao cao tại thượng đột nhiên mở mắt ra nhìn mình chằm chằm, còn tưởng rằng là mình nói sai cái gì. Hắn cảm thấy rất oan ức, rõ ràng vị lão phụ kia người chính mồm nói cho hắn biết, bây giờ hắn đã ở Diệp gia ở, gọi Diệp Cuồng Ca một tiếng cha nuôi cũng là không quá đáng. Có thể là nam nhân phản ứng nhưng nằm ngoài sự dự liệu của hắn, hắn cho rằng Diệp Cuồng Ca tức rồi.

Một bên Mục Tử Thanh đã nhận ra bầu không khí không đúng, hắn biết cái này là do nam nhân không quen với danh xưng nên không biết biểu đạt tình cảm của chính mình mà thôi, cũng không hề tức giận. Nhưng là ca ca lại như không biết, lúc này hắn đang cúi đầu, như một phạm sai lầm, tay chân luống cuống hết cả ra.

Mục Tử Thanh chỉnh lại y phục của mình cho hảo, liền chủ động đến gần Diệp Cuồng Ca, lôi kéo ống tay áo nam nhân, nhẹ giọng mở miệng nói: “Cha nuôi, chúng ta đi ăn cơm đi, lẽ nào người vẫn không có đói?”

Tâm tư như được kéo lại, Diệp Cuồng Ca phát hiện mình đang thất thần, đứa trẻ lôi kéo lại làm vẻ mặt vô tội, khiến người ta không đành lòng trách cứ. Diệp Cuồng Ca gật gù, đáp: “Đi thôi.”

Không biết hành vi ban nãy của y có để Mục Tử Minh hiểu lầm.

Chiếc bàn tròn không lớn bày ra bốn món ăn, toàn là những món phổ thông nhưng hương vị đều cực phẩm. Lúc này trên bàn cơm, ngoại trừ tiếng bát đĩa va chạm, cùng tiếng nhai nuốt nhẹ nhàng, còn lại đều là một mảnh yên tĩnh.

Diệp Cuồng Ca cứ thế dùng bữa, không nói gì như một thói quen. Sự xuất hiện của hai đứa nhỏ đối với y mà nói cũng chỉ như thêm hai phó bát đĩa, còn lại không có gì khác biệt. Y cũng không bận tâm việc hai tiểu thiếu gia vốn được ăn sung mặc sướng có thích ứng những món ăn bình dân này không, đã quyết ở đây, thì phải quen với tất cả mọi thứ ở đây.

Bởi vì hôm nay có thêm hai đứa nhỏ, mỗi phần thức ăn đều nhiều hơn một chút, số lượng món ăn cũng tăng thêm. Diệp Cuồng Ca liếc mắt thấy món ăn không hợp khẩu vị của mình, nghĩ rằng là nhà bếp cố tình làm cho mấy đứa nhỏ ăn.

Diệp Cuồng Ca đang ăn, đột nhiên nhận ra một cái tay nhỏ cầm đĩa hướng về phía y, ngay sau đó nhận ra một miếng măng màu vàng nhạt trên bát. Hành vi thân mật khiến nội tâm bình lặng của Diệp Cuồng Ca gợn sóng, ký ức chôn sâu trong lòng vốn sắp tiêu tan bỗng nhiên ùa về trong tâm trí Diệp Cuồng Ca

Thanh âm ôn nhu quanh quẩn bên tai, tựa như rất xa, lại như ngay bên cạnh, hư hư thực thực khó phân biệt

“Diệp nhi không được bỏ thừa nha, cả rau xanh cũng phải ăn hết.”

“Món này mẹ mới làm, Diệp nhi mau nếm thử xem.”

“Đừng ăn nhiều quá, cái bụng sẽ nổ tung đó.”

...

Mục Tử Thanh vốn đang lặng lẽ quan sát, từ từ dịch ghế ngồi gần Diệp Cuồng Ca, như thể mới có thể với tay gấp thức ăn cho y. Hắn muốn cùng Diệp Cuồng Ca thân cận một chút, liền học theo động tác gấp thức ăn của mẫu thân. Mặc dù Diệp Cuồng Ca chỉ nhìn thức ăn gấp vào bát, không tỏ vẻ gì là muốn ăn.

Lẽ nào y không thích? Mục Tử Thanh hơi nghi hoặc một chút. Thật sự ban nãy hắn đã quan sát qua, rõ ràng nam nhân đã động đũa đến một số món ăn nhất định.

“Cha nuôi không thích sao?” Mục Tử Thanh vô cùng đáng thương nói, tưởng động tác thân cận khiến nam nhân không thích.

Thấy đứa nhỏ cố gắng lấy lòng, động tác ôn nhu muốn làm Diệp Cuồng Ca xúc động lần thứ hai, lúc này trong lòng y một mảng ấm áp cùng vui vẻ

Nguyên lai tình thân chính là vậy sao, cảm giác không tệ. Vừa rồi đã quyết định trở thành người một nhà, vậy thử đối với bọn họ tốt hơn một chút xem.

Diệp Cuồng Ca gấp miếng măng của đứa trẻ nuốt vào bụng, sau đó đưa tay xoa đầu đứa trẻ, gương mặt

lạnh băng giống như lộ ra một vết cười yếu ớt.

“Cảm tạ.”

“Cha nuôi không cần khách khí với con!” Mục Tử Thanh cười rộ, như được cổ vũ, lại một lần nữa gấp thức ăn cho Diệp Cuồng Ca.

Diệp Cuồng Ca đặt ánh mắt từng chút lên người đứa nhỏ đang cười đến sáng lạn, gương mặt trắng bệch của hắn thêm chút hồng hào. Hai người phẳng phất như một đôi phụ tử chân chính, bầu không khí trên bàn ăn trở nên ấm áp muôn phần.

Cùng lúc đó, Mục Tử Minh ở đối diện yên lặng không nói, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Dựa vào cái gì mà nó dám gọi Diệp Cuồng Ca là cha nuôi để chọc hắn tức giận. Hắn đến đây lâu vậy mà Diệp Cuồng Ca chỉ lo cho Mục Tử Thanh, một chút cũng không màng đến hắn. Tại sao hắn và Mục Tử Thanh đều như nhau, mà nam nhân chỉ yêu thương một người? Lẽ nào vì tối qua hắn đã hành động lỗ mãng, thật sự giờ hắn đã nghĩ thông suốt, biết bản thân sai rồi...

Mục Tử Minh thấy Mục Tử Thanh cười cực kỳ chướng mắt, một tiếng “cha nuôi” từ kẻ khác khiến hắn không khỏi chua xót, chỉ biết cúi đầu, thực lòng không muốn nhìn.

Hắn sẽ cho Diệp Cuồng Ca biết, hắn so với Mục Tử Thanh còn ôn nhu, ưu tú hơn gấp bội.

4. Chương 4: Bạn Bè

Mục Tử Minh dùng đũa chọc lên bên cơm một hồi đến mức miếng khoai sọ mềm nhũn, đưa thức ăn vào miệng không có cảm giác, không biết ăn trong bao lâu. Đến lần thứ hai ngẩng đầu lên, Diệp Cuồng Ca cùng Mục Tử Thanh đã rời đi. Mục Tử Minh đặt bát cơm đã vơi một nửa xuống, lúi thúi bước đi.

Mục Tử Minh không có ý định về phòng, hắn muốn ra ngoài để nhìn kỹ toàn cảnh Diệp gia.... Nhà đã có tuổi, dấu vết của những chủ nhân trước đây còn lưu lại, thế nhưng không có vẻ cũ kỹ. Chính viên bên trong có hai cây hải đường rủ xuống. Lúc này đang là đông chí, ánh nắng mặt trời chiếu qua những cành cây khô, chiếu xuống nóc nhà đá xanh, đen làm một không khí sáng choang bên trong sương phòng.

Dọc theo đường đụng phải không ít người, họ hướng hắn chào hỏi. Mục Tử Minh cũng cười đáp lại họ. Nhà không quá lớn, hắn không tốn quá nhiều thời gian liền đi xong, thế nhưng không tìm thấy Diệp Cuồng Ca.

Đi lung tung không có mục đích, cuối cùng Mục Tử Minh không hiểu sao lại đi tới nhà bếp, vị phụ nhân sáng nay đang ở ngoài cửa nhặt rau, nhìn thấy hắn liền cười nói : « Tiểu thiếu gia »

« Chào đại nương, đã ăn chưa ? » Mục Tử Minh chủ động hướng về phía nàng vẫn an.

« Ăn rồi không biết tiểu thiếu gia đã quan với chỗ này chưa ? » Phụ nhân còn nhớ rõ hai đứa nhỏ đều xuất thân từ danh gia vọng tộc, đã sống xa hoa đã quen, có thể sẽ không thích ứng với nơi mộc mạc này. »

« Quen thuộc, nơi này rất tốt. » so với Mục Phủ trắng lẽ, Mục Tử Minh càng yêu thích nơi này hơn, nét cổ điển hoàn toàn khác biệt với trạch viện. Không có hành lang lạnh lẽo u minh làm cho hắn càng thêm cảm giác nơi đây là nhà. »

Phụ nhân kia cùng Mục Tử Minh nói chuyện phiến một chút, thấy hắn dần dần mất tập trung, liền nở nụ cười rõ ràng : « Thiếu gia, người đang tìm kiếm gia chủ ? »

« A ? Ta... » Mục Tử Minh sửng sò, đột nhiên bị nhìn thấu nên thấy hơi ngại.

« Đi sau nhà xem một chút, gia chủ lúc này chắc ở nơi đấy, »

« Cảm tạ. »

Mục Tử Minh cùng phụ nhân cáo biệt, sau đó dùng trì nhớ tìm đường trở về. Đi về hướng Đông Nam, có thể nhìn thấy cửa thủy hoa, sau đó đi tiếp vào sâu hơn.

Cái làm nên khác biệt giữa phòng trạch nội và các phòng khác là những cây trúc đài sun sê, dạt dào màu xanh biếc, tuy bị tuyết trắng che đi một nửa hào quang, nhưng vẻ thanh lệ vẫn còn đó. Hắn đứng lại chăm chú nghe, ngờ ngờ nghe thấy tiếng vung kiếm vang lên từng hồi.

Mục Tử Minh theo tiếng mà đi. Đi tới cuối đường mòn, khóm trúc xanh theo đó không còn, thay vào đó là một rừng mai rộng miên man.

Hắn thấy một thân nam tử vận đồ đen đứng giữa rừng mai múa khiên. Khí thế người kia như cầu vồng nổi tới mặt trời. Kiếm pháp nhẹ nhàng, tay áo phiêu phiêu, một đạo kinh phong từ tay nam nhân nổi lên, cuộn thành đóa mai vàng, nhất thời hoa mai rừng rơi xuống, tôn thêm vẻ diễm lệ.

Mục Tử Minh nhìn từ xa, nhìn nam tử thanh tư lỗi lạc mà tràn ngập thán phục.

Đột nhiên, một âm thanh vang lên.

« Ha ha, nghe tin Diệp Huynh ở chỗ này, đã nhiều ngày không gặp Tiết mỗ hôm nay mang rượu đặc biệt cùng Diệp huynh đối ẩm. »

Người tới mang dáng dấp quý công tử, thân mang áo lam nhạt, eo cột thắt lưng, ăn nói chỉ đều toát lên phong thái công tử phong lưu.

Diệp Cuồng Ca cũng sớm cảm nhận được sự tồn tại của Tiết Tích Dương, nhưng dường như có nghe thấy âm thanh của người kia thì động tác vẫn tiếp tục, không có thời gian để ý.

Nam tử tựa hồ bị phủ thành quen, cũng không thấy ngại, tay cầm bình rượu nâng lên, nói rằng : « Ngày hôm trước, phụ thân giao cho ta rượu ngon cất giữ nhiều năm. Tiết mỗ lập tức nghĩ đến Diệp huynh. Nhưng chính là Diệp huynh mấy ngày liên tiếp không đoái hoài đến ta, nên Tiết mỗ không còn cách gì khác hơn ngoài không mời mà tới. »

Tiết Tích Dương dứt lời, liền mở miếng nút vải đỏ, một mùi hương rượu cam thuần lập tức xộc lên mũi, mê người cực kỳ. »

Diệp Cuồng Ca không hề bị lay động, lập tức xoay mũi kiếm, lao thẳng về hướng Tiết Tích Dương,

Tiết Tích Dương nhìn lưỡi kiếm sắc lạnh xé gió lao thẳng về phía mình, tâm trạng liền kinh ngạc, nhưng vẫn không hề nao núng, lập tức buông bình rượu ra, rút thanh kiếm giắt trên eo đỡ đòn,

« Không thành vấn đề nếu Diệp huynh muốn thí cùng Tiết mỗ, nhưng đừng phá hỏng bình rượu ngon. »

Diệp Cuồng Ca tung chiêu không chút lưu tình, chiêu nào chiêu nấy đều trầm mãnh, nhanh chóng khiến đối phương rơi vào cảnh rối loạn chiêu pháp, liên tục bại lui.

Y đã lâu không cùng Tiết Tích Dương luận bàn, không nghĩ đã lâu như vậy mà kiếm pháp của đối phương không hề tiến bộ khiến y nhất thời mất hứng.

Diệp Cuồng Ca nhất thời thu thế, trường kiếm trở lại bao, khí tức không một chút hỗn loạn, đưa mắt nhìn Tích Tiết Dương đang khom lưng, chống kiếm thở hồng hộc.

« Người tới đây làm gì ? »

Tiết Tích Dương thật vất vả bình phục hô hấp, cầm lại chai rượu đặt lên bàn đá, cười hì hì : « Kiếm pháp của Diệp huynh thật tinh xảo, thật khiến Tiết mỗ mặc cảm. Đến đây, cùng ta nếm thử rượu, ta thật thêm quá đi. »

Diệp Cuồng Ca đi về phía trước vài bước, bàn tay vung lên, tuyết đọng trên tay áo biến mất, y kéo vạt áo ngồi xuống

« Đã như vậy, người cần gì phải chờ ta, cứ vào trong nhà uống là được. »

Tiết Tích Dương lấy ra hai cái chén sứ nhỏ, rượu vừa mới hâm nóng, giờ khắc này vẫn còn ấm, đổ vào ly còn bốc lên một chút hơi ấm. Hắn nghe như vậy, liền cười lớn một tiếng, nói rằng : « Diệp huynh có chỗ còn không biết, rượu này tuy tốt nhưng Tiết mỗ hưởng thụ một mình lại cảm thấy không đủ. Mãi đến khi gặp Diệp huynh, Tiết mỗ mới nhận ra, rượu ngon chỉ có thể kết hợp với bạn hiền, mới không bị mất chất. »

Diệp Cuồng Ca liếc mắt nhìn Tiết Tích Dương, nhưng đối phương không có chút gì gọi là đùa giỡn. Chỉ là y không hiểu lý lẽ giải thích kia từ đâu mà ra ?

Diệp Cuồng Ca cầm chén rượu lên, hớp nhẹ một cái. Rượu nóng đi qua yết hầu, trong thoáng chốc làm ấm cả thân thể. Y không khỏi thở dài, người này tuy rằng không ra sao, nhưng rượu quả thực ngon. Giữa cảnh mai điểm tuyết trắng cùng tuyệt phẩm rượu ngon, thì đây cũng có thể xem như là chuyện vui.

Diệp Cuồng Ca uống với tốc độ không nhanh không chậm, từng chút một thưởng thức rượu ngon. Rượu đưa vào miệng, dư vị đọng mãi trong vòm họng. Y mới uống hai chén, còn Tiết Dương uống cạn nửa bình như trâu gặm mẩu đơn

Diệp Cuồng Ca nhìn Tiết Tích Dương sau khướt nằm gục trên bàn, lắc lắc đầu, chỗ rượu ngon này bị hắn đối xử như thế cũng đáng tiếc.

Tiết Tích Dương chóng mặt vì rượu, ngẩng đầu nhìn gò má thanh lãnh của người kia như phần thưởng đáng quý, không biết rốt cuộc say vì rượu hay là say đắm lòng người.

Lại nói tính cách như Diệp Cuồng Ca tại sao lại có bạn ? Thì phải lật lại chuyện từ năm năm trở về trước.

Ngày ấy, Diệp Cuồng Ca như thường lệ muốn đi Thanh Phong lâu uống rượu, y muốn ngồi ở chỗ tốt nhất – vị trí bên cửa sổ có tầm nhìn tốt. Từ lần đầu đến đây hắn đã chọn trúng chỗ này, có điều vì là chỗ ngồi tốt, sẽ không khỏi bị người khác chiếm mất. Có điều bất kể là ai, chỉ cần Diệp Cuồng Ca đứng trước mặt người ấy, sát khí nồng nặc phát ra từ y có thể khiến đối phương kinh hãi không ngớt, chẳng cần y cất lời, đối phương lập tức chạy mất dép. Sau này y thường xuyên đến đây, cũng không ai dám bén mảng đến chỗ ngồi ấy nữa.

Nhưng hôm nay lại khác, Diệp Cuồng Ca vừa mới bước vào thì phát hiện chỗ ngồi của y đã bị người khác chiếm mất. Diệp Cuồng Ca dằng dằng sát khí tiến về phía đối phương, không vui nói : « Đây là chỗ của ta. »

Kẻ lớn mặt ấy là Tiết Tích Dương.

Tiết Tích Dương ban đầu sững sờ, sau lại thấy buồn cười, đây là chỗ công cộng, ai tới trước thì là của người ấy. Hắn chiếm chỗ này trước, tại sao Diệp Cuồng Ca lại nói đây là chỗ của y ?

Cuối cùng Tiết Tích Dương vẫn ngoan ngoãn đứng lên, dù sao cũng không muốn người ta phải dùng đến vũ lực.

Diệp Cuồng Ca vốn tưởng rằng đối phương sẽ rời đi, không nghĩ hắn cứ nhiên ngồi xuống ghế đối diện. Diệp Cuồng Ca nhất thời nghi hoặc nhìn hắn, bàn rượu này có gì khiến hắn yêu thích đến thế ?

« Người xem, bàn rộng như vậy, chỉ bằng chúng ta ngồi cùng một bàn xem ? » Tiết Tích Dương chỉ vào chỗ đang ngồi, cảm thấy có chút oan ức. Nam nhân này sẽ không bá đạo đến mức chiếm hết cả bàn chứ ?

Tâm tình Diệp Cuồng Ca lúc này không tệ, cũng không muốn cùng nam nhân tính toán, đành ngậm cho phép. Không đến một lúc sau, y liền ân hận.

Kể đối diện không ngờ lại lăm mồm đến thế, hắn nói đủ chuyện thiên nam địa bắc, quan trọng nhất là kể cả khi y đã làm mặt lạnh tanh thì hắn vẫn tiếp tục tự nói tự đáp, không biết mệt làm gì.

« Họ Diệp, tên Cuồng Ca. » Diệp Cuồng Ca nghe đến đầu đầu, liền xưng tên mình để kẻ kia im miệng lại.

« Hóa ra là Diệp huynh, tại hạ Tiết Tích Dương, Diệp huynh có thể gọi tại hạ là Tiết đệ. »

Có vẻ đối phương không quen biết y, nghe tên y cũng không có bất kỳ sợ sệt, trái lại còn tiếp lại, cùng y xưng huynh đệ.

Diệp Cuồng Ca không buồn nói, uống cạn ly rượu rồi mới xuất thân rời đi, không thèm để ý đến người kia.

Sau này, bất luận Diệp Cuồng Ca đến Thanh Phong lâu vào lúc nào, luôn có thể nhìn thấy đối phương ngồi ở chỗ đối diện. Tuy rằng mỗi một lần xuất hiện của hắn đều không giống nhau, nhưng lăm mồm thì lúc nào cũng thế.

Khi đó Diệp Cuồng Ca vẫn chưa là các chủ Diệp các, một lần nhận lệnh của các chủ tiềm nhiệm đã đánh giá thấp thực lực của đối phương mà bị ám hại.

Khi Diệp Cuồng Ca thoát ra khỏi mai phục của kẻ địch, y đã không còn chút khí lực, chỉ có thể co quắp dưới đất thở dốc, trong người có to nhỏ vết thương đau đến tê dại, y thậm chí muốn nhấc ngón tay lên cũng khó khăn.

Diệp Cuồng Ca lúc này đang ở trên một con đường nhỏ quen, hắn nhận ra nơi đây rất gần Thanh Phong lâu, con đường quen thuộc khiến hắn có chút an tâm. Diệp Cuồng Ca chưa kịp nghỉ ngơi một lúc, một loạt tiếng bước chân vang lên làm y bắt đầu lo lắng.

Người đến dần hiện rõ, Diệp Cuồng Ca định thần lại, nhận ra Tiết Tích Dương càng thấy thêm tồi tệ. Y lập tức rời đi khi khôi phục chút ít khí lực, bởi y tình nguyện trọng thương mà chết, cũng không nguyện chết vì bị kẻ lăm mồm kia làm phiền.

Khoảnh khắc Diệp Cuồng Ca đứng dậy, không cẩn thận tác động đến vết thương, có gì đó trào lên trong

họng, y không kiềm chế được mà ho ra máu.

« Khụ khụ... | »

« Ai ?! »

Tiết Tích Dương cảnh giác, phát hiện người bị thương nặng là Diệp Cuồng Ca, liền không quản y một thân máu đen sẽ làm vấy bẩn y phục của mình, vội vàng đỡ người y ngồi dậy.

« Diệp huynh sao lại bị thương nặng thế này ? »

Diệp Cuồng Ca nhìn thấy đối phương lo lắng mà nhúu chặt lông mày, nhưng nhiệm vụ là tuyệt đối không thể nói ra, y chỉ muốn đối phương thả mình ra, nhưng vừa lên tiếng thì chỉ có thể phát ra tiếng ho sặc sụa.

« Được, được, được, không cần nói, ta trước tiên mang người trở lại. » Tiết Tích Dương ngăn lại động tác của Diệp Cuồng Ca, công y lên lưng, nhanh chóng hướng về phía dẫn hấn đến đây.

Diệp Cuồng Ca phát hoảng khi nam nhân này này cứ thế để đem hấn công đi. Không thể suy nghĩ thêm được nữa, tâm trí y mơ hồ hỗn độn trên lưng nam nhân.

__Hết chương 4__

P/s: Có lỗi type thì mọi người cmt nhắc tuôi nhé OvOb Tuôi sẽ luôn cố gắng mỗi ngày vì anh em công khổng OvOb

5. Chương 5: Ký Ức Cũ

Khi Diệp Cuồng Ca tỉnh lại thì nhận ra y đang ở trong một căn phòng xa lạ, đỉnh đầu là màn che vàng nhạt, dưới thân là chiếc giường mềm mại, nội thất trong phòng đều được trang trí trang nhã.

Diệp Cuồng Ca chậm rãi chống cùi chỏ, ngồi dậy. Vết thương trên người đã xử lý xong, băng quần dày đặc, quần áo bẩn cũng bị cởi ra, nhưng vì ở đây ấm áp dễ chịu, nên y cũng không cảm thấy lạnh.

Diệp Cuồng Ca cau mày hồi tưởng, trước khi hôn mê y đã nhìn thấy kẻ nào, hình như là Tiết Tích Dương?

Giữa lúc y đang trầm tư thì Tiết Tích Dương bưng khay đi vào, nhìn thấy y đã tỉnh liền cười vui vẻ

“Diệp huynh nhanh như vậy liền tỉnh? Cũng tốt, ăn một chút gì ngủ tiếp đi.”

Tiết Tích Dương cầm lấy bát cháo, ngồi xuống bên giường.

Đó chỉ là một bát cháo cải xanh, trộn chút thịt nạc, tuy rằng thanh đạm, nhưng lại rất hợp khẩu vị. Tiết Tích Dương nâng bát cháo, nhưng Diệp Cuồng Ca mãi không tiếp nhận, hắn tưởng y thấy không hợp khẩu vị liền mở miệng giải thích: “Diệp huynh bị trọng thương không thể ăn thứ gì quá nặng nề, ăn cái gì thanh đạm lót dạ đã, chờ người thương thể lành lặn, ta lại chẳng vì người mở tiệc ăn mừng?”

Diệp Cuồng Ca bị đối phương hồng như trẻ nhỏ cũng thấy có chút bất mãn, y đâu cần mấy thứ quan tâm ấy. Đúng là bây giờ bụng y đang đói, nhưng dù cố đến mấy thì vẫn không nhắc tay lên được.

Sự tình có hơi phiền toái, mặc dù y cũng không muốn, nhưng đúng là không còn cách nào khác.

“Người uy ta.” Diệp Cuồng Ca sai khiến khờn chút khách khí.

“A? Ta...” Tiết Tích Dương sững sờ, lại nhìn Diệp Cuồng Ca bị điểm huyết không cự động hai tay, trong lòng liền thấy hối hận, tự trách bản thân không suy xét kỹ.

Nhưng mà mấy ngày trước y còn đối đãi với hắn như người dưng, hiện tại lại chủ động yêu cầu hắn uy cháo, cử chỉ này thật thân mật không khác gì người yêu. Hắn có phải đang mơ không?

Đối phương lúc này không mặc áo, chần đã tuột đến dưới bụng, để lộ ra cơ bắp tinh xảo, mặc dù bị quần băng nhưng vẻ đẹp không một chút bị tổn hại, hắn thậm chí có thể nhìn thấy da thịt trắng nõn của đối phương, còn có cái điểm hồng hồng kia... Tiết Tích Dương nghĩ đến đây liền cảm thấy nóng trong người.

Diệp Cuồng Ca nhú mày, không biết cái tên này đang suy nghĩ cái gì, uy cháo mà cũng khó khăn thế sao? Diệp Cuồng Ca thừa dịp tâm trí Tiết Tích Dương còn chưa bay quá xa, lập tức lên tiếng, y sợ sẽ không ăn được cháo, ngược lại còn bị vẽ thẹn thùng e lệ như thiếu nữ của đối phương làm cho buồn nôn.

“Nếu như người cảm thấy khó khăn như thế, thì để người khác làm cũng được. Như nhau cả!”

“Không, không, không, không hề khó, ta làm được.”

Tiết Tích Dương lập tức phục hồi tinh thần, liền vội múc một thìa cháo như sợ bị ai tranh mất.

Tiết Tích Dương cẩn thận mà thổi cháo, hắn không biết tính toán nhiệt độ thế nào, lo lắng không có thổi nguội, để Diệp Cuồng Ca bị bỏng thì đúng là trọng tội

Hắn đột nhiên nhớ tới mẫu thân uy cháo cho hắn hồi còn nhỏ, đầu nghĩ thì tay làm – Tiết Tích Dương

dùng miệng mình thử cháo cho Diệp Cuồng Ca.

Diệp Cuồng Ca: “...”

Làm xong rồi thì Tiết Tích Dương mới thấy hắn chơi ngu lấy tiếng, tay đang cầm thìa liền hạ xuống, bắt đầu lo lắng sợ bị Diệp Cuồng Ca ghét bỏ.

Quả nhiên, Tiết Tích Dương vừa ngẩng đầu nhìn Diệp Cuồng Ca đã gặp phải ánh mắt giết người. Hắn liền xúc một thìa mới, không làm bất kỳ một động tác thừa thãi nào, mới thành công uy cho Diệp Cuồng Ca thìa đầu tiên.

Rốt cuộc cũng ăn được, tâm trạng cáu kỉnh của Diệp Cuồng Ca cũng theo đó mà hạ xuống, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Huống hồ nên bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, lần này y xem như hào phóng không so đo với đối phương.

Cháo nấu rất dễ ăn. Tiết Tích Dương vô cùng kiên nhẫn thổi người, sau đó đút cho đối phương ăn. Căn phòng an tĩnh chỉ còn tiếng thổi cùng tiếng nuốt cháo luân phiên.

Tiết Tích Dương nhìn Diệp Cuồng Ca nuốt từng miếng cháo do hắn đút, mặc dù vẻ lạnh lùng, lãnh khốc vẫn còn đó, nhưng hắn vẫn mơ hồ cảm thấy sự dịu ngoan. Vì thế mà Tiết Tích Dương lại tìm đường chết mà liên tưởng đến cảnh mẫu thân uy hấn ăn ngày bé, hành động theo đó cũng đổi khác – hắn múc một thìa cháo, thổi nguội, đưa đến bên miệng Diệp Cuồng Ca, chờ đối phương há mồm chuẩn bị ăn, đột nhiên đem muôi dời đi, làm cho y vồ hụt.

Diệp Cuồng Ca: “...”

Tiết Tích Dương: “...”

“Người muốn chết à?” Thanh âm lạnh lùng, sắc như dao đâm vào ngực Tiết Tích Dương.

Tiết Tích Dương chỉ cảm thấy hô hấp hơi ngưng lại, chột dạ đến không dám đối đầu ánh mắt Diệp Cuồng Ca. A a a a a!! Mình là heo sao, tại sao lại phạm lỗi ngu xuẩn ấy? Xong đời rồi! Diệp huynh tức rồi! Hắn nên làm gì? Quỳ xuống đến cầu xin? Hay là dập đầu nhận sai tốt hơn?

Diệp Cuồng Ca nổi cơn thịnh nộ, chính y lớn như vậy mà lần đầu tiên bị trêu đùa như thế. Đối phương rốt cuộc là gan to, hay là óc bé? Bao nhiêu lần đụng vào giới hạn của y như vậy, nếu không phải vì hiện tại y không nhúc nhích được, thì một phút sau đã tung chân lên đập cho tiểu tử ngông cuồng ngày một trăm trận

“Diệp huynh, ta sai rồi, ta cũng không dám nữa, ngài tuyệt đối đừng nổi giận, thương tổn được thân thể sẽ không tốt!”

Sự kiện uy cháo kinh tâm động phách cứ như thế kết thúc

Diệp Cuồng Ca ở đây tu dưỡng mấy ngày, chán nản mà nói thì Tiết Tích Dương ngoại trừ đầu óc có vấn đề, thì việc hấn chăm sóc y có thể nói là tận tâm tận lực. Nhờ sự chăm sóc của đối phương cùng với thể chất vốn có của y, Diệp Cuồng Ca cuối cùng cũng bình phục, đã đến lúc phải trở về Diệp các.

Có thể thấy đối phương có ý định cùng y kết thành bằng hữu, trải qua một số chuyện như thế, y cũng không tiện cự tuyệt nữa. Chỉ là y còn chưa rõ ràng lắm nội tâm đối phương, cứ thế tiếp nhận thì thật cũng không nên. Mà nghĩ Tiết Tích Dương thoát nhìn mảnh khảnh như vậy mà lại công y dễ như ăn cháo, hẳn là hẳn cũng là người tập võ. Diệp Cuồng Ca định sẽ dùng cách luận bàn võ thuật để thăm dò, dù sao cần thận vẫn hơn

Quyết định xong, Diệp Cuồng Ca gọi Tích Tiết Dương, nói cho hẳn biết y sắp rời khỏi đây. Nhìn đối phương lộ ra dáng vẻ thương tâm, y cảm thấy có phần phát tởm.

“Chúng ta là bằng hữu đúng không?” Tiết Tích Dương hỏi.

“Người nhận của ta một chiêu.” Diệp Cuồng Ca lập tức vận khí, không chút lưu tình tung một chưởng liên hướng Tiết Tích Dương.

Tiết Tích Dương không rõ đối phương vì sao đột nhiên phát công, bản năng cũng muốn chống đối, chỉ là Diệp Cuồng Ca quá tuyệt tình, hẳn dĩ nhiên tránh không kịp, lập tức bị đánh ra xa ba bước.

Đau quá! Tiết Tích Dương cảm giác xương vai hẳn sắp vỡ nát. Rõ ràng trước một giây còn vui vẻ, làm sao đột nhiên liền trở mặt?

“Diệp huynh đây là vì sao?” Tiết Tích Dương ôm vai oan ức hỏi, hai con mắt to tròn tràn đầy ủy khuất nhìn Diệp Cuồng Ca vô tình.

“Ồm, người trên vai có vết bầm, ta thay người phải thôi.” Diệp Cuồng Ca nói tới dỗi không đỏ mặt chút nào. Y vốn là chỉ muốn thăm dò một hồi đối phương, chỉ là lúc tung chiêu đột nhiên nghĩ đến mấy ngày nay bị Tiết Tích Dương trêu đùa các loại, dĩ nhiên không tự chủ tăng thêm sức mạnh.

Tuy rằng đối phương gân cốt cường tráng, nhưng phản ứng quá mức trệ độn, đối với người không đề phòng chút nào, có lẽ cũng không thể là uy hiếp gì quá lớn

“Nha, vậy người lần sau nhẹ một chút...”

Từ đây, Tiết Tích Dương cùng Diệp Cuồng Ca cũng coi như là bằng hữu.

Trước khi đi, Tiết Tích Dương mời Diệp Cuồng Ca đi tửu lâu. Nguyên lai tửu lâu mới khai trương này là của nhà Tiết Tích Hương, hẳn sở dĩ đi Thanh Phong lâu uống rượu là vì muốn tìm hiểu đối thủ. Không nghĩ tới việc kết bạn với Diệp Cuồng Ca.

Bên trong tửu lâu rộng rãi, ánh đèn rực rỡ. Mỗi một tầng bên ngoài lan can đều quán vải đỏ, có vẻ vô cùng hỉ khí. Diệp Cuồng Ca cùng với Tiết Tích Dương bước vào bên trong. Nói gì cũng đều là tửu lâu, bên ngoài nơi này được trang hoàng tuyệt đẹp, nhưng nội thất bên trong lại có phần giống Thanh Phong Lâu.

Hai người ngừng lại ở lầu ba, Diệp Cuồng Ca nhìn xung quanh, mỗi một bàn chỉ có một vài vị khách, không khí không quá náo nhiệt. Chỉ có một bàn là trống không, có vẻ rất đặc biệt. Bất kể là ghế tựa, đệm dựa vẫn là trên bàn trang sức đều có một phong cách riêng, có lẽ là cố tình phân biệt những chỗ ngồi bình thường.

Chiếc bàn được đặt ở vị trí Diệp Cuồng Ca yêu thích – bên cửa sổ mà ngồi, tầm nhìn rất tốt.

Tiết Tích Dương tựa hồ biết Diệp Cuồng Ca đang suy nghĩ cái gì, cười hì hì nói: “Diệp huynh không nhìn tới xem sao, đây chính là tiểu đệ đặc biệt vì người chuẩn bị.”

“Hữu tâm.” Diệp Cuồng Ca có phần bất ngờ, không nghĩ tới nhìn vô tâm vô phé như Tiết Tích Dương lại đối với y suy nghĩ nhiều như vậy.

Hai người ngồi xuống ghế, Tiết Tích Dương tự mình rót rượu, tất cả đều là rượu hảo hạng.

“Sau này, bàn này là dành riêng cho Diệp huynh, nếu như lần sau ta không ở đây, Diệp huynh chỉ cần báo lên tên của ta. Tiết đệ xin mời Diệp huynh uống rượu.”

Diệp Cuồng Ca nhìn nụ cười tùy tiện của thanh niên đối diện, lần đầu tiên chú ý đến tướng mạo đối phương, Môi vài sợi tóc mai rủ xuống, đuôi lông mày hay khóe mắt mặc dù vẫn còn nét trẻ con nhưng đường viền hay góc cạnh vẫn rõ ràng. Rất có phong thái của công tử nhà giàu.

Diệp Cuồng Ca tổng kết một phen, và những gì y nhìn nhận là chuẩn xác.

“Vậy liền cảm ơn Tiết đệ.”

Bị Diệp Cuồng Ca nhìn ra có phần thật không tiện. Tiết Tích Dương nghe được hẳn lại kêu chính mình Tiết đệ, nhất thời có phần kích động, đối phương đây là thừa nhận bọn họ là bạn bè?

“Diệp huynh không cần khách khí, kia chúng ta là bằng hữu?”

“Tự nhiên.”

Tiết Tích Dương rất là cảm động, hắn còn tưởng rằng nam nhân tính tình lãnh đạm này sẽ không chấp nhận hắn.

6. Chương 6

Diệp các cách Diệp gia năm dặm, mấy ngày nay Diệp Cuồng Ca phần lớn thời gian đều ở Diệp Các xử lý sự vụ, chỉ có buổi chiều dùng bữa tối mới có thể về Diệp gia.

Bên trong Diệp các, Diệp Cuồng Ca ngồi ngay ngắn, ngón trở thon dài gõ lên tay vịn ghế, mắt nhìn xuống nam nhân đang quỳ trên đất, đầu cúi thấp, im lặng không nói.

Người này tên là Hoa Tái, thuộc hạ thân tín của Diệp Cuồng Ca. Người này thường hành xử quyết liệt, bản tính cương liệt, là một con cờ tốt. Nhưng bây giờ hắn lại một thân chật vật, hắc y đầy những vết đao kiếm to nhỏ. Phần hông để lộ da thịt, có lẽ do bị quá rách nát nên đã bị chủ nhân xé rách, những vết thương chưa kịp băng bó cứ thế rỉ máu ra.

Hoa Tái tuy rằng cúi đầu, thế nhưng hắn biết điểm nhìn của Diệp Cuồng Ca đang rơi trên người hắn. Nhiệm vụ lần này tuy rằng thành công, nhưng bởi vì sự bất cẩn của hắn đã gây ra không ít mạng người, thậm chí những huynh đệ thân hữu cũng chịu thương vong. Hoa Tái tình nguyện chấp nhận trừng phạt khốc liệt của Diệp Cuồng Ca, còn ai để chịu đựng ánh mắt lạnh lùng dai dẳng của chủ nhân. Điều này thậm chí còn đau đớn hơn cả những vết thương trên người hắn.

« Tại sao lại bị thương nặng thế ? » Diệp Cuồng Ca hỏi.

« Thuộc hạ đáng chết, Trần gia trang giảo hoạt cực kỳ, thuộc hạ nhất thời không cẩn thận. »

Diệp Cuồng Ca lắng nghe thuộc hạ trình báo. Trần gia trang này là một thế lực mới nổi không thể khinh thường. Hai năm đã thôn tính nhiều cửa hàng của ngũ gia, thủ đoạn đê tiện ác liệt, làm nhiều các gia tộc bất mãn. Bọn họ liền góp tiền mời Diệp các diệt trừ Trần gia trang. Trần gia trang làm ăn phát đạt, hắn nhiên sẽ không thiếu tâm cơ, nên đã nhanh chóng mai phục nhóm người của Hoa Tái trong bóng tối. Nếu không phải hắn cảnh giác cao độ, e rằng lần này đã không thể sống sót trở về.

Diệp Cuồng Ca lạnh lùng nhìn cái đầu đang gần chạm đến đất của Hoa Tái. Người này thật sự không biết hối cải, mở mồm chỉ biết ngụy biện.

« Ít luyện võ, tự kiêu, còn trách được ai ? »

“Các chủ dạy rất đúng, thuộc hạ biết sai, tình nguyện bị phạt.” Hoa Tái thầm cười khổ, lần này xác thực là của hắn khinh địch nên mới dẫn đến thương vong, nếu lần này nhiệm vụ không thành công, hắn cũng không còn mặt mũi nào trở về Diệp các.

Diệp Cuồng Ca điều chỉnh lại cảm xúc của mình, lúc này ngoài cửa truyền đến giọng trầm thấp của nam nhân, hắn cung kính mà nói: “Các chủ, đã đến lúc trở về.”

Diệp Cuồng Ca quay đầu hướng về cửa nhìn ra ngoài, trời phủ sắc tối, đã đến lúc trở về. Nếu là như trước đây, hắn ở Diệp các dùng bữa tối là được, bất quá bây giờ hắn lại thêm một cái thân phận, trong nhà còn có hai cái đứa nhỏ đang chờ hắn trở lại. Diệp Cuồng Ca thở dài một hơi, không muốn khiển trách thuộc hạ nữa, vẫn là nên về để hai đứa trẻ bớt lo lắng

“Lui xuống đi.” Diệp Cuồng Ca phẩy tay về hướng Hoa Tái đang quỳ trên mặt đất.

“Thưa vâng.”

—

Diệp Cuồng Ca trở lại Diệp gia, vừa mới bước vào cửa phòng, liền thấy Mục Tử Thanh đang ngồi trên bàn đọc sách. Hình dáng nho nhỏ ngồi trên chiếc bàn lớn có vẻ hơi vất vả.

Vết thương ngày trước được chăm sóc cẩn thận, đứa nhỏ đã cơ bản khỏi, chỉ là nguồn bệnh vẫn không hết. Khuôn mặt nhỏ hoàn mỹ bạch ngọc bình thường mang theo bệnh trạng bạch nên nhìn có phần suy yếu. Diệp Cuồng Ca thầm nghĩ sẽ dạy Mục Tử Thanh tập chút võ nghệ, không cần tự vệ, có thể cường thân kiện thể cũng là tốt.

“Cha nuôi!”

Diệp Cuồng Ca đến gần Mục Tử Thanh, đứa nhỏ thấy y lập tức khép sách lại, nhảy xuống ghế muốn nhào lồng ngực của y. Mấy ngày nay, đứa nhỏ cùng y càng thân mật. Từ hành động lễ phép, với ăn nói lễ độ, bây giờ hắn chuyển sang chủ động ôm hôn y một cái mỗi khi gặp mặt, y cũng dần hình thành thói quen. Ngẫm cho kỹ, đây chẳng phải chính là tình phụ tử sao?

Diệp Cuồng Ca nhìn lướt qua sách Mục Tử Thanh mới đọc. Trên giá sách của y có thật nhiều sách, trong đó không thiếu vài quyển tạp nham, thế nhưng Mục Tử Thanh lại là một đứa trẻ ngoan, chủ động tìm kiếm thi ca kinh điển để nghiên cứu

“Con hiểu được sao?” Diệp Cuồng Ca ôm lấy đứa nhỏ vào lòng, hỏi.

“Có vài chữ con không biết, nên chắc chỉ hiểu được đại khái.”

Diệp Cuồng Ca lúc này mới nhớ ra, đám nhỏ đã đến lúc phải đi học. Nhưng dựa theo tình hình hiện giờ, đưa hai đứa đến trường là điều không thể, nhưng cũng không thể không học. Y cần phải suy nghĩ thật kỹ xem nên giải quyết vấn đề thế nào.

Đột nhiên, một cái hôn mềm mại in lên gò má Diệp Cuồng Ca, y vừa quay đầu liền đối mặt đứa nhỏ đang nở nụ cười giảo hoạt, Diệp Cuồng Ca bật cười, nói rằng: “Sao lại hôn trộm cha?”

“Ai bảo cha nuôi lại thất thần rồi!” Mục Tử Thanh làm bộ giận dữ. “Cha nuôi nhất định đói bụng, chúng ta đi dùng bữa tối đi?”

“Hảo.”

—

Giữa trưa ngày hôm sau, Mục Tử Minh đột nhiên biết được Diệp Cuồng Ca muốn dẫn mình và Mục Tử Thanh đi ra ngoài liền lập tức hưng phấn. Hắn đã buồn chán ở Diệp gia đã lâu rồi, huống hồ Diệp Cuồng Ca vừa đến nhà đã trở về phòng. Thời gian hắn nhìn thấy đối phương trong một ngày đã ít, giờ lại càng ít hơn.

Mục Tử Minh đi tới cửa lớn, nhìn thấy vài nam nhân lạ mặt đang đứng cách Diệp Cuồng Ca không xa, mà Diệp Cuồng Ca đang cùng bên cạnh Mục Tử Thanh nói gì đó. Mục Tử Minh hài lòng đi lên, bởi vì là nam nhân để hắn tới, vì vậy hắn có thể thoải mái tới gần, không cần lo lắng chọc cho đối phương tức giận.

Diệp Cuồng Ca nhìn thấy người đến đông đủ sau, cúi đầu hỏi Mục Tử Minh: “Có biết cưỡi ngựa không?”

“Có!” Mục Tử Minh lớn tiếng đáp, hắn có phần vui mừng vì trước đây đã học qua cưỡi ngựa. Bằng tuổi hắn hiếm người làm được. Như vậy Diệp Cuồng Ca có thể hay không khích lệ hắn một câu? Mục Tử Minh vui rạo rức nghĩ.

Diệp Cuồng Ca gật gù, kêu: “Tào Điền.”

“Có thuộc hạ.”

“Dắt con ngựa đến.”

Diệp Cuồng Ca tiếp nhận dây cương từ tay thuộc hạ. Sau đó đưa cho Mục Tử Minh, lúc này Mục Tử Thanh kéo kéo tay áo y, tội nghiệp nói: “Con... con... không.”

Mục Tử Minh nghe không hiểu chuyện gì, liền có chút kỳ quái nhìn Mục Tử Thanh. Không biết đối phương đang định giở trò quái quỷ gì ?

“Này –” Diệp Cuồng Ca nhất thời có chút khó khăn.

“Các chủ yên tâm, tiểu thiếu gia liền giao cho thuộc hạ đi.” Nam tử tên Tào Điền lên tiếng

Diệp Cuồng Ca chưa kịp trả lời, Mục Tử Thanh liền mở miệng lần nữa: “Con muốn cùng cha nuôi, có thể không?”

Nhìn vẻ mặt gần như nản nỉ của Mục Tử Thanh, Diệp Cuồng Ca cảm thấy cùng cười một con ngựa cũng không phải việc khó gì, liền không nữa từ chối. Sau khi đem đứa nhỏ đặt lên yên ngựa, y cũng lập tức trèo lên.

Một đoàn người ngựa cứ thế lao đi.

Mục Tử Thanh cứ thế ngoan ngoãn vùi vào lồng ngực Diệp Cuồng Ca. Nằm trong lòng cha thật bình yên, hẳn cười thỏa mãn như nhặt được bảo vật. Đối phương đúng là một người dịu dàng, khiến hắn càng ngày càng muốn được thêm đòi hỏi, yêu thương.

Diệp Cuồng Ca làm sao biết người trong lòng đang có ý gì. Y chỉ tinh tế cảm thụ lấy thiên nhiên bên giữa ánh mặt trời mùa đông ấm áp. Là một kiểu ấm áp xen kẽ những cơn gió lạnh, khiến y thoải mái nhắm chặt mắt lại.

Có tâm trạng hoàn toàn bất động với hai người kia, là Mục Tử Minh theo sau đang giận dữ siết chặt lấy dây cương, hai tay run rẩy. Vừa nãy Mục Tử Thanh nhân lúc Diệp Cuồng Ca không để ý liền cười với hắn – nụ cười khoe khoang cùng đắc ý không thể che dấu.

Buồn nôn! Vô liêm sỉ! Tiểu nhân!

Mục Tử Minh trong lòng mắng to đối phương, rõ ràng bọn họ cùng học cười ngựa. Thế mà đối phương lại nói không, lừa gạt Diệp Cuồng Ca để đổi lấy sự yêu thương. Thực sự là dè tiện đến cực điểm!

*

Tại Diệp Các, Hạ Vân Tuyên trong buổi sáng sớm liền nhận được thông báo, nói các chủ một lúc nữa sẽ đến đây. Hạ Vân Tuyên cảm động đến muốn khóc. Hắn cùng Hoa Tái suất nữa làm thất bại nhiệm vụ. Các chủ không những trách tội mà lại còn đến thăm.

Nghĩ mình được đích thân các chủ đến xem thương thế, Hạ Vân Tuyên trở nên kích động, tự thấy bản thân không gánh nổi vinh dự này.

Thời điểm Diệp Cuồng Ca dẫn theo hai đứa nhỏ tiến vào đã thấy Hạ Vân Tuyên đang đi tới đi lui.

Vừa nhìn thấy các chủ, Hạ Vân Tuyên vội vàng quỳ xuống hành lễ, mở miệng nói rằng : « Cung nghênh các chủ, lần này được các chủ tới thăm, thuộc hạ thật sự vinh hạnh đến cực điểm ! »

Diệp Cuồng Ca hôm qua bởi vì tức giận, hơn nữa còn muốn chạy về Diệp gia, nên quên trừng phạt người

này. Vốn là chuẩn bị mả mai Hạ Vân Tuyên vài câu, nhưng nhìn đối phương một bộ thụ sủng nhược kinh cùng cân nhắc đến mục đích lần này của chính mình, cũng không có nói toạc.

Diệp Cuồng Ca cũng không vội vã đáp lời, hắn đi một vòng quanh phòng Hạ Vân Tuyên. Trên bàn của hắn, giấy và bút lông được sắp xếp ngay ngắn, mực nước vẫn là ướm Mấy tờ giấy trên tường có thể nhìn ra bài thơ viết tay. Nét chữ uốn lượn, nội dung toàn lời vàng ngọc. Hắn nhớ mang máng rất lâu trước đây có một văn nhân được Diệp các thu nhận, hóa ra đó chính là Hạ Văn Tuyên

Diệp Cuồng Ca xoay người, cúi đầu đánh giá Hạ Vân Tuyên. Rất tốt, chỉ tổn thương cánh tay trái, tay phải còn có thể cầm bút, y kiên định hơn ý nghĩ trong lòng.

“Kể từ hôm nay, ngươi cũng không cần nhận nhiệm vụ. Có điều bài tập của hai vị thiếu chủ từ này là do một tay ngươi phụ trách, nếu là dạy không được, bản tọa sẽ hỏi tội ngươi.”

“A?” Hạ Vân Tuyên sững sờ. Chẳng lẽ đây là sự quan tâm trá hình của các chủ? Tuy rằng các chủ bình thường đối với bọn họ lãnh khốc vô tình, kì trong lòng luôn quan tâm đến bọn họ. Không phải vậy sao khi hắn trọng thương lại đích thân đến thăm viếng hắn, còn giao hai vị tiểu thiếu chủ cho hắn, không bắt hắn thực hiện nhiệm vụ?

Hạ Văn Tuyên nhất thời cảm động đến rơi nước mắt, không biết nói gì.

“Làm sao, nghe không hiểu?” Diệp Cuồng Ca không hiểu nhìn Hạ Văn Tuyên đang ngốc ra, không biết đối phương đang nghĩ gì.

“Đã hiểu đã hiểu, thuộc hạ xin nhận việc, hứa sẽ dốc hết toàn bộ sức lực!”

Hết chương 6

7. Chương 7: Tranh Sủng

Mục Tử Minh cùng Mục Tử Thanh trở nên bận rộn kể từ khi theo Hạ Văn Tuyên học tập. Hai người họ vô cùng vất vả, không ngừng tranh giành cầu xé lẫn nhau. Bởi cả hai đều không muốn bị hạ thấp khi đối diện với Diệp Cuồng Ca.

Mục Tử Minh ngồi một mình ở trong phòng. Một xấp giấy nằm trên bàn, những nơi còn lại cũng bị sách vở chiếm hết. Hắn xoa cánh tay đau nhức, tự hỏi mình đã viết được bao lâu rồi?

Hắn không giống Mục Tử Thanh sẽ ngủ ở trong phòng Diệp Cuồng Ca. Mỗi buổi tối đều tỏ ra đáng yêu để xu nịnh. Còn hắn chỉ có thể cô độc lạnh lẽo trong gian nhà đối diện, mỗi buổi tối tối, hắn đều có thể nghe thấy tiếng cười đáng ghét của Mục Tử Thanh. Bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là đem tất

cả oán niệm trong lòng hóa thành động lực học tập. Có như thế thì năng lực của hắn mới áp đảo Mục Tử Thanh, mới có thể được Diệp Cuồng Ca thừa nhận.

Đêm xuống, mặt trăng dần hiện phía đằng Đông, bữa tối kết thúc, Mục Tử Minh đang muốn đi rửa mặt, đột nhiên nhìn thấy Mục Tử Thanh ôm món đồ gì đó, lướt nhẹ qua hắn. Về ngoài vui mừng của đối phương khiến Mục Tử Minh cảm thấy chướng mắt.

“Đứng lại!” Mục Tử Minh nói.

Mục Tử Thanh nghe vậy liền dừng bước, cũng chẳng ngại ngữ khí lạnh lùng của đối phương mà xoay người lại, để lộ ra thứ cầm trên tay – một thanh đoản kiếm ước chừng hai thước.

Mục Tử Minh nhận ra đó là đoản kiếm của người hắn yêu thương, lập tức nhẹ nhàng chạm lên thân kiếm, vẻ trân quý hiện rõ trong đáy mắt, hắn không nhịn được hỏi: “Đây là sao?”

“Tất nhiên là cha nuôi tặng cho ta, cha còn nói rõ ngày để Hoa thúc dạy ta kiếm pháp đấy.” Mục Tử Thanh dứt lời còn làm bộ kinh ngạc, có phần đáng tiếc nói: “Đại ca không có sao? Cũng đúng, cha nuôi chỉ cho mỗi ta.”

“Người!”

Mục Tử Minh tức điên. Đối phương rõ ràng đang đắc ý, ngữ khí khoe khoang thật buồn nôn. Người kia rõ ràng không biết sự tráo trở của Mục Tử Thanh, hoàn toàn không hay biết gì hết.

Mục Tử Minh nghiêng răng. Trước đây ở Mục phủ cũng như vậy, từ khi Mục Tử Thanh sinh ra liền cướp đi mẫu thân yêu mến của hắn, giờ đây cũng tàn nhẫn chiếm lấy nam nhân mà hắn quan tâm. Mục Tử Minh ghen ghét, ghen ghét Mục Tử Minh có thể có được nụ cười của Diệp Cuồng Ca, có thể chiếm lĩnh ôm ấp của y, thậm chí hôn y.

Mục Tử Minh cũng không rõ tình cảm của hắn dành cho Diệp Cuồng Ca là gì, có thể là ngưỡng mộ, cũng có thể là kính trọng đối với trưởng bối. Ngược lại hắn chỉ biết là hắn khao khát có được sự quan tâm của Diệp Cuồng Ca. Thế mà Mục Tử Thanh làm ngang nhiên chia cắt hắn khỏi Diệp Cuồng Ca. Thật không thể tha thứ!

Diệp Cuồng Ca vừa đi vào chính viện liền nhìn thấy tình cảnh như thế. Mục Tử Thanh quay lưng lại nên không thấy rõ vẻ mặt của hắn, mà đứa nhỏ Mục Tử Minh đối diện chẳng biết vì cả người lại giật run lên, tâm tình bất ổn.

“Làm sao vậy?” Diệp Cuồng Ca hỏi.

Mục Tử Minh vừa nghe thấy giọng nói trầm thấp của y. Bao oan ức, tủi thân trong lòng không nhin được mà bạo phát. Mũi cay xè, nước mắt rơi xuống, không làm sao dừng lại được.

Diệp Cuồng Ca có phần khó xử, hần và đứa nhỏ sinh sống nhiều ngày như vậy, vẫn tường an vô sự, tự nhận là cũng chưa hề bạc đãi đối phương, vì sao đứa nhỏ lại đột nhiên lại ra vẻ đau khổ, làm mặt ủy khuất như vậy?

“Cha bắt công! Đây... Đây không công bằng, người không... Không thể chỉ tốt với mỗi Mục Tử Thanh ...” Mục Tử Minh khóc không thành tiếng, quay về phía gần Diệp Cuồng Ca giận hờn.

Diệp Cuồng Ca nghe vậy sững sờ, y mà thiên vị á?

Y vẫn luôn không hiểu Mục Tử Minh. Tiểu hài tử này ít khi tỏ ra yêu, ghét, không hay bộc lộ cảm xúc, lúc nào cũng trầm ổn như đứa trẻ lớn trước tuổi. Diệp Cuồng Ca cũng yên lòng mà không đặt nhiều tâm tư lên hần. Mà Mục Tử Thanh bởi vì tuổi nhỏ, luôn ý lại y, làm y vui vẻ. Vậy nên y cũng muốn thân cận Mục Tử Thanh một chút.

Diệp Cuồng Ca giờ mới biết bản thân đã lầm. Chúng đều là trẻ con, tâm tư nhạy cảm, lúc nào cũng sợ không được yêu thương.

Mục Tử Minh nước mắt nước mũi giàn dụa, hai mắt đỏ hồng. Thế nhưng hần dừng không được, nam nhân nhất định là ghét bỏ hần.

Thế nhưng Mục Tử Minh nhìn thấy Diệp Cuồng Ca không có biểu cảm chán ghét, trái lại còn tới gần hần, đối với hần mở rộng vòng tay Mục Tử Minh sững sờ, không chút do dự mà nhào vào hần.

Diệp Cuồng Ca cho rằng tâm trạng đối phương sẽ tốt hơn, kết quả đứa nhỏ trong lòng khóc càng thêm lớn. Nước mắt không thể ngăn lại, nghe bị ai gần chết.

Diệp Cuồng Ca bất đắc dĩ, rõ ràng thời điểm Mục phủ sa sút cũng chưa thấy đối phương thương tâm như vậy. Có lẽ Mục Tử Minh còn lâu mới nín khóc, Diệp Cuồng Ca quay đầu phía Mục Tử Thanh nói: “Con vào trước đi, đêm nào ta ngủ cùng Tử Thanh.”

“Được, con nghe lời cha nuôi. Ngủ ngon.” Mục Tử Thanh ngoan ngoãn gật đầu. Khi Diệp Cuồng Ca xoay người đi, gương mặt hần lập tức tái nhợt.

Ánh trăng bàng bạc tiền vào từ cửa sổ, chạm lên tấm chăn mềm, bên ngoài tiếng côn trùng cứ kêu réo rất bên tai.

Diệp Cuồng Ca nhìn đứa nhỏ tâm trạng đã ổn định, cẩn thận tỉ mỉ đánh giá sắc mặt của y, tự nhiên chột dạ.

“Nói xem cha bắt công ở chỗ nào?” Diệp Cuồng Ca hỏi.

“Cha ngủ cùng với Tử Thanh...” Mục Tử Minh nhỏ giọng nói.

“Hắn bị thương”

“Nhưng hắn hiện tại đã ổn rồi.”

Diệp Cuồng Ca cẩn thận nghĩ lại cũng đúng. Trẻ con lớn thì cũng nên ngủ riêng.

“Vậy để mấy ngày nữa cho Tử Thanh ngủ riêng.”

“Cha cho nó kiếm, cho nó tập võ.”

“Con cũng muốn học võ.”

“Muốn! Con muốn mạnh mẽ, có thể cùng cha sánh vai. Vào lúc nguy kịch, cả thể bảo vệ cho cha.”

Diệp Cuồng Ca cặp mắt đen sáng lấp lánh trong đêm của đứa nhỏ, chợt nhớ ra mục đích thu dưỡng hai đứa nhỏ — Bồi dưỡng người kế nghiệp cho Diệp Các. Y vốn cho rằng đứa nhỏ này không thích học võ, vậy mà hắn lại tự mình nói ra nguyện vọng, coi như cũng biết thời biết thế.

“Đã như vậy, vậy ta liền tự mình dạy cho người kiếm pháp. Bất quá ta thật sự rất nghiêm khắc, đến lúc đó cũng đừng hối hận.”

“Con không sợ!”

—

Sáng hôm sau, Mục Tử Minh liền được Diệp Cuồng Ca tặng cho một lễ vật – một thanh trường kiếm

Thanh này không giống với cái của Mục Tử Thanh, kiếm dài hơn hai thước, gặp ánh sáng liền chiếu xạ thành ra ánh màu xanh mênh mông lạnh lẽo. Lưỡi dao thể hiể sự tỉ mỉ của người làm kiếm, chém một đường trên gió của cảm nhận được sự sắc lẹm. Đây đúng là bảo vật của người tập võ chân chính.

“Cảm tạ sư phụ!”

Mục Tử Minh cực kỳ hưng phấn. Hắn chưa gì đã thích cũng xưng hô này. Hương hồ một ngày vì phu cả đời vì phu, vì vậy sư phụ so với cha càng là nhân vật đặc biệt.

Diệp Cuồng Ca một tay cầm kiếm, một để phía sau lưng. Vẻ ôn hòa không còn, bây giờ chỉ còn sự bạc bẽo, lạnh lùng.

“Cầm cẩn thận kiếm của con.”

“Vâng.”

Mục Tử Minh tuổi còn nhỏ quá, bàn tay vẫn còn non nớt, mềm mại. Bây giờ, hắn vẫn phải dùng hai tay để nắm được chuôi kiếm, khó khăn lắm mới có thể miễn cưỡng gơ lên.

“Bây giờ, con phải dùng nó để đỡ lấy sự tấn công của ta.”

“Vâng!”

Diệp Cuồng Ca gơ lên kiếm, sử dụng ba phần mười khí lực hướng Mục Tử Minh vung tới. Mục Tử Minh lập tức đỡ đòn.

Hai kiếm kịch liệt tương giao, phát sinh một tiếng vang giòn, cũng nương theo đẩy mà tạo ra những chấn động nhất định, khiến Mục Tử Minh không khỏi đau đớn. Hai tay tê rần, đánh rơi thanh kiếm xuống đất.

“Nhặt lên cho cha!”

Diệp Cuồng Ca không nhìn về mặt đau đớn của đứa nhỏ, trầm giọng quát lớn nói: “Đến cầm kiếm cũng không vững thì làm sao xứng làm kiếm giả. Con còn như vậy một lần nữa, thì cũng không cần tập võ nữa đâu!”

“Vâng, sư phụ!”

Mục Tử Minh không dám cảm thấy oan ức, vội vàng nhặt lên thanh kiếm kia, tiếp tục tư thế chiến đấu.

Lần này Diệp Cuồng Ca hướng về phía Mục Tử Minh mà công kích không ngừng, từ từ tăng thêm lực đánh. Mà Mục Tử Minh không chút nào lùi biếng, hắn chống đỡ bằng tất cả sức lực, mặc kệ cảm giác đau đớn truyền đến tay, chỉ gắt gao nắm chặt lấy kiếm. Hắn ở trong lòng tự nói với mình, dù đau cũng không được buông tay, quyết không để sư phụ thấy vọng.

Thời gian từng phút trôi qua, Diệp Cuồng Ca càng ngày càng gia tăng sức lực. Mục Tử Minh đem hết sự chú ý đặt lên thân kiếm, hoàn toàn bỏ lỡ ánh mắt tán thưởng của Diệp Cuồng Ca.

Lần luyện tập này kéo dài cả một buổi chiều, Diệp Cuồng Ca tấn công Mục Tử Minh thêm mười mấy lần nữa. Đến khi kết thúc, hai tay Mục Tử Minh đã đau nhức, không sử dụng được thêm một chút sức lực nào nữa. Thế nhưng, hắn vẫn nắm chắc thanh kiếm không dám buông ra.

Diệp Cuồng Ca hài lòng gật gù, thu lại kiếm nói với đứa nhỏ rằng: “Đã đến lúc dùng bữa tối rồi.”

“Vâng, thưa sư phụ.”

—

Trên bàn ăn, Mục Tử Minh khó khăn cầm đũa. Hắn vốn tưởng chỉ là đau nhức tay, thế nhưng khi hắn buông kiếm ra, nghỉ ngơi một lúc, thì hai tay không khống chế được run rẩy, bủn rủn dị thường.

Mục Tử Minh cố cầm đũa, chưa kịp gấp lấy thức ăn, thì lập tức đánh rơi đôi đũa xuống, phát ra tiếng kêu vang dội.

“Làm sao, cầm được kiếm nhưng không cầm được đũa à?”

Diệp Cuồng Ca tuy là nói như vậy, nhưng trong giọng nói không có ý trách cứ. Trái lại gọi hạ nhân mang đến cho Mục Tử Minh một cái muôi. Về người lạnh lùng như vậy, nhưng bên trong y vẫn là người cha tốt.

“Cảm tạ sư phụ.”

Sự ôn nhu của Diệp Cuồng Ca khiến Mục Tử Minh không còn thấy đau đớn nữa, thế nhưng nam nhân bên cạnh – Mục Tử Thanh lại thấy chướng mắt vô cùng.

__Hết chương 7__

8. Chương 8: Trưởng Thành

Thời gian thấm thoát trôi qua, đảo mắt một cái đã bốn mùa thu trôi qua.

Trên bàn vẫn đầy đủ ba bộ bát đũa, nhưng chỉ là thiếu mất một người

Thiếu niên Mục Tử Thanh đã trưởng thành một công tử văn nhã, chỉ là gương mặt có hơi nhợt nhạt cùng với thân hình thon gầy mà để lộ ra bệnh trạng. Diệp Cuồng Ca đã từng nghĩ để cho Mục Tử Thanh luyện tập võ nghệ có thể giúp hắn thay đổi thể chất, rốt cuộc kết quả lại không được như mong đợi.

Mục Tử Thanh mặc dù ốm yếu, nhưng tính cách lại rất hoạt bát, chỉ vài ba câu có thể chọc cho y cười. Diệp Cuồng Ca mãi mê cùng hắn trò chuyện, đến khi ăn được lưng dạ mới phát hiện Mục Tử Minh không có ở đây.

“Đại thiếu gia vẫn còn đang luyện kiếm sao?” Diệp Cuồng Ca hỏi

“Đúng vậy.” Một gia nhân đáp: “Gia chủ có cần tiểu nhân đi gọi đại thiếu gia một tiếng?”

“Không cần, thiếu gia không ăn một bữa cũng không qua. Cùng lắm thì lát nữa hâm nóng lại thức ăn là được.”

“Vâng.”

—

Sau bữa ăn, Diệp Cuồng Ca mang đến một bầu rượu ấm đi tới chính viện. Mục Tử Minh quả nhiên ở đây. Y ngồi xuống băng đá dưới tàng cây, một bên uống rượu, một bên thỉnh thoảng chỉ đạo thiếu niên đang múa kiếm giữa khoảng sân trong viện.

Mục Tử Minh từ ngày cầm kiếm, việc luyện võ đối với hắn đã thành chuyện như cơm bữa. Diệp Cuồng Ca đích thân giáo dục hắn, truyền thụ cho hắn tâm pháp khẩu quyết. Trừ ăn và ngủ, việc nhiều nhất hắn làm là luyện võ.

Thời gian bốn năm đủ để Mục Tử Minh rũ bỏ vẻ ngây ngô trên gương mặt. Điểm trẻ thơ bị bấm cuối cùng đã biến mất tăm hơi, lộ rõ đường viền rõ ràng cương nghị tuần lã. Dáng người cũng cao lên trông thấy, vô cùng ra dáng một trang tuấn kiệt.

Ngón tay thon dài của thiếu niên nắm chặt cán kiếm, động tác mềm mại uyển chuyển. Chân khí trong đan điền toát lên toàn thân, tỏa ra năng lượng cuộn cuộn không ngừng. Thân kiếm biến động, lúc thì như Du Long bay lượn, lúc lại như Bạch Xà trườn xuống. Đường kiếm khó đoán vô cùng.

Không biết bao lâu sao, trường kiếm của Mục Tử Minh trở vào trong bao. Hắn đứng yên bất động, chậm rãi thở ra một hơi.

Thấy người kia đã rất lâu không mở miệng, Mục Tử Minh quay về hướng Diệp Cuồng Ca. Nam nhân hóa ra đang gối đầu lên cánh tay ngủ thiếp đi.

Mục Tử Minh nhẹ nhàng bước về phía y.

Giữa mùa hạ, không khí khô nóng, cây hải đường tỏa bóng râm mát mẽ. Người dưới bóng cây không phải chịu cảnh oi bức Nhìn Diệp Cuồng Ca say ngủ trong bình yên, Mục Tử Minh đột nhiên cũng sinh ra một chút buồn ngủ.

Mục Tử Minh lặng lẽ nhìn Diệp Cuồng Ca, nhìn những đường nét tinh tế của đối phương. Một loại tình cảm không thể giải thích nổi dần dần hiện ra. Trải qua bốn năm ở chung, loại tình cảm này có gì đó còn hơn cả cốt nhục tình thâm, thấm đẫm trong cơ thể Mục Tử Minh. Mỗi lần gặp gỡ hay kề cận, nó đều cuộn cuộn trong lòng như muốn điên cuồng gào thét, đòi hỏi ràng buộc nhiều hơn nữa. Thế nhưng lý trí lại bắt Mục Tử Minh giấu tình cảm này sâu vào đáy lòng, bởi vì nếu không khắc chế, hậu quả thực sự khó lường.

Quần áo mùa hè đơn bạc. Y phục mỏng manh để lộ ra thân thể cường tráng của Diệp Cuồng Ca. Mục Tử Minh thậm chí còn có thể nhìn thấy cổ áo hơi nổi ra, nhìn thấy da thịt ẩn sau lớp vải mỏng. Đó là một vẻ đẹp không nói lên lời. Mục Tử Minh mỗi đến đều không ngừng trên giường tưởng tượng.

Cổ họng căng thẳng, Mục Tử Minh cảm thấy thân thể khô nóng đến lợi hại. Hắn nắm chặt lấy hai tay của chính mình. Người kia ngủ an tĩnh đến vô hại. Nỗi sợ bị phát hiện khiến Mục Tử Minh vô cùng khắc chế, tuyệt đối không dám làm động tác gì quá phận.

Chí ít, không phải hiện tại.

Bên trên là hoa hải đường nở sum xuê, một cơn gió thổi mấy cánh hoa rơi xuống. Những cánh hoa hoa vương vãi trên bàn đá, lại có một cánh hoa nhẹ nhàng buông lơi, rơi xuống đôi môi người kia đang say giấc nồng.

Nguyên lai kiều hoa lại có thể cùng nam tử xứng đôi, Mục Tử Minh kinh diễm vài giây, lại nổi giận ngay sau đó. Hắn muốn xé tan cánh hoa trên môi Diệp Cuồng Ca, nơi này chính hắn còn chưa được chạm qua, dựa vào cái gì mà cánh hoa nhỏ nhỏ kia lại được quyền?

Mục Tử Minh đưa tay ra, những đầu ngón tay muốn chạm đến cái nơi hắn vẫn luôn ngày nhớ đêm mong kia. Đột nhiên, cánh tay người kia mạnh mẽ giữ tay hắn lại, ngăn chặn động tác của hắn.

Thực ra Diệp Cuồng Ca đã tỉnh lại từ khi thiếu niên có ý định động chạm, chỉ là lười mở mắt. Đối phương ở bên cạnh hắn an tĩnh lâu thật lâu, Diệp Cuồng Ca tự hỏi hắn muốn làm gì. Cảm nhận cánh tay đối phương đang ngày một gần, y mới lập tức ngăn cản động tác của thiếu niên, mở mắt nghi hoặc mà nhìn đối phương.

Mục Tử Minh đối đầu Diệp Cuồng Ca. Ánh mắt cũng không hề kinh hãi, ngược lại còn nhẹ nhàng cầm lấy cánh hoa, đưa cho y xem, nhẹ giọng nói:

“Sự phụ về ngủ đi. Ghế đá này cứng ngắc, ngủ không thoải mái được.”

Diệp Cuồng Ca nhìn cánh hoa kia một chút, lại nhìn sang thiếu niên. Không tài nào nhìn thấu con người tĩnh lặng đen lầy của hắn.

Y gật gù, cùng Mục Tử Minh nói: “Con đi ăn cơm đi, hiện tại ta biết phải làm gì.” Diệp Cuồng Ca đứng lên gân gân cốt, xoay người trở về phòng

Điều y bỏ lỡ chính là hình ảnh thiếu niên đang quay về phía bóng lưng y – đang cúi đầu thành kính hôn lên cánh hoa cầm trên tay, chưa bao giờ ánh mắt lại thâm tình đến thế.

Kiểm pháp Mục Tử Minh tiến bộ nhanh chóng. Tâm pháp khẩu quyết cũng đã thuộc nằm lòng, còn vận dụng linh hoạt, Diệp Cuồng Ca nghĩ nên tìm người cùng hắn luận bàn kiếm pháp, tiếp xúc những chiêu thức mới sẽ có lợi cho kiếm thuật tinh tiến của hắn.

Bên ngoài Diệp các, thiếu niên mang kiếm đứng ở chính giữa võ trường, vạt áo tung bay trong gió. Trường kiếm trong tay cũng thật bất phàm, kiếm khí phát ra cũng ào ào lẫm liệt. Những nam tử đang nằm la liệt trên đất, đều là bị thiếu niên kia đánh bại.

Diệp Cuồng ca đứng trên đài cao quan sát, hài lòng gật đầu. Đứa trẻ ốm yếu năm nào bây giờ đã trở thành thiếu niên oai hùng, tỏa sáng như chiến lang. Hắn là do một tay y nuông dưỡng, kế thừa không ít sát khí của y. Ở trên chiến trường oai hùng quyết đoán, dũng mãnh thiện chiến, còn trẻ như vậy thì chắc chắn sau này sẽ vang danh võ lâm.

Diệp Cuồng Ca xoay người, ánh mắt đảo qua hàng người đang đứng thẳng, nhìn thẳng về hướng một người, nói rằng:

“Tào Diên, ra khỏi hàng!”

“Vâng.” Nam tử tuân mệnh bước ra.

“Người cùng với Đại thiếu chủ tỉ thí một trận đi.”

“Vâng... “ Tào Diên

“Cái này...” Tào Diên có hơi khó khăn đáp. Tuy rằng Mục Tử Minh thật sự lợi hại, coi như đã đến tầm lấy một chọi ba, cũng có thể một lúc đánh bại mấy tay thủ hạ. Nhưng xét cho cùng đối phương cũng chỉ là thiếu niên, năng lực có hạn, mà hắn lại tập võ nhiều năm, năng lực nhất đức ở trên tầm đối phương. Nếu như sơ ý làm tổn thương Đại thiếu gia, hắn làm sao gánh được trách nhiệm này.

Diệp Cuồng Ca nhìn vẻ do dự của nam tử, tự hiểu hắn đang suy nghĩ gì, liền nói rằng: “Người chỉ cần xuất

toàn lực, ngoài ra không cần lo lắng gì cả. Nếu có làm tổn thương hấn, ta cũng sẽ không trách tội người.”

“Tuân lệnh!”

Giữa võ trường, Tào Điền đối diện Mục Tử Minh ôm quyền nói rằng: “Thiếu chủ, đắc tội rồi.”

Mục Tử Minh gặp đối phương cũng không kinh sợ, đầu tiên đáp lễ, sau đó khách khí cười nói; “Tào thúc không cần lưu tình. Văn bối cần nhiều điều cần chỉ giáo.”

“Nhất định, nhất định.” Tào Điền đột nhiên có chút hoảng trước nụ cười của Mục Tử Minh, giống như ngờ ngợ nhìn thấy bóng dáng của các chủ năm đó. Hấn khẽ lắc đầu, đem ý nghĩ quái dị ấy quăng đến sau đầu. Song đao rút ra từ bên hông, bày ra tư thế chiến đấu.

Mục Tử Minh ra chiêu trước, trường kiếm hướng về phía đối phương mà đâm tới. Tào Điền cũng không cam lòng yếu thế, song đao vững vàng ngăn trở, Bình khí chạm nhau, sát khí tỏa ra nồng nặc, hai người lập tức lùi lại, khí thế không hề kém cạnh nhau,

Tào Điền giật mình, chiêu thức của đối phương thật giống các chủ không sai. Thế nhưng điểm bất đồng chính là Mục Tử Minh còn nghĩ ra kiếm pháp mới, khiến thế công hay thủ đều muôn phần xảo diệu, Tào Điền chật vật vô cùng mới có thể ứng phó.

Hai người bất phân thắng bại, thời gian như bị kéo dài thêm. Bóng kiếm của, Tào Điền đã có chút không chống đỡ nổi. Mục Tử Minh đã cùng Tào Điền trải qua hai hiệp giao tranh, lại không lộ ra chút điểm yếu nào, thậm chí còn có hơi chiếm thế thượng phong.

Tào Điền một bên tiến công, một bên chú ý đến động tác Mục Tử Minh. Đột nhiên, đối phương giơ cao trường kiếm hướng về phía hấn đánh tới. Tào Điền phát hiện ra sơ hở, hấn dùng đao trái đỡ đòn, đao phải hướng về phía Mục Tử Minh đang mất đi phòng thủ mà đâm tới.

Mục Tử Minh đã sớm dự liệu được động tác của đối phương. Kê hở kia là hấn cố ý lộ ra cho đối phương nhìn thấy. Giờ khắc này hấn đã hoàn toàn đánh lừa được Tào Điền, đôi môi liền nhếch lên nụ cười, nghĩ thầm đã đến lúc kết thúc. Bóng hình hấn lập tức biến mất, rồi đột ngột xuất hiện phía sau Tào Điền.

Tào Điền chỉ cảm thấy hoa mắt, tay nhận lấy một cơn đau dữ dội đến mức phải buông vũ khí. Song kiếm chạm đất, đồng thời một lưỡi kiếm sắc bén kề bên cổ hấn.

Hấn thua.

“Tuyệt vời.”

“Đẹp lắm!”

Bên tai Mục Tử Minh truyền đến đủ loại tiếng ủng hộ, hần quay người tìm kiếm bóng hình Diệp Cuồng Ca trên cao đài. Đối phương đang nhìn hần mỉm cười – đây mới chính là phần thưởng đắt giá nhất cho mọi nỗ lực của hần.

Mấy ngày này Mục Tử Minh ra ngoài nhiều lần, thậm chí có khi còn không trở về. Khi xuất hiện thì để lộ ra một thân uể oải. Cho dù Mục Tử Minh không nói, Diệp Cuồng Ca cũng biết đối phương đang làm gì – hần là đang tạo thế lực cho riêng mình.

Từ khi Mục phủ bị triệt hạ, Lý phủ thiếu mất một thế lực lớn ngáng chân, biến thành con mãnh hổ không sợ trời đất trên giới thương trường. Mục Tử Minh hiện giờ không chỉ là người của Diệp gia, phía sau hần còn có vô số oan hồn ai oán của Mục phủ. Huyết hải thâm thù này hần nhất định phải báo.

Diệp Cuồng Ca đi qua gian phòng Mục Tử Minh, nhìn thấy dáng vẻ ngủ say như chết của đối phương không hỏi vừa buồn cười, vừa tức giận. Y đã mấy lần ám chỉ hần có thể dựa hơi thế lực của Diệp các, nhưng thiếu niên kiêu ngạo ấy luôn cự tuyệt.

Diệp Cuồng Ca biết Mục Tử Minh không muốn y xem thường, đối phương cũng chưa bao giờ làm y thất vọng. Hiện giờ, thiếu niên đang muốn thể hiện hần đã có bao nhiêu mạnh mẽ, không cần dựa vào Diệp Cuồng Ca. Chính y cũng không muốn còn, để đối phương đi trên con đường mà hần chọn,

Chỉ là đối thủ của Mục Tử Minh thật sự cường hãn, con đường sau này của hần chắc chắn sẽ không bình yên. Trên con đường gian nan ấy, Diệp Cuồng Ca rất chờ mong hần sẽ cho y thấy niềm vui bất ngờ nào.

__Hết chương 8__

9. Chương 9: Thanh Thương

Ngày hôm đó nắng nhẹ, Diệp Cuồng Ca nhân lúc rảnh rỗi, mang theo hai đứa con tới quán rượu của Tiết Tích Dương

Trên bàn rượu, Mục Tử Minh chỉ lặng lẽ xới cơm cho Diệp Cuồng Ca, hờ hững nhìn hai bên trái phải của y bị chiếm bởi Mục Tử Thanh và Tiết Tích Dương.

Bên tai chẳng có gì ngoài tiếng nói bô bô của hai kẻ chướng mắt kia, ấy vậy mà Diệp Cuồng Ca vẫn có thể cười nhẹ một tiếng nhàn nhạt. Mục Tử Minh thầm nghĩ, sự phụ chính là quá dịu dàng, mới có thể để hai kẻ kia vênh vác như thế. Nếu không phải vì sợ chọc giận Diệp Cuồng Ca, thì hai kẻ dư thừa kia đã sớm bị hần giết chết. Hần muốn trong mắt sự phụ chỉ có hần, trong mắt chỉ chứa đựng hần, như vậy mới phải.

Bữa cơm bình yên không duy trì được bao lâu thì bị phá vỡ bởi một vị khách không mời mà đến.

“Ồ, đây không phải là Diệp tam gia sao? Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ đã lâu.”

Người tới là một người đàn ông trung niên tai to mắt lớn. Hắn một thân quần là áo lượt. Thân thể mũm mĩm kết hợp với dáng vẻ uyển chuyển khiến người ta phì cười. Điều duy nhất nổi bật trên gương mặt người ấy là nụ cười nịnh nọt, ánh mắt vốn mạnh mẽ thì đã bị híp lại như sợi chỉ.

Diệp Cuồng Ca nhận ra người này, là một phú hộ có tiếng trong kinh thành, chỉ là hắn chưa từng để mắt đến. Thế nhưng người này không hiểu sao lại coi trọng Diệp các, liều mạng lao đến lấy lòng. Ngày hôm trước mang đến mấy hòm châu báu liền bị y đuổi về, hôm sau lại bí mật mang tiểu quan, kỹ nữ đến trước mặt y. Thật sự quá là nực cười.

Diệp Cuồng Ca không biết đối phương đang tính cái quỷ gì, chỉ mặt lạnh nhìn người càng tới gần rồi trầm giọng nói: “Phí lão bản tới có chuyện gì? Diệp mỗ nhớ là không cần bất kỳ điều gì từ ông?”

Phú hộ này tên là Phí Khai Phúc, vì muốn tạo quan hệ với Diệp Các, đã liều mạng hỏi thăm sở thích của Diệp Cuồng Ca, kết quả đương nhiên không thu hoạch được gì. Hắn không từ bỏ liền chuyển sang trò tặng đồ. Lần này trên tay hắn là mấy quyển sách.

“Ai, mấy món đồ lần trước đều là thứ tầm thường. Không lọt vào mắt xanh của tam gia là đúng. Nhưng bảo bối này cực xứng đáng với kỹ chất bất phàm của ngài. Kính xin ngài liếc nhìn một cái” ;

Dứt lời Phí Khai Phúc liền để hạ nhân mở rộng ra hai trục cuốn tranh, trong đó cả hai bản vẽ tuyệt đẹp với tông màu chủ đạo đỏ và xanh. Đây là hai bức vẽ hắn phải mất rất nhiều tâm tư mà tìm được, đồng thời số tiền bỏ ra cũng không hề ít.

Có thể Diệp Cuồng Ca đánh giá thấp độ mặt dày của người kia. Đối phương như mù mà không hề thấy gương mặt xệ xuống của y, cứ thể cười nịnh nọt không ngớt.

Diệp Cuồng Ca nhìn lướt qua, không nhận được nói: “Tầm thường, tầm thường không chịu được.”

Mục Tử Thanh cũng nói thêm vào: “Con dấu thật xiêu vẹo, hắn là hàng nhái đi. Ngày vẫn là mau cầm về, đừng để ở đây cho thật mất mặt.”

Tiết Tích Dương: “Không nghĩ tới Phí lão bản tuổi không lớn mà con mắt đã già. Bức tranh người mang đến chắc không khác biệt lắm so với bức treo trong nhà vệ sinh của ta.”

Phí Khai Phúc không ngờ rằng Diệp Cuồng Ca không những không nhận tấm lòng của hắn, mà còn hùa vào những kẻ kia trào phúng hắn. Cơn giận bùng lên, tức giận khiến hắn nói lắp bắp, không thành lời.

“Người! Diệp tam... đừng.... đừng không biết điều như thế!”

Mục Tử Minh cũng lười không muốn đáp, kiếp giắt bên người, mặt đặng đặng sát khí nhìn chăm chăm vào Phí Khai Phúc nói rằng: “Còn không mau rút đi?”

“Hảo, Diệp tam! Người chờ đấy! Ta sẽ cho ngươi hối hận!”

Nhìn Phí Khai Phúc dùng dùng rồi đi, Tiết Tích Dương xoay người gọi gã sai vặt, đối với kẻ đó sai bảo: “Nhớ kỹ cái người vừa rồi, đừng để hắn đi vào. Người sau này cũng cẩn thận một chút, đừng để cho những đám rác rưởi như thế đến. Hiểu không?”

Dứt lời, hắn xoay người sang phía Diệp Cuồng Ca: “Xin lỗi a, Diệp huynh.”

Diệp Cuồng Ca phẩy tay, không buồn giữ chuyện này trong lòng.

Sau khi cáo biệt Tiết Tích Dương, ba người trở về, trên đường đi họ băng qua một rừng cây,

Mặt trời đã xuống núi, tầng mây dày đặc che khuất bầu trời trên cao. Xung quanh tối tăm, thậm chí đến cả tiếng côn trùng cũng không thể nghe thấy

Diệp Cuồng Ca cùng Mục Tử Minh càng đi càng thấy kỳ quái, mơ hồ cảm nhận được luồng sát khí. Hai người không một chút biến sắc, nhưng vẫn cẩn trọng. Lần này xuất hành, Diệp Cuồng Ca không quên mang theo thủ hạ, căn bản không có cách tìm được cứu viện.

Ba người tựa lưng cảnh giác bốn phía. Địch trong tối, ta trong sáng. Không thể xác định được kẻ địch có bao nhiêu tên, họ không dám tùy tiện hành động.

Bầu không khí trở nên ngưng đọng, một âm thanh vang dội đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu, phá vỡ đêm đen yên tĩnh.

“Động thủ!”

“Giết!” Xung quanh vang lên tiếng hô lớn, vang vọng khắp rừng.

Diệp Cuồng Ca ngẩng đầu, trên cây vô số những mũi dao, nhiều như bầu trời đầy sao. Hóa ra, có vô số người mặc áo đen đang giờ đang hướng về phía họ.

Diệp Cuồng Ca rút kiếm ra, tình hình bất lợi, nơi này chỉ có hắn và Mục Tử Minh có võ công. Hơn nữa, những kẻ mai phục nằm ngoài dự đoán, lần này chỉ e lành ít dữ nhiều.

Đột nhiên, tiếng pháp đột ngột vang lên, một ánh hào quang vào lối lên trong đêm tối, sao đó vô số điểm sáng xuất hiện làm người ta chú ý. Dĩ nhiên là do Mục Tử Minh phát tín hiệu. Diệp Cuồng Ca không hiểu hắn muốn triệu hồi ai. Giữa tình huống nguy cấp này, hắn cũng không kịp nghĩ nhiều.

Hai người để Mục Tử Thanh ở phía sau, sẵn sàng tư thế chiến đấu, chuẩn bị ứng phó lâu dài.

Những lưỡi đao bổ về phía bọn họ, Diệp Cuồng Ca một bên chống cự, một bên bảo vệ Mục Tử Thanh. Có vẻ hơi lực bất tòng tâm, bị đẩy vào cảnh thất thế, phạm vi an toàn bị thu hẹp, càng lúc càng bị kẻ địch dồn vào chân tường.

Đột nhiên, một nam tử mặc áo đen thừa dịp Diệp Cuồng Ca xoay người, trong nháy mắt, liền mạnh mẽ đánh xuống lưng y. Mà Diệp Cuồng Ca không kịp phản xạ, suýt chút nữa thì bị đánh trúng.

“Cẩn thận!”

Mục Tử Thanh hô to một tiếng, đẩy Diệp Cuồng Ca ra, dứt khoát dùng thân mình đỡ lấy nhát kiếm chí mạng. Thân thể giống như bị xé rách, máu tươi trào ra, trong nháy mắt ướt đầm áo của hắn. Cảnh tượng trước mắt quay cuồng, Mục Tử Thanh ngã xuống, nhìn thấy nam nhân đang lao đến đỡ hắn.

“Thanh nhi!” Thấy thiếu niên bị thương, Diệp Cuồng Ca không rảnh bận tâm đến cái khác, ném kiếm sang một bên nâng đỡ con trai dậy. Tuy nhiên kẻ địch sẽ không để cho y tự tung tự tác, chúng xông lên ồ ạt, một đường kiếm trúng vào tay Diệp Cuồng Ca.

Mục Tử Minh không một giây nào rời mắt khỏi Diệp Cuồng Ca, thời khắc nhìn thấy y bị thương, lửa giận lập tức bùng lên trong lòng hắn, sát khí ngập trời. Hắn lao đến chắn trước mặt Diệp Cuồng Ca, vùng kiếm tạo khoảng cách an toàn, đem người phía sau gắt gao bảo vệ.

Tiếng võ ngựa vang lên, cứu viện đã đến, người cầm đầu gọi Mục Tử Minh là phủ chủ, liền gia nhập hỗ chiến.

Diệp Cuồng Ca trở lại Diệp gia, còn chưa kịp xem thương thế Mục Tử Thanh thế nào, đã bị Mục Tử Minh hung hãn kéo trở về phòng

Diệp Cuồng Ca bị đối phương đè ngã ở trên ghế, thiếu niên tuổi không lớn lắm, khí lực cũng không nhỏ. Mục Tử Minh trầm mặt, động tác ôn nhu băng bó cho hắn.

Người hầu đều bị Mục Tử Minh đuổi ra ngoài, giờ khắc này trong phòng cực kỳ yên tĩnh, Diệp Cuồng Ca có thể cảm giác được Mục Tử Minh phi thường tức giận, nhưng vẫn nỗ lực kiềm chế. Động tác đối với y cực kỳ ôn nhu, thật giống như đối xử với một trân phẩm quý giá, hình như đã rất lâu rồi không thấy hắn kích động như vậy.

Mục Tử Minh nâng cánh tay bị thương của Diệp Cuồng Ca lên, ánh mắt đầy vẻ đau lòng, như muốn nhìn xuyên thấu vết thương qua lớp băng.

“Đau không?” Mục Tử Minh mở miệng, giọng nói tựa hồ đang nhẫn nại điều gì đấy.

Vết thương tuy rằng đáng sợ, nhưng chỉ là bị thương ngoài da, không ảnh hưởng đến gân cốt, huống hồ Diệp Cuồng Ca cũng phải là loại sợ đau.

“Không đau.”

Thiếu niên thở dài một hơi, Diệp Cuồng Ca thấy được tổng mắt đối phương vẻ bất đắc dĩ. Lúc này hắn đang ngồi, đối phương đứng cao hơn hắn không ít, đột nhiên hắn cúi người mạnh mẽ ôm lấy y,

Diệp Cuồng Ca sững sờ, lập tức cảm thấy khó chịu muốn tránh ra.

“Sư phụ đừng nhúc nhích, để con ôm một lúc thôi.”

Thiếu niên không cho phép y cự tuyệt cái ôm ấp. Hắn dụi đầu vào cổ Diệp Cuồng Ca. Nghe thấy giọng nói yếu ớt của đối phương, Diệp Cuồng Ca từ bỏ giãy dụa. Lần này quả thật là y y không đúng, để đối phương lo lắng. Thế nhưng phản ứng mãnh liệt của Mục Tử Minh khiến Diệp Cuồng Ca thấy có phần xa lạ, cảm thấy chính mình không thể hiểu nổi đứa con trai nuôi.

Chóp mũi Mục Tử Minh đều là mùi vị của đối phương, giống như một trận gió xuân trấn an tâm trngj bất an của hắn, để hắn dần yên tĩnh lại.

Qua hồi lâu, thanh âm nghèn nghẹn từ cổ Mục Tử Minh: “Nếu người chặn đạo là con, người cũng sẽ xông lên bảo vệ con chứ?”

“Đây là tự nhiên.”

Diệp Cuồng Ca không hiểu vì sao đối phương lại hỏi thế. Hắn đối xử với hai đứa nhỏ bình đẳng, đương nhiên sẽ bảo hộ họ. Có điều câu trả lời của y tựa hồ khiến đối phương hài lòng, rốt cuộc cũng chịu buông lỏng Diệp Cuồng Ca.

“Có điều, con sẽ không bao giờ để sư phụ bị thương.”

Mục Tử Minh tuyên thệ, giọng nói tràn đầy kiên định, không thể khiến người ta phát sinh hoài nghi. Sau khi buông Diệp Cuồng Ca, Mục Tử Minh để lại một câu nói mới đi ra ngoài: “Nước đã chuẩn bị xong, con chờ người đi tắm.”

Nhìn bốn tấm tảo hơi ẩm, Diệp Cồng Ca tự hỏi có phải mình vừa gặp ảo giác, hôm nay Mục Tử Minh thật là, nhưng lạ ở đâu thì Diệp Cuồng Ca không thể lý giải được

“Sư phụ đang nghĩ gì? Nước rất ấm, một tay người đang bị thương khó tránh khỏi bất tiện. Có cần con giúp người không?”

Diệp Cuồng Ca nghe vậy ngẩng đầu lên, liền bả gặp dịu dàng trong đôi mắt đối phương. Biết Mục Tử Minh chỉ đang đùa giỡn, Diệp Cuồng Ca cũng yên lòng, nghi hoặc ban nãy cũng quên hết, tự nhủ bản thân đã suy nghĩ nhiều.

“Không cần, chính ta có thể, con giúp ta đi xem Thanh nhi đi.”

“Vâng, sư phụ nghỉ ngơi sớm đi.”

Đóng cửa lại, Mục Tử Minh không còn cười nữa, màu mắt tối sầm lại. Như vậy cũng tốt, không nên quá vội vàng, để đối phương phát hiện bí mật của hắn cũng không tốt.

Rời khỏi Diệp Cuồng Ca, Mục Tử Minh đi tới gian phòng đang có mọi người đứng bao quanh trước cửa. Một thầy lang trung niên đi ra từ bên hạ nhân, một tiếng thở dài trút ra, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đáng vẻ không thể nói hết thành lời.

Tình trạng của Mục Tử Thanh cực kỳ nguy kịch.

Chờ Mục Tử Minh đến gần, một vị lão phụ nhân nâng thuốc đưa cho hắn, vẻ mặt lo lắng đối với hắn nói: “Đại thiếu gia, ngài đem thuốc cho tiểu thiếu gia uống đi.”

“Được.”

Mục Tử Minh đẩy cửa ra đi vào, tiện thể khép lại ngay sau đó. Trên giường, Mục Tử Thanh nghe thấy tiếng bước chân, hô hấp trở nên dồn dập lên, đến khi nhìn người tới là Mục Tử Minh, trong ánh mắt toát ra tràn đầy thất vọng.

“Đừng hi vọng, người ấy chắc không biết mà tới.” Mục Tử Minh đoán được ý nghĩ của đối phương, cố tình đâm chọc.

Mục Tử Thanh một câu nói đều không nói ra được, cơ hồ thân thể tàn phế, chỉ việc hô hấp thôi đã khiến hắn dùng hết khí lực, mỗi một lần hít thở đều thấy đau đớn không tả nổi. Mục Tử Thanh gắng gượng nhìn

Mục Tử Minh, sát ý không hề che giấu.

“A, ta vốn không muốn diệt trừ ngươi, dù sao ta không thể ở bên hầu chuyện sư phụ, có một người theo người nói chuyện cũng là tốt, thế nhưng — ”

Mục Tử Minh chuyển đề tài, tay khẽ nghiêng, bát thuốc đổ hết vào chậu cây, thấm vào bùn đất

“Ngươi lại hại sư phụ bị thương, chỉ thế thôi cũng khiến ngươi không đáng sống trên đời.”

Đối phương lại thật đối với hắn nổi lên sát tâm, Mục Tử Thanh có thể cảm giác được cổ của chính mình bị một luồng chân khí chặn lại, khiến cho hô hấp khó khăn. Mục Tử Thanh thống khổ trợn to hai mắt, hé miệng muốn nói cái gì, nhưng yết hầu đã tê liệt.

Mục Tử Minh cười ủy mị, hắn biết đối phương muốn nói cái gì, liền tốt bụng mà trả lời: “Ngươi yên tâm, ta đương nhiên sẽ không để cho bọn họ hoài nghi. Dù sao, ta có cũng là ca ca của ngươi, đúng không hảo đệ đệ?”

Ngươi!

Mục Tử Thanh lửa giận công tâm, thân thể không không chế được run rẩy, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, thân thể như một con diều đứt dây nặng nề ngã xuống trên giường.

Trong phòng chỉ còn lại hơi thở của một người.

Mục Tử Minh nhẹ nhàng thối ngón nền trên đầu giường đối phương, chỉnh sửa lại quần áo, đẩy cửa ra đi ra ngoài, thoáng chốc gương mặt trở nên khổ sở, đối việc những người đang lo lắng bên ngoài, khẽ nói rằng

“Tử Thanh... hắn không thể chịu đựng được, đã chết rồi...”

10. Chương 10: Biến Cố

Con trai qua đời, linh đài Diệp gia lại có thêm một bài vị, thời gian thấm thoát, dù người hầu có tỉ mỉ lau chùi đến mấy, bài vị vải trắng cũng không tránh khỏi việc cũ kỹ đi theo năm tháng.

Thời gian bảy năm không khiến Diệp Cuồng Ca thay đổi nhiều, cái ba mươi chỉ khiến y ngày thêm trầm lắng, càng thêm lạnh lùng. Mà Mục Tử Minh cũng đã đến tuổi thành hôn, Diệp Cuồng Ca có đôi lần nhắc đến chuyện này, đối phương đều khước từ thẳng thừng.

Diệp gia mấy hôm nay chỉ có một vài người hầu canh nhà. Mục Tử Minh đã một tháng chưa trở về, mà Diệp Cuồng Ca cũng bị việc trong các quần thân, dù có trở về cũng rời đi ngay sau đó.

Bên trong Diệp các, Diệp Cuồng Ca một tay đỡ trán, khẽ cau mày.

Quỳ một chân trên đất, Hoa Tái nói rằng: “Các chủ, lũ người ở Trần gia trang kia thật sự quá quái!” Dù luôn giữ gìn phép tắc trước mặt các chủ, nhưng lần này, Hoa Tái không nhịn được mà văng tục một tiếng, có thể thấy đối phương đang tức giận đến mức nào.

Lại nói đến Trần gia trang, phải nói là cực kỳ quỷ dị, mười mấy năm trước đã mai danh ẩn tích sau khi bị Diệp các san bằng. Có điều cách đây hai năm, một Trần gia trang khác xuất hiện, các thức hoạt động tương tự tương tự với Trần gia trang trước đây khiến Diệp các không khỏi chú ý. Đúng như dự đoán, một vài ngày sau, các thương hộ gửi thư trách cứ Diệp các không diệt cỏ tận gốc. Không còn cách nào khác, Diệp các đành phải tiếp nhận nhiệm vụ cách đây mười năm trước

Trong hai năm, Hoa Tái mấy lần dẫn người tiêu diệt Trần gia trang, thế nhưng không lâu sau đó lại xuất hiện, giống như cỏ dại sinh sôi, trong một đêm đã trải dài khắp mặt đất, mọi cách thức tiêu diệt đều vô ích, dường như nó đang rất chậm rãi nuốt chửng lấy Diệp các.

Hoa Tái đau đầu, phiền muộn mở miệng nói: “Các chủ, xin cho một cơ hội nữa, lần sau ta nhất định.”

“Không cần.” Diệp Cuồng Ca đứng lên ngắt lời.

“Các chủ!”

“Lần này ta tự mình đi.”

—

Tại một cửa hàng xa hoa nơi kinh thành, Diệp Cuồng Ca vùng thân kiếm, máu trên thân kiếm nhỏ xuống, sạch sẽ. Nhìn trên nền đất xác chết ngổn ngang, Diệp Cuồng Ca tra lại thanh kiếm vào vỏ, khinh công ra ngoài, đứng trên đỉnh nóc một cửa hàng của Trần gia trang.

Không đến nửa nén hương, người tưởng như đã chết trong cửa hàng, đột nhiên đi ra, toàn thân đầy máu, thế nhưng động tác nhanh nhẹn, có thể thấy kẻ này căn bản không hề bị thương.

Đúng như dự đoán, sự việc Trần gia trang là một trò lừa.

Người kia nhìn chung quanh một lúc, xoay người chui vào con hẻm nhỏ, Diệp Cuồng Ca lặng lẽ theo phía sau, y muốn xem kẻ này muốn làm cái gì.

Người kia hết sức quen thuộc nơi này, hẻm nhỏ ngoằn ngoèo ngõ ngách, đã vậy lại có nhiều chướng ngại che mắt, chỉ trong chốc lát đã cùng Diệp Cuồng Ca kéo dài khoảng cách.

Chỉ một cái chớp mắt, y đã không còn thấy thân ảnh của đối phương. Diệp Cuồng Ca vội vàng theo sau, quay người lại chỉ thấy con đường với đầy chướng ngại che mắt.

Đáng chết!

Diệp Cuồng Ca tức giận, không ngờ cứ như vậy khiến người ngay dưới mắt chạy trốn. Người này đến tột cùng là ai? Hắn và Trần gia trang đến cùng là quan hệ như thế nào? Diệp Cuồng Ca đứng tại chỗ suy tư một lúc, không có kết quả, xoay người muốn rời khỏi.

Giữa lúc y quay đầu, bất ngờ, một bóng người màu đen lặng lẽ, không phát ra tiếng động, tiếp cận y từ phía sau. Diệp Cuồng Ca cả kinh, không kịp phản kháng, chỉ cảm nhận mùi hương kỳ lạ, hai mắt tối sầm liền mất đi ý thức, chỉ nhớ rõ bên tai vang vọng âm thanh ma mị.

“Diệp đại ca, bắt được huynh rồi.”

—

Khi tỉnh lại, Diệp Cuồng Ca thấy toàn thân bủn rủn, huyết thái dương đau nhức. Y định giơ tay lên, liền nghe thấy tiếng xiềng xích kim loại, hóa ra là bị trói. Diệp Cuồng Ca muốn động đậy thế nào cũng không được.

“Diệp đại ca, huynh rất cục tính rồi.”

Bên tai vang đến âm thanh xa lạ, hóa ra có người nằm bên cạnh y, thấy có động đậy, kẻ đó lập tức tỉnh lại. Gương mặt vốn xanh xao, nhợt nhạt, nhìn thấy y lập tức ửng hồng hai má.

Người này đã từng gặp – Nhị thiếu gia Thủy gia. Trong một lần chấp hành nhiệm vụ, y nhận uy thác cứu nhị thiếu gia trở về, chỉ là khi đuổi đến nơi, người này không hiểu tại sao lại kinh hãi, hai mắt vô thần, cả người run rẩy, một câu cũng không chịu nói. Sau khi an toàn, người này cầm tay y thật chặt, nói cái gì cũng không chịu buông. Đi cả ngày dài, hắn trở nên kiệt sức, cứ tiếp tục như vậy, sợ người còn chưa mang được về đã để chết dọc đường.

Diệp Cuồng Ca nhìn đối phương đang gắt gao ôm lấy tay y, bất đắc dĩ đành chia một phần đậu tằm cuộn vốn để cho hai đứa nhỏ ở nhà, đối phương dĩ nhiên ăn như hùm như sói ăn hết toàn bộ, liếm liếm đầu ngón tay, đứa nhỏ được voi đòi tiên nhìn chăm chăm vào Diệp Cuồng Ca đang cầm vài đậu tằm cuộn trên tay.

Nhiều năm không gặp, đối phương đã trưởng thành đến mức y cũng không nhận ra được.

Nhìn y nằm không thoải mái, nam tử chủ động vươn tay đỡ y ngồi dậy, tay hấn mềm mại vô cùng, móng tay cũng được cắt, dũa cẩn thận.

Trong tư thế ngồi lên, Diệp Cuồng Ca mới có thể quan sát xung quanh gian phòng này, nội thất bài trí và cả chủ nhân của nó tạo cảm giác vô cùng ngọt ngào, cảm giác âm u đầy tử khí, hoàn toàn không phù hợp với bàn ăn đầy đậu tây cuốn. Tự chung tất cả khiến y vô cùng chán ghét.

“Thủy Xuyên Vân, ngươi có ý gì?”

“Từ khi chia xa, Diệp đại ca không chịu gặp đệ. Huynh biết rõ lòng đệ có huynh, muốn được ở bên huynh, thế nhưng mặc kệ đệ khổ sở thế nào, huynh cũng không hề đáp lại, còn đến người nhà đến đón đệ đi. Thực sự rất nhẫn tâm.” Thủy Xuyên Vân vừa nói, vừa kéo chân giúp Diệp Cuồng Ca kéo chân, sau đó tựa đầu vào vai y trên chăn đệm ấm áp.

Diệp Cuồng Ca thấy đối phương hỏi một đằng trả lời một nẻo, cũng không muốn phí lời. Dây xích có vẻ cứng, nhưng căn bản không giữ y lại được, chỉ cần vận công một chút là có thể phá tan cái xích.

Nhưng khi Diệp Cuồng Ca thử vận công, đột nhiên thấy cơ thể khác lạ. Bên trong đan điền y trống rỗng, nội lực hội tụ liền bị khống chế mà mất đi, ngay cả huyết vị cũng thấy đau, giờ phút này y chẳng khác gì một phế nhân. Ý thức được việc bị khống chế, Diệp Cuồng Ca lần đầu tiên hiểu thế nào là cảm giác bất lực, không khỏi hoảng loạn cùng sợ hãi.

“Ngươi làm gì ta?” Diệp Cuồng Ca rống giận, xích sắt theo động tác của y vang lên ầm ầm.

Thủy Xuyên Vân đã sớm liệu rằng đối phương sẽ sớm mất bình tĩnh, liền nằm xuống, hấn cởi giày, mở rộng hai chân ngồi lên đùi Diệp Cuồng Ca. Hấn đưa tay ngăn lại động tác Diệp Cuồng Ca, cẩn thận chạm lên tay y, mở miệng nói: “Diệp đại ca đừng di chuyển, đệ sẽ đau lòng.”

“Ta hỏi ngươi đối với ta làm gì?”

Thủy Xuyên Vân sờ soạng gương mặt nam nhân mà hấn ngày đêm mong nhớ, tron mắt đều là si mê, ngữ nghĩ làm cho người ta không rét mà run: “Chỉ là đem những thứ dư thừa loại bỏ thôi, huynh luôn cao cao tại thượng, chưa bao giờ nhìn đến đệ. Đệ sẽ rất cẩn thận thôi, không làm đau Diệp đại ca.”

Diệp Cuồng Ca chỉ cảm thấy bàn tay lạnh lẽo như rắn nước trượt trên mặt khiến y sồn tóc gáy, gương mặt đẹp lộng lẫy thoáng trở nên dữ dội khủng bố.

Người này điên rồi. Diệp Cuồng Ca lùi về sau né tránh cái tay này, nhưng sau lưng là tượng, y không thể nào thối lui. Người kia cúi thấp người xuống, tiến vào lồng ngực y, áo rộng rãi bị Thủy Xuyên Vân làm cho cổ áo mở rộng, lộ ra một mảng ngực lớn. Người kia nói, hơi thở phả lên người y, đem lại một trận ngứa ngáy.

“Cái tên ở bên Diệp đại không hề đơn giản, đem huynh giữ chặt bên hân, đệ phải hao tổn biết bao tâm trí mới đem hân đẩy ra, đáng lẽ đệ có thể sở cùng Diệp đại ca gặp mặt, không phải chịu đựng nỗi khổ tương tư.”

Nằm trong lòng người yêu, Thủy Xuyên Vân lần đầu cảm nhận khoảng trống thương nhớ được tràn đầy, không nhìn được mà nũng nịu Diệp Cuồng Ca.

Diệp Cuồng Ca căn bản không quan tâm Thủy Xuyên Vân đang nói gì, y chỉ biết đối phương sẽ không làm tổn thương. Hiện tại y nhất định phải làm cho đối phương tức giận, như vậy tâm tình đối phương sẽ mất khống chế, để lộ ra khe hở cho y có cơ hội hành động.

“Ta giết nhiều người của ngươi như vậy, ngươi không hề hận ta?”

“Diệp đại ca đang nhắc đến người ở Trần gia trang? Bọn chúng chỉ là giun dế thôi, Diệp đại ca muốn giết bao nhiêu cũng có thể.” Thủy Xuyên Vân cười một tiếng trầm thấp, ngữ khí phảng phất sủng nịnh, nũng nịu người yêu. Cảm giác thế này quá hoàn mỹ, hân không kiềm chế được mà ảo tưởng về tương lai của hân cùng Diệp Cuồng Ca.

“Đệ sẽ đối với Diệp đại ca thật tốt cho dù dùng cả đời để Diệp đại ca thiếp thu thì đệ cùng cam lòng, chỉ cần Diệp đại ca đừng rời xa đệ.”

“Đừng ảo tưởng, kiếp sau cũng đừng hòng.” Diệp Cuồng Ca cười gằn.

Nụ cười của Thủy Xuyên Vân đông cứng trong nháy mắt, thế nhưng hân rất nhanh khôi phục lại dáng dấp ban nãy, cố gắng áp chế cơn giận của chính mình. Tuy rằng hân đã cố lờ đi cảm giác ấy, thế nhưng sâu trong đáy lòng vẫn có một âm thanh đang nhắc nhở hân.

“Người này không thuộc về ngươi.”

“Sẽ không, Diệp đại ca cũng có một chút yêu thích đệ. Không phải sao?” Lời nói của Thủy Xuyên Vân mang theo một luồng bi thương, chính hân cũng cảm thấy đây là lừa mình dối người, thế nhưng thâm tâm hân vẫn mong người kia cho hân một tia hi vọng, sẽ không tàn nhẫn dẫm lên ảo tưởng đáng thương cuối cùng của đời hân.

Diệp Cuồng Ca sắp đạt được mục đích của chính mình, cố tình để thâm dầu vào lửa nói: “A, ta yêu thích ai cũng không bao giờ yêu thích ngươi!”

Đến lúc này, Thủy Xuyên Vân không thể cười nữa, hân vươn mình ngồi dậy, hân con mắt như rắn độc nhìn chằm chằm Diệp Cuồng Ca, ngón trỏ tay phải vuốt ve bờ môi Diệp Cuồng Ca, mở miệng nói: “Mọi Diệp đại ca đẹp như vậy lại nói ra những lời khiến người ta thương tâm, theo đệ thấy, vẫn là nên dùng cái gì đó chặn lại.”

Dứt lời, Thủy Xuyên Vân liền nắm lấy cằm Diệp Cuồng Ca, tàn nhẫn hôn lên, đôi môi lưỡi không ngừng liếm láp, không kiềm chế được mà cắn nhẹ một cái. Nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của người kia, Thủy Xuyên Vân đột nhiên buông ra, an ủi một câu, liếm lên vết cắn một cái.

“Cút ngay! Đừng đụng vào...”

Diệp Cuồng Ca chỉ cảm thấy buồn nôn, nhưng hần vừa lên tiếng, đầu lưỡi Thủy Xuyên Vân liền nhân cơ hội tiến vào, cắt đứt lời nói của hần. Cằm bị đối phương cố định lại, Diệp Cuồng Ca chỉ có thể bị ép ngẩng đầu lên, để đối phương mặc sức thâm nhập

Đầu lưỡi Thủy Xuyên Vân mặc sức càn quét trong miệng hần, lướt qua khi vực cằm trên mẫn cảm lại quét ngang một đường quanh hàm răng, đầu lưỡi bị đối phương quán lấy, bị ép cùng chuyển động, phát sinh âm thanh nước miếng hòa quyện với nhau.

Đến khi Diệp Cuồng Ca sắp tắc thở, đối phương mới hảo tâm mà buông y ra, Diệp Cuồng Ca mở miệng lớn, cổ gồng hô hấp, đôi môi nóng hừng hực, mang theo cảm giác đau đớn của vết cắn, không cách nào khép miệng được, chỉ có thể để mặc đối phương liếm hết nước bọt.

“Nguyên lai, miệng của Diệp huynh còn ngọt hơn món đậu tây cuốn.” Thủy Xuyên Vân liếm liếm môi, tận hưởng dư vị.

Lúc này, Diệp Cuồng Ca bởi vì thiếu đi dưỡng khí, con mắt bị phủ kín bởi một tầng hơi nước, khóe môi hồng diễm khẽ nhếch lên khiến Thủy Xuyên Vân hưng phấn đến mức run rẩy, con người mạnh mẽ ấy cuối cùng lại để lộ ra vẻ yếu ớt trước mặt hần, để hần muốn làm gì thì làm.

“Diệp đại ca tốt nhất không nên chọc giận lời nói của đệ nữa, lỡ như ta không khống chế được làm Diệp đại ca đau. Như thế không tốt đâu.”

Thủy Xuyên Vân chậm rãi cởi y phục của Diệp Cuồng Ca, lộ ra lồng ngực cường tráng đang chấp chùng ì hơi thở dồn dập, hần như hoa hồng phấn run rẩy đứng thẹn, tựa hồ đang mê hoặc lòng người, cơ bụng săn chắc cùng với nhân ngư tuyến (*) tạo thành mỹ cảnh tuyệt trần chờ người khám phá.

(*) Nhân ngư tuyến: là chỉ phần cơ bụng hai bên xương chậu tạo thành hình chữ V.

Quần áo bị xích sắt ngăn cản, chỉ có thể miễn cưỡng treo trên cánh tay Diệp Cuồng Ca, lộ ra bả vai mềm mại. Thủy Xuyên Vân cúi đầu liếm láp xương quai xanh của y, lưu lại dấu hôn ám muội. Đầu lưỡi đỏ thắm di chuyển xuống phía dưới, ngậm lấy ngực hần, cuối cùng không nhịn được mà gặm cắn. “Hong quả” càng ngày càng dựng thẳng lên, một bên hong quả kia cũng bị xoa nắn không ngừng.

Hai vị trí bộ phận ấy vốn chưa bao giờ được y coi trọng, vậy mà bây giờ lại đang như bị cưỡng hiếp. Diệp Cuồng Ca cảm thấy xấu hổ, một luồng khoái cảm giống như dòng điện chạy toàn thân y, khiến y không nhịn được mà rên rỉ một tiếng.

“Ân... Dừng tay!”

Tiến ản nhần thở dốc truyền đến tai đối phương, Thủy Xuyên Vân cười nhẹ một tiếng, thấy Diệp Cuồng Ca không chống cự. Hắn dừng động tác ngồi thẳng lên, nhanh chóng cởi y phục của chính mình. Da thịt vì lâu không tiếp xúc với ánh nắng mà trở nên trắng bệch, Diệp Cuồng Ca nhìn thấy, chỉ thấy buồn nôn cực điểm.

Thủy Xuyên Vân rướn người về phía trước, đem đầu ngực dâng lên trước miệng Diệp Cuồng Ca.

“Diệp đại ca cũng hôn hệ có được không?”

Diệp Cuồng Ca quay đầu muốn né tránh, y không muốn cùng người này làm loại chuyện như vậy, chỉ là hắn cứ lấy lồng ngực dán chặt lấy y, y vừa quay đầu, đôi môi liền ma sát đến trước ngực Thủy Xuyên Vân, đôi phương liền thổ lên kinh ngạc.

“A!”

Cực khoái đến bất ngờ, đánh bay hoàn toàn ý chí của Thủy Xuyên Vân, khiến hắn suýt chút nữa thì ngất lịm đi, hạ thân dần dần nổi lên phản ứng, huyết động cũng liều mạng co rút lại, tựa hồ đang mong đợi đối phương tiến vào.

“Âm!”

Lúc này, nương theo một tiếng động vang dội, cửa gỗ dày bị đánh nát mạnh mẽ, nổi lên cả bụi cát vàng, một bóng người cao lớn chậm rãi xuất hiện.

Thủy Xuyên Vân biến sắc, không quản thân thể trần truồng của hắn, kéo chăn đắp lên người Diệp Cuồng Ca.

Hết chương 10

11. Chương 11: Thăng Thấn

Cũng bởi vì Tiết Tích Dương chạy đến tìm Mục Tử Minh, nói rằng Diệp Cuồng Ca lỡ hẹn cùng hắn uống rượu vào giờ thân. Nhờ thế mà Mục Tử Minh mới biết đối phương mất tích, cũng may là hắn bí mật nuôi dưỡng rất nhiều thuộc hạ, nên sớm tìm được sào huyệt của Thủy Xuyên Vân.

Mục Tử Minh sắc mặt âm trầm, ánh mắt thâm hiểm như muốn băm vằm Thủy Xuyên Vân ra làm trăm mảnh. Chính hắn chưa còn chưa bao giờ làm tổn thương người kia, Thủy Xuyên Vân sao có thể dám đối

với y như vậy!

Mục Tử Minh bước về phía trước, tháo còng, cởi áo khoác che cho Diệp Cuồng Ca, đồng thời lôi kéo cổ tay Thủy Xuyên Vân hất tung hắn xuống mặt đất.

Thủy Xuyên Vân mặc dù có nhiều thuộc hạ, nhưng căn bản không thể cùng Mục Tử Minh chống đỡ. Đối phương khí lực lớn lao vô cùng, khi hắn nhận ra thì hai tay đã chặt đứt hai nơi. Hắn rướn người nhìn ra ngoài, thủ hạ hành lang đã biến thành xác chết. Tốc độ của Mục Tử Minh nhanh hơn rất nhiều so với hắn dự đoán, xem ra hôm nay hắn khó thoát khỏi cái chết.

“Ha ha, người người thích bị ta nhanh chân cướp trước, cảm giác như thế nào? Ha ha ha ha!” Thủy Xuyên Vân đau đến mức không còn cảm giác, cứ thế cất tiếng cười ra, ở trước mặt Diệp Cuồng Ca, hắn không bao giờ chịu yếu thế, đến cả thời điểm này, dù không còn gì vẫn cố mạnh miệng.

Mục Tử Minh nắm lấy cổ Thủy Xuyên Vân, nhấc hắn lên, sắc mặt đối phương vì thiếu dưỡng khí mà chuyển sang màu hồng đậm. Mục Tử Minh xem thường phản ứng của hắn, quay đầu nói với Diệp Cuồng Ca: “Sư phụ muốn hắn chết thế nào?”

Diệp Cuồng Ca còn chưa kịp trả lời, Thủy Xuyên Vân đã cười lạnh một tiếng, đúng vậy, Diệp đại ca còn bị tên giáo hoạt Mục Tử Minh lừa, không hay biết gì hết.

“Buồn cười, chẳng lẽ Diệp đại ca còn chưa biết tâm tư dơ bẩn của người? Diệp đại ca phải cẩn thận, người này hắn — ạch!”

Mục Tử Minh nắm chặt tay trái, Thủy Xuyên Vân không thể nào hỏ hấp nổi, tay phải dùng chưởng xuyên thủng bụng đối phương, lực phủ ngũ tạng của Thủy Xuyên Vân trực tiếp bị đánh nát, thân xác bị Mục Tử Minh xem như cỏ rác mà ném xuống đất, không còn hô hấp

Diệp Cuồng Ca nhìn thái độ của Mục Tử Minh liền chột dạ, thế nhưng y không muốn hỏi, bởi kết quả chắc chắn không phải là y hy vọng.

Diệp Cuồng Ca vén chăn lên, chân đụng vào đất liền nhũn ra. Y không có cách nào đứng vững được. Đột nhiên, Mục Tử Minh dừng xuyên qua bàn chân đang cong lên của y mà nhấc bổng lên. Diệp Cuồng Ca lúng túng muốn bảo hắn buông ra, nhưng dưới tình huống này cũng rất khó khước từ.

Mục Tử Minh bế y đưa ra ngoài, Diệp Cuồng Ca cảm nhận một ánh mắt mãnh liệt đang dõi theo y. Hoài nghi ngoảnh lại nhìn, hóa ra Thủy Xuyên Vân đã chết vẫn trợn trừng mắt, sâu trong con người chất chứa bao oán niệm, phảng phất một giây sau sẽ hóa thành ác quỷ lao về phía y. Dù có chết cũng không buông chấp niệm, Diệp Cuồng Ca chợt cảm thấy căng thẳng.

Mục Tử Minh dùng tay trái điều chỉnh tư thế người trong lòng, khiến Diệp Cuồng Ca trong lòng hắn không thể nhìn thấy ánh mắt Thủy Xuyên Vân. Hắn thủ thủ ôn hòa bên tai Diệp Cuồng Ca giúp người thương cảm thấy an lòng.

“Sư phụ đừng nhìn, chúng ta về nhà thôi.”

Đầu thu cuối hè, gió vẫn mang theo hơi nóng, nhưng vẫn dễ dàng khiến đầu ngón tay Diệp Cuồng Ca lạnh toát, tuy rằng là do y ăn mặc đơn bạc, nhưng không thể phủ nhận nội lực của y đã suy yếu đi ít nhiều.

Diệp Cuồng Ca hiện tại giống như một người bình thường, thậm chí so với một người bình thường còn suy yếu hơn vào phần. Nếu như y chỉ là một người dân bạch tính thì chẳng sao, thế nhưng y là Diệp các các chủ, đứng đầu ngọn sóng. Địa vị cao quý khiến người ta muốn leo lên, lại khiến người ta muốn hủy diệt.

Diệp Cuồng Ca vẫn nhớ cha của y, cùng các chủ tiền nhiệm hết thế nào, người bị cắt cụt tay chân, người bị lăng trì đến chết, để cuối cùng hài cốt cũng không thể tìm thấy. Một các chủ võ công cao cường có thể chết thê thảm như vậy, huống chi là một Diệp các các chủ lúc này chẳng khác gì phế nhân?

Diệp Cuồng Ca không sợ chết, thế nhưng y còn Diệp các cùng Diệp gia phải bảo vệ, khoảnh khắc y sinh ra, điều đó cũng chính là sứ mệnh. Tuyệt đối không thể để Diệp các mất đi trong tay y, kể cả khi y đã cạn kiệt sức lực.

Cùng bước đi trên con đường yên tĩnh, Mục Tử Minh không hiểu Diệp Cuồng Ca đang lo lắng điều gì, rõ ràng hắn đã đủ sức mạnh, tại sao người này vẫn che giấu tâm tư, chẳng lẽ là do hắn không đủ cho y tín nhiệm.

Sư phụ lúc nào cũng có thể dựa vào ta đây, chỉ cần một câu nói của người, mọi lo lắng đều sẽ biến mất. Mục Tử Minh đau xót không ngớt, Diệp Cuồng Ca chưa xót, Diệp Cuồng Ca trì hoãn như vậy thật khiến hắn vừa yêu vừa hận.

Trở lại Diệp gia, Mục Tử Minh đỡ Diệp Cuồng Ca ngồi ở ghế tại chính đường. Diệp Cuồng Ca vẫy lui mọi người, chỉ để lại Mục Tử Minh. Hai người, một đứng một ngồi, thời gian một nén nhang trôi qua, nhưng vẫn không nói gì.

“Sư phụ đang suy nghĩ gì, nói cho con biết được không.” Mục Tử Minh phá tan cục diện bế tắc.

“Ta muốn cho con trở thành các chủ tiếp theo, ý của con thế nào?”

Diệp Cuồng Ca đắn đo suy nghĩ sau đó mới nói ra lời này, bởi vì y chợt dą, y hiểu rõ thực lực của Mục Tử Minh. Bất kể là võ công cao cường, thì hắn vẫn có đầu óc buôn bán từ khi sinh ra, dễ dàng gây dựng được cơ đồ riêng. Kể cả không có Diệp các, việc hắn diệt trừ Lý phủ cũng chỉ là vấn đề thời gian. Thế nhưng người này còn nguyện ý trở về, vì vậy Diệp Cuồng Ca liền đối với hắn liền ôm hi vọng, giống như trước đây Lê Chân hi vọng hắn thu dưỡng hai đứa nhỏ này.

Mục Tử Minh đến gần Diệp Cuồng Ca, hai tay chống lên tay vịn ghế mà y đang ngồi, tạo thành thế vây quanh. Mục Tử Minh cúi đầu, trong mắt không giấu giếm khát vọng. Hắn đã chờ đợi mười mấy năm, không muốn chờ đợi thêm nữa.

“Con nói, nếu con muốn không phải là Diệp các, mà là sư phụ thì sao?”

Động tác của Mục Tử Minh làm Diệp Cuồng Ca thấy ngọt ngào, y cau mày, không hiểu hỏi: “Người đang nói cái gì?”

Hắn đã nín nhịn câu nói này rất lâu trong lòng, ngày hôm nay rốt cuộc cũng ược nói ra, Mục Tử Minh không không chế được, nói giọng khan khan: “Con nói – con yêu sư phụ, muốn cùng sư phụ kết thành phu thê.”

Dứt lời, sợ Diệp Cuồng Ca trì độn, không tiếp thu được tình cảm kia, Mục Tử Minh nhìn vào đôi môi phớt hồng ấy, mang theo chút tức giận dùng môi hắn phủ kín lấy, cảm giác tuyệt vời hơn so với trong tưởng tượng. Mục Tử Minh cố định lấy đầu Diệp Cuồng Ca, đối phương vì hành động bất ngờ mà tròn mắt, sững sờ, không ngờ lại bị lợi dụng.

Mục Tử Minh dùng đầu lưỡi liếm quanh môi Diệp Cuồng Ca, đến khi hai đôi môi đều ướt đầm. Hắn dùng đầu tìm mọi cách thâm nhập vào khoang miệng Diệp Cuồng Ca, nếu không phải chưa đến thời cơ, hắn thật sự muốn cuồng loạn thưởng thức mỹ vị ngọt ngào bên trong đó.

“Nghiệt tử!”

Rốt cục Diệp Cuồng Ca cũng phản ứng, đưa tay đẩy Mục Tử Minh ra. Y dùng hai tay tàn nhẫn mà lâu môi, ngón tay run rẩy chỉ vào Mục Tử Minh, bực tức nói: “Người thu hồi lại lời vừa nói, ta xem như chưa nghe thấy gì!”

“Xin lỗi sư phụ, nhưng đây chính là tình cảm chân thành của con. Con không thấy mình có lỗi. Vì vậy con sẽ không thu hồi.” Mục Tử Minh lần đầu tiên chống đối Diệp Cuồng Ca. Hắn vén vạt áo quỳ hai chân xuống, tư thế quân tử chấp nhận xử phạt.

Dưới tình thế cấp bách này, Diệp Cuồng Ca hiện tại bắt một cái thước treo ở trên đại sảnh. Thước này dày sáu phân, trên mặt có khắc chữ “Diệp gia gia quy”, bình thường hai đứa nhỏ đều vô cùng nghe lời, y chưa từng phải dùng qua vật này. Lần này phải dùng đến gia quy, có thể nói y đang tức đến phát điên lên được.

“Không nghĩ tới lời Thủy Xuyên Vân nói đều là thật, ta cho người một cơ hội, người lại không biết sao?”

“Sư phụ muốn đánh cứ đánh, con sẽ không thu hồi. “ Mục Tử Minh cúi đầu, cự tuyệt nhận sai.

“Hảo! Hảo! Hảo!”

Diệp Cuồng ca nói ra liên tiếp ba chữ “hảo” nói ra khỏi miệng, đã tức giận đến mất lý trí, không nghĩ Mục Tử Minh đối với y ôm ý nghĩ như thế. Hôm nay y sẽ đánh cho nghiệt tử này tỉnh người!

Một trận đòn roi thảm khốc rơi vào người Mục Tử Minh, hắn thậm chí không còn đủ nội lực để bảo vệ bản thân, liền ngã xuống, tấm gỗ đánh lên thân thể âm vang không ngừng trong đại sảnh.

Đến cuối cùng, Diệp Cuồng Ca đánh mỏi cả tay, nhưng người quật cường này vẫn cắn răng không nói tiếng nào, không có nửa điểm hối cải.

Không biết phải chịu bao nhiêu roi từ Diệp Cuồng Ca, khi thấy đối phương dừng đồng tác, hắn mới yếu ớt hỏi: “Sư phụ có nguyện ý tiếp thu con?”

Diệp Cuồng Ca lần đầu tiên biết thế nào là bất lực, y mở miệng, trong lời nói tràn ngập vô vọng: “Người đúng là ép ta, coi như ta không làm được gì người. Người đi đi, đi làm Mục phủ phủ chủ phong quang vĩ đại đi, Diệp các nhỏ nhỏ này không muốn dính dáng đến người.”

“Không! Sư phụ, con tuyệt đối không rời người.” Diệp Cuồng Ca mắng hắn, đánh hắn cũng được. Nhưng Mục Tử Minh tuyệt đối không cho phép Diệp Cuồng Ca không muốn hắn.

“Ta cho người đi!”

Mục Tử Minh cúi đầu, nắm chặt tay thành nắm đấm, không nhúc nhích.

Diệp Cuồng Ca chống thước tiến đến, lôi kéo tay áo Mục Tử Minh, hướng về cửa lớn đi. Cửa phòng tụ tập đám người vì nghe thấy tiếng âm ỉ mà xúm lại. Bọn họ nhìn thấy Diệp Cuồng Ca ra ngoài, tuy rằng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn nhường đường cho chủ nhân đi.

Mục Tử Minh không muốn khiến Diệp Cuồng Ca tức giận, không thể làm gì khẩn hơn là để y mặc sức kéo đi.

Đến cửa, Diệp Cuồng Ca một tay kéo dài cửa lớn, một tay đem Mục Tử Minh đẩy ra ngoài đối với hắn quyết tuyệt nói rằng: “Từ nay về sau, không cho người lại bước vào Diệp gia một bước!” dứt lời, liền rầm một tiếng đóng cửa lại.

Nhìn cửa lớn đóng chặt, Mục Tử Minh cười khổ một tiếng, hắn không nghĩ tới Diệp Cuồng Ca lại sẽ tức giận như vậy, cứ thế trực tiếp vứt bỏ mười mấy năm tình thân, nhẫn tâm cùng hắn dứt đoạn mất quan hệ.

Mục Tử Minh ở tại chỗ đứng một lúc lâu, mãi cho đến hai chân cũng đã có phần đau nhức, hắn mới thu hồi ánh mắt ra khỏi cửa lớn, nhấc chân đi về phía cánh rừng

Dù sao cũng đã đến lúc hành động

Sư phụ, lần sau gặp mặt, ta thì sẽ không mềm lòng.

12. Chương 12: Tình Thế

Trong lòng Diệp Cuồng Ca thấp thỏm bất an, lần trước y đã quá nóng giận, trực tiếp cùng Mục Tử Minh đoạn tuyệt quan hệ. Giữa tình thế ngàn cân treo sợi tóc này mà đắc tội với đối phương, rõ ràng không phải lựa chọn sáng suốt.

Mấy ngày nay, mặc dù y không ra ngoài, thế nhưng vẫn biết được tin đồn vẫn đang làm náo loạn trong thành. Lý phủ đã sụp đổ, thế nhưng không ai biết được nguyên nhân, mỗi người một ý.

Diệp Cuồng Ca biết có bản lĩnh như thế này nhất định là Mục Tử Minh, nhưng đối phương vì sao không để lộ bản thân, lẽ nào hắn còn mục đích khác? Diệp Cuồng Ca trong lòng mơ hồ bất an, xem ra hắn phải quét sạch Diệp các mối hủ lòng hủ dạ.

Trong Lý phủ, Mục Tử Minh thu hồi bàn chân đang giẫm lên đầu Lý Như Vân. Kẻ kia đã chết, biểu tình kinh hãi cứng nhắc trên mặt, từ đó có thấy biết gã đã gặp chuyện kinh hãi nhường nào, mới chết không nhắm mắt như thế.

“Kéo ra ngoài, đốt cùng những kẻ kia.”

“Tuân lệnh, phủ chủ” Nam tử mặc áo đen đứng bên cạnh liền cầm chân Lý Như Vân, lôi gã ra bên ngoài.

Mục Tử Minh ngồi xuống ghế, từ lồng ngực lấy ra một túi gấm có ngọc ẩn bên trong. Đây là Diệp Cuồng Ca đưa cho hắn từ rất lâu về trước. Hắn dựa vào đây mới tìm lại được thuộc hạ bị phân tán của Mục phủ. Sau đó mới phát triển lớn mạnh như ngày hôm nay.

Hiện tại kẻ thù đã quét sạch, địa bàn kinh doanh của Mục phủ cũng được thu hồi, đang trong giai đoạn xây dựng. Vốn Mục Tử Minh muốn hỏi Diệp Cuồng Ca thích phong cách gì, nhưng mà người kia còn giận hắn, không chịu gặp hắn. Rõ ràng mới mấy ngày không gặp, Mục Tử Minh cảm thấy như tam thu trôi qua.

Nghĩ đến Diệp Cuồng Ca, Mục Tử Minh đắng cay không ngớt. Hắn chỉ thành thực biểu lộ cõi lòng chính mình. Người kia thế nhưng không để ý tình xưa, tuyên bố cùng hắn không quen biết nhau.

Mục Tử Minh nhắm mắt lại, thu lại con người ngập tràn hung quang. Không từ bất kỳ thủ đoạn nào, hắn cũng muốn chiếm người này.

Sau năm ngày.

Tiếng sấm vang động, quét qua trời quang, mây đen phủ kín bầu trời, gió lạnh nổi lên thảm thiết.

Bên trong Diệp các, hai đội ngựa chiến đối đầu với nhau.

Hoa Tái cầm kiếm xuống đất, giữ cho bản thân đứng vững, cảm tức nhìn người đối diện, lớn tiếng: “Mục Tử Minh, ngươi có ý gì?”

Mục Tử Minh quay đầu, dấn dò vài câu với thuộc hạ, nhanh chóng xuống ngựa, quay về phía Hoa Tái, Hạ Vân Tuyên, chấp tay nói rằng: “Các vị tiền bối, đắc tội rồi.”

....

Mấy ngày gần đây, Diệp Cuồng Ca thường cảm thấy bất an trong lòng, tâm trạng mỗi lúc một sa sút, mơ hồ cảm nhận được một luồng sát khí. Chẳng lẽ tin tức hấn mất hết công lực đã lan truyền nhanh chóng?

Đột nhiên, một nam tử kích động ho một ngụm máu tươi, thấm ướt lồng ngực, bước chân loạng choạng, nói trong hơi thở đứt quãng:

“Các chủ, Mục Tử Minh... tạo phản, Diệp các đã... Hự!”

Nam tử còn chưa nói hết, lại phun ra một ngụm máu tươi nữa, rồi lão đảo ngã xuống mặt đất.

Đáng chết!

Diệp Cuồng Ca không nghĩ tới Mục Tử Minh lại ra tay với Diệp các, nguyên lai hấn mười mấy năm nay là đầu bạch nhãn lang, bị dồn ép liền phô bày bộ mặt thật, lộ ra răng nanh vuốt sắc, cắn ngược lại y.

Diệp Cuồng Ca cưỡi ngựa, hướng về phía Diệp các, y hiện tại không suy nghĩ được nhiều, chỉ hận không thể rút đao mạnh mẽ quyết đấu cùng Mục Tử Minh, để giải tỏa oán hận trong lòng,

Bên ngoài Diệp các, khắp nơi đều là dấu vết tranh đấu, vết máu hiện hữu khắp nơi. Xung quanh tĩnh lặng đến kỳ lạ, Diệp Cuồng Ca cảnh giác đi vào, bên trong rộng lớn nhưng không có một bóng người. Sống không thấy người chết không thấy xác, Hoa Tái không biết ở nơi nào, Diệp Cuồng Ca lên tầng hai, không có thu hoạch gì mới.

Đột nhiên, một dự cảm không tốt hiện lên trong đầu Diệp Cuồng Ca, Diệp các lúc này đã thất thủ như vậy Diệp gia xác định không thể may mắn thoát khỏi, y nhất định là đã trúng kế diệu hổ ly sơn của đối phương. Diệp Cuồng Ca vội vã trở về, hạ nhân bên trong Diệp gia là người đều có võ công bình thường, căn bản không có năng lực tự vệ.

Quay lại được nửa đường, một đám khách không mời mà tới liền chặn ngựa của y lại, con ngựa bị chấn động vang lên một tiếng hí dài, không khống chế được mà chềch lên móng trước, Diệp Cuồng Ca tóm chặt lấy dây cương, mãi mới có thể ổn định tinh thần.

“Diệp tam gia gấp gáp như vậy, xin hỏi là muốn đi đâu?” – Một người có đôi mắt nhỏ nói đầy ác ý, cây côn trong lòng bàn tay hắn đột nhiên đập xuống đất liên hồi.

Diệp Cuồng Ca định thần nhìn lại, tổng cộng có mười người, đều coi như có chút quen biết. Trước đây, y ỷ vào võ công cao cường, nói không kiêng nể, đắc tội với không ít người. Thường ngày số người muốn công kích Diệp các không hề ít, hiện tại phát sinh chuyện như vậy, tin tức Diệp các lâm nguy nhất định đã truyền hết trong thành.

Y tung người xuống ngựa, trong lòng không oán không giận, là y gây thù chuốc oán trước, bây giờ muốn trách cũng khó.

Diệp Cuồng Ca thản nhiên đứng giữa đám người kia, tay phải cầm kiếm, thân kiếm chềch xuống đất, bởi vì cúi đầu, nên không thấy rõ nét mặt của y, thế nhưng có thể cảm nhận rõ ràng sự chán nản, mệt mỏi. Nam tử cầm côn uống từng ngụm nước, hắn không ngừng nói rằng bản thân đã bị Diệp Cuồng Ca phế đi võ công, giờ chỉ là một con cạp giấy, mãi mãi không có lại được đáng vẻ uy vũ.

Lúc này có tiếng vó ngựa vang lên từ phía sau Diệp Cuồng Ca, đến khi chỉ còn cách y mười bước thì ngừng lại. Diệp Cuồng Ca chẳng muốn quay đầu lại, mười người cũng tốt, trăm người cũng được, y đã ngầm định đây là tử chiến, ngày hôm nay khó có thể sống sót trở về.

Người bước đến một thân trường bào lam nhạt, trên đầu là ngọc quán tinh xảo, mắt phượng hẹp dài nhìn chằm chằm Diệp Cuồng Ca, người này chính là Mục Tử Minh.

Mục Tử Minh xử lý hết việc trong Diệp các, liền đi tìm Diệp Cuồng Ca, nhưng không thấy bóng dáng y tại Diệp gia, thực sự hiểm nguy, hoàn toàn không lường trước. Chỉ là lúc này, bóng lưng cô tịch của Diệp Cuồng Ca làm tim hắn nhói đau, là loại cảm giác không thể với tới, Mục Tử Minh hận thấu cảm giác này, chỉ có thể mở miệng nói rằng.

“Sư phụ, nếu quay đầu lại nhìn con một chút, còn sẽ đảm bảo an toàn cho sư phụ.” Giận cũng được, hận cũng được, hắn đâu cam chịu, miễn là người này bên hắn.

Diệp Cuồng Ca nghe Mục Tử Minh nói, trong mắt một mảnh hồ hững, không hề bị lay động.

Mục Tử Minh xuất hiện làm những kẻ kia bối rối, họ không biết hắn là địch hay bạn, thế nhưng Mục Tử Minh không động thủ, bọn họ cũng như vậy không tấn công, mười người cứ thế cùng giơ tay, gương vũ khí về Diệp Cuồng Ca đánh tới.

Diệp Cuồng Ca tuy rằng không còn nội lực, kiếm pháp vẫn nhớ tới, lập tức rút kiếm đánh trả. Những người này không phải cao thủ kiệt xuất, vẫn trong khả năng ứng phó của y.

Đột nhiên, một luồng bột phấn hướng đến, y né tránh không kịp, hít vào một chút, tay chân liền vô lực. Gay go! Cho dù không còn vũ lực, lại một chọi mười, nhưng những kẻ kia vẫn kiên kị y, nên mới dùng nhuyễn cân tấn lên người y.

Nhìn Diệp Cuồng Ca suy nhược nhưng vẫn bình tĩnh, giữ nguyên vẻ quật cường kiêu hãnh, Mục Tử Minh mở miệng lần nữa: “Sư phụ gọi con một tiếng, con liền giúp người trừ khử bọn họ.”

Mục Tử Minh nín thở yên lặng lắng nghe, chỉ lo bỏ qua bất kỳ âm thanh nào đó của Diệp Cuồng Ca, nhưng trừ một tiếng cười gằn, người kia không còn bất kỳ phản ứng gì. Mục Tử Minh cay đắng, người này thật sự tuyệt tình đến thế.

Diệp Cuồng Ca chống đỡ không nổi, động tác dần chậm lại, cuối cùng đành buông kiếm xuống, thân thể không khống chế được mà ngã về đằng sau

Nhưng lại không có đau đớn như dự liệu, một cánh tay mạnh mẽ kéo y vào lồng ngực. Mục Tử Minh luôn chú ý mọi động tác của Diệp Cuồng Ca, nhìn thấy đối phương đã đi đến giới hạn, vội vào chạy đến bảo vệ y, nội lực trong người tuôn ra, trong nháy mắt đem người chung quanh đánh bại, đám người kia phun máu tươi khỏi miệng, nổ chết tại chỗ.

Diệp Cuồng Ca cảm giác được người kia đang ôm siết lấy y, thanh âm dứt khoát vang lên bên tai: “Con nói sẽ không để cho sư phụ bị thương”

—

Diệp Cuồng Ca tùy tiện để Mục Tử Minh ôm đi, hoàn toàn không có năng lực chống đỡ. Thế nhưng bất luận đối phương có hỏi cái gì, y đều không trả lời, thậm chí không buồn cho đối phương một ánh mắt, một dáng vẻ thân thiện.

Mục Tử Minh nhìn vẻ hờn dỗi của Diệp Cuồng Ca, chỉ có thể cười khổ một tiếng, người này luôn lạnh nhạt với hắn như thế. Khi hắn bước vào Mục phủ, chỉ có thể hỏi: “Sư phụ không định nói lời nào với con sao?”

Diệp Cuồng Ca cười lạnh một tiếng, không nghĩ tới Mục phủ được xây dựng lại như thời vàng son lộng lẫy, nếu như Mục Tử Minh có năng lực như thế, tại sao nhất định làm khó y, cứ yên ổn làm phủ chủ cao quý có phải tốt hơn không?

“Ta nói ta và ngươi không có bất cứ quan hệ gì. Mục phủ chủ kêu ta hai tiếng sư phụ, chính là giết chết Diệp mẫu.”

Mục Tử Minh vốn đang mong người trong lòng ở miệng, thế nhưng lời đầu tiên Diệp Cuồng Ca nói lại là rũ sạch quan hệ, một lần nữa bóp nghẹt tim hắn. Một ngọn lửa vô danh bùng lên thiêu đốt lý trí Mục Tử Minh, hắn yêu cầu thủ hạ lui đi, bế nhanh Diệp Cuồng Ca vào phòng ngủ, một cước tàn nhẫn đóng cửa lại.

Diệp Cuồng Ca bị Mục Tử Minh ném lên giường, sau đó người này còn đè lên người y. Mục Tử Minh tay phải nâng cằm y lên, bắt buộc chính y phải nhìn thẳng hắn, con ngươi hắn như sóng ngầm phun trào, thanh âm trầm thấp xẹt qua bên tai, khiến y nổi da gà.

“Được, vậy con sẽ triệt để rõ ràng, chúng ta là quan hệ như thế nào.”

13. Chương 13: Diên Cuồng

Diệp Cuồng Ca có thể cảm nhận được Mục Tử Minh đã mất kiểm soát, vẻ âm hiểm của đối phương để lại trong lòng y một hồi chuông mãnh liệt, Diệp Cuồng Ca nhất thời đẩy Mục Tử Minh ra, tìm cách trốn thoát

Mục Tử Minh dĩ nhiên không cho y dễ đạt được ý nguyện như thế, hắn lấy ra dải lụa, trói hai tay Diệp Cuồng Ca để lên đầu giường, triệt tiêu tất cả cơ hội phản kháng của y.

Diệp Cuồng Ca thảm máng hai tiếng, hai tay bị trói trên đỉnh đầu, bị đối phương hoàn toàn áp chế, không thể động đậy. Y nhìn Mục Tử Minh gỡ ra ngọc quán, mái tóc dài rủ xuống như thác đổ, lướt trên áo ngủ bằng gấm. Đối phương vùi đầu vào vai y, phát ra tiếng hít thở thật sâu rồi thở dài một cái thỏa mãn.

Diệp Cuồng Ca tức giận, lớn tiếng nói: “Mục Tử Minh ngừng tay lại cho ta!”

Mục Tử Minh ngoảnh mặt làm ngơ, chạm nhẹ lên gò má của y một cái, triền miên nói: “Sư phụ, con yêu người.”

Trái ngược với lời nói ôn nhu, động tác của Mục Tử Minh lại vô cùng thô bạo. Đai lưng của Diệp Cuồng Ca bị gỡ bỏ, quần áo bị Mục Tử Minh mạnh mẽ lột ra, thoáng chốc, Diệp Cuồng Ca đã trần truồng nằm dưới thân Mục Tử Minh.

“Người bình tĩnh ...”

A!”

Một tay Mục Tử Minh chống bên tai Diệp Cuồng Ca, một tay nâng cằm, môi hắn bá đạo chiếm lấy môi y. Đầu lưỡi không ngừng thâm nhập, cưỡng đoạt chiếm lấy nước bọt của Diệp Cuồng Ca, rốt cuộc cũng được tận hưởng mùi vị ngọt ngào này, Mục Tử Minh không nguyện dừng lại.

Hơi thở dồn dập cùng tiếng nước ẩm muối, Diệp Cuồng Ca cảm giác toàn bộ khoang miệng đều bị đối phương diên cuồng chiếm đoạt, tàn phá, nước bọt tiết ra đều bị hắn nuốt trọn, đôi mắt không khống chế được mà ầng ậc nước. Diệp Cuồng Ca bị hôn đến hai mắt tối sầm lại, Mục Tử Minh mới chịu buông tha.

Miệng mở thật lớn để hô hấp, lồng ngực Diệp Cuồng Ca kịch liệt phập phồng, y suýt chút nữa nghẹt thở vì thiếu dưỡng khí. Còn đối phương ngoại trừ hơi thở gấp gáp cũng không xảy ra bất kỳ dị thường gì.

Diệp Cuồng Ca còn chưa kịp hô hấp đủ, Mục Tử Minh lại cúi đầu mạnh mẽ hôn, còn phát ra tiếng cười trầm thấp, ẩn chứa trong đó còn có tình dục điên cuồng.

Diệp Cuồng Ca sợ hãi, quay đầu né tránh, Mục Tử Minh liền đưa đầu lưỡi vào trong khoang miệng y.

“Sư phụ, đừng sợ, con sẽ không làm đau người.” Mục Tử Minh bị né tránh cũng không tức giận, trái lại còn nâng cằm Diệp Cuồng Ca lên, nói lời yêu thương.

Diệp Cuồng Ca có thể cảm nhận được tầm mắt hùng hực của Mục Tử Minh lưu luyến trên người y, y giận dữ và xấu hổ muốn giãy dụa, nhưng đã cạn kiệt sức lực.

Mục Tử Minh trút bỏ quần áo, cơ thể bao trùm lấy Diệp Cuồng Ca, sự nóng rực bao trùm lấy hai cơ thể. Xương quai xanh của Diệp Cuồng Ca bị đối phương cắn mạnh, môi mỏng tại da thịt trắng nõn lưu lại dấu hôn xanh tím.

Mục Tử Minh không đình chỉ động tác. Hai đầu nhũ hoa của Diệp Cuồng Ca bị đối phương dùng tay xoa nắn. Lần trước bị Thủy Xuyên Vân khai phá nơi này, đầu vú của y trở nên đặc biệt mẫn cảm, vừa chạm vào liền nổi lên từng trận tê dại. Vậy mà Mục Tử Minh lại dùng cả hai tay cưỡng bức nó.

“A... không, rất ngứa...”

Tiếng rên rỉ của Mục Tử Minh khiến Diệp Cuồng Ca càng hưng phấn, hạ thể lớn ngẩng cao lên, thậm chí còn trưởng hơn. Thế nhưng, Mục Tử Minh biết nguyên nhân vì sao Diệp Cuồng Ca lại trở nên mẫn cảm như vậy, lòng đổ kị lập tức dâng lên. Mục Tử Minh đang xoa nắn đầu vú lập tức buông tay, thấp giọng dụ dỗ:

“Ngứa? Sư phụ nói cho con biết nơi nào ngứa, con biết mới có thể giúp người.”

Khoái cảm trong nháy mắt bị rút đi, Diệp Cuồng Ca khó chịu khóc nức lên, nhưng lý trí còn sót lại khiến y ngượng ngùng không nói nổi thành lời.

Mục Tử Minh không vội vã, lướt nhẹ lên xương quai xanh tinh xảo, hà hơi thật nhẹ lên hạt đậu hồng, lòng bàn tay mơn man ngực trái, tay phải vuốt ve vòng eo của y.

Diệp Cuồng Ca bị Mục Tử Minh trêu chọc hết trên lại dưới, rõ ràng đối phương muốn đùa bỡn y, đầu ngực vốn đã ngứa không những không thấy thỏa mãn còn thêm khó chịu. Diệp Cuồng Ca không nhận được mà nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi ra từ viền mắt của y.

Mục Tử Minh đau lòng lau đi khóe mắt đối phương, hân yêu thương y đến mức ngậm trong miệng sợ tan, thế nhưng Diệp Cuồng Ca khi trên giường thực sự đáng yêu, khiến hân không nhận được mà muốn bắt nạt. Thất Diệp Cuồng Ca sắp không chịu được nữa, Mục Tử Minh tiếp tục dụ dỗ như ác ma mà nói nhỏ.

“Nói cho ta biết ngựa nơi nào, ân?”

“Ha... ngực.” Diệp Cuồng Ca khó chịu lên tiếng.

Mục Tử Minh bất mãn, đây không phải câu trả lời hân muốn nghe, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm quanh đầu vú, lại nâng cầm Diệp Cuồng Ca, tiếp tục hỏi: “Nơi nào ở ngực?”

Mãi vẫn không đạt được khoái cảm, Diệp Cuồng Ca rốt cuộc không chịu nổi, lý trí gần như bị phá tan, mặc kệ nỗi xấu hổ, y thấp giọng khóc lên thành tiếng

“Đầu vú! Minh...”

Rốt cuộc cũng nghe được điều muốn nghe, Mục Tử Minh thôi không còn dẫn vật Diệp Cuồng Ca nữa. Đối phương cúi đầu xuống, nuốt trọn đầu vú của trong miệng, tàn nhẫn mà mút hút, hoặc dùng đầu răng nhẹ nhàng nghiền nát. Đầu lưỡi liếm quanh quanh vú phần hồng, lưu lại thủy quang dâm mị.

“Không muốn, a... dừng lại...”

Hai bên đều được cẩn thận yêu thương, luân phiên thương yêu, mãi cho đến khi đầu vú đã sưng đỏ không thể tả, Mục Tử Minh mới theo lời cầu xin của Diệp Cuồng Ca mà thả ra.

Đầu lưỡi đỏ thắm của Mục Tử Minh theo đường nhân ngư tuyến hướng xuống phía dưới. Diệp Cuồng Ca có thể cảm giác đối phương đột nhiên nhấc chân y lên, khoắc lên vai hân. Địa phương bí ẩn hoàn toàn bại lộ trong mắt đối phương. Diệp Cuồng Ca ngưỡng ngừng nghiêng đầu đi, thân thể không ngừng run rẩy.

Mục Tử Minh liếm láp bắt đầu mềm mại của Diệp Cuồng Ca, tay phải lặng lẽ chạm lên tính khí cương cứng, chậm rãi tuốt động.

Đột nhiên, Diệp Cuồng Ca cảm giác Mục Tử Minh cắn nhẹ lên bắp đùi y một cái, Diệp Cuồng Ca không nhận được rên rỉ thành tiếng: “A... đau”

Mục Tử Minh nghe vậy cười nhẹ, xấu xa vạch trần lời nói dối của đối phương: “Đau? Sự phụ rõ ràng rất thoải mái, người xem, nơi này ra nhiều nước đến như vậy?” Lòng bàn tay Mục Tử Minh lau nhẹ một cái trên tính khí Diệp Cuồng Ca, nơi ấy đang không ngừng chảy ra dâm dịch.

Diệp Cuồng Ca nghe vậy, gương mặt lập tức ửng hồng, Mục Tử Minh cắn nhẹ, y không thấy đau, chỉ là trầm luân giữa ranh giới của đau đớn và khoái cảm.

Diệp Cuồng Ca lắc lắc thân thể, muốn thoát khỏi sự trói buộc của Mục Tử Minh, thế nhưng hắn đã vội cầm hạ thể y đưa vào miệng, đầu lưỡi thô ráp mạnh mẽ liếm láp quy đầu yếu ớt, khoái cảm trong nháy mắt phá tan lí trí của y. Toàn thân Diệp Cuồng Ca mềm nhũn, chỉ có thể trong miệng đối phương trầm luân, phát sinh ra tiếng nước nở.

“Không... Ha... thật sâu.”

Mục Tử Minh liếm láp không ngừng, tay kia lặng lẽ đưa về phía sau, hai ngón tay mở rộng hậu huyệt. Bị dị vật xâm nhập, trán hắn ứa mồ hôi lạnh, thế nhưng hắn không muốn làm đau người này, không thể làm gì khác hơn là từ từ mở rộng, trong khi đó miệng ra sức liếm láp không ngừng.

Diệp Cuồng Ca bị kỹ thuật “khẩu dâm” của đối phương làm suýt chút nữa tiết ra, người này giống như đã trải qua bao lần hoan lạc, nếu không tại sao thủ pháp lại thành thực như vậy?

“Bởi vì trong đầu con đã tự tập luyện vô số lần, chỉ chờ sư phụ để được thực hành.” Mục Tử Minh dĩ nhiên biết Diệp Cuồng Ca đang nghi ngờ cái gì. Hắn dứt lời, lập tức ngồi lên háng Diệp Cuồng Ca, từ từ đem hạ thể cương cứng của đối phương chà vào lỗ huyệt ướt mềm của hắn.

Mục Tử Minh tà mị nở nụ cười, nhìn hai mắt ửng hồng của Diệp Cuồng Ca mà nói rằng: “Sư phụ sau này sẽ là người của con.”

Dứt lời, y mạnh mẽ ngồi xuống, cây thịt của Diệp Cuồng Ca bị Mục Tử Minh mạnh mẽ nuốt vào, địa phương căng mịn như tập hợp vô số cái miệng nhỏ đang đua nhau cắn mút cái ấy của y. Mục Tử Minh giờ mở mắt lên, được một lúc lại hạ xuống, cứ thế trên người y nhấp nhô. Khoái cảm trí mạng một lần nữa bao phủ lý trí Diệp Cuồng Ca.

“A! Chặt quá... Ha... Đừng... Quá nhanh.”

Mục Tử Minh cũng dần dần nếm trải ngon ngọt, cơ quan sinh dục của đối phương thỉnh thoảng chạm vào điểm cực khoái của hắn, trong nháy mắt lập tức tê dại, sút chút nữa khiến hai chân hắn mềm nhũn mà ngồi xuống.

“Sư phụ, ha... Tuyệt quá!”

Tiếng rên khoái cảm khiến Diệp Cuồng Ca ngượng ngùng lúng túng, Mục Tử Minh mỗi một tiếng rên, gọi tên “sư phụ” đều như một lần nhắc nhở y – y đang cùng con trai nuôi lên giường.

“Hỗn... hỗn trưởng... Không được gọi ta là sư phụ..”

“Được, không kêu là sư phụ, gọi người là cha nuôi có được không, ân?” Mục Tử Minh không theo ý nguyện, còn cố tình trêu y.

Diệp Cuồng Ca giận dữ và xấu hổ, muốn dùng tay che mặt, thế nhưng hai tay bị trói, y chỉ có thể nhắm mắt tự thôi miên chính mình, nhưng mất đi thị giác, khoái cảm tại hạ thể càng trở nên rõ ràng, tiếng rên rỉ trong miệng y cất lên nhiều hơn.

Mục Tử Minh thấy y nhắm mắt muốn trốn tránh, liền trực tiếp cúi người xuống, mang theo tâm địa xấu xa, ghé sát vào lỗ tai y, nói ra từng lời: “Ha... là cha nuôi đang cảm trong thân thể con, hoàn toàn lấp kín con!”

Cả một buổi tối, Diệp Cuồng Ca không biết bao nhiêu lần bị đối phương khát cầu ham muốn. Mục Tử Minh như một con thú độc dục ở trên người y liên tục nhấp nhô, mãi đến tận khi Diệp Cuồng Ca không còn gì để bắn ra, khóc lóc nức nở cầu xin thì đối phương mới buông tha cho y. Lúc này hậu huyết của Mục Tử Minh mới buông tha cho bộ phận nam tính sắp bị mài hỏng của y. Chỉ là không gì ngăn lại, tinh dịch từ hậu huyết của Mục Tử Minh toàn bộ đều chảy ra.

Diệp Cuồng Ca liếc mắt nhìn, biết tất cả đều là kiệt tác của y, liền ngượng ngùng quay đầu đi, thật sự là một đêm hoang đường.

Động tác của y thành công chọc cười Mục Tử Minh, sư phụ của hắn thật sự đơn thuần khả ái quá đi, Mục Tử Minh không nhịn được, cúi đầu hôn sâu Diệp Cuồng Ca một phen.

Trên người hắn người đều dinh dính mồ hôi cùng tinh dịch, một mảng tàn tạ trên giường. Bên ngoài nước nóng đã chuẩn bị xong, Mục Tử Minh đối với Diệp Cuồng Ca nói: “Con ôm sư phụ đi tắm.”

“Không cần, chính ta có thể.” Diệp Cuồng Ca thẳng thừng từ chối.

Mục Tử Minh nhú mày, trực tiếp vạch trần y: “Có thật không? Sư phụ xem chính mình có thể đứng vững không?”

Diệp Cuồng Ca hiện tại đến một ngón tay cũng không nhấc nổi, còn có thể đi đâu. Y không nói gì, chỉ có thể để cho Mục Tử Minh ôm lấy bế ra đằng sau tắm bình phong trong phòng tắm.

Giữa sương mù phủ kín, nước nóng không quá vai, thân thể mệt mỏi được cọ rửa, Diệp Cuồng Ca thoải mái đến từng ngón chân, không nhịn được mà co người lại. Bể rất lớn, Mục Tử Minh ý cao hơn y một cái đầu, ép buộc chính y phải dựa vào lòng hắn.

Hoàn cảnh quá mức an nhàn khiến Diệp Cuồng Ca buồn ngủ, đột nhiên, một bàn tay lạnh lẽ đặt lên đầu vú bị giày xéo cả đêm của y, nơi ấy lúc này đã sưng đỏ, bị chạm nhẹ một lúc đã thấy đau râm ran. Thế nhưng khoái cảm vẫn không tự chủ được mà tràn vào đầu. Diệp Cuồng Ca cảm nhận sự cương cứng của đối phương ở sau lưng. Y sợ hãi cực điểm, sẽ không chịu nổi nếu Mục Tử Minh lần thứ hai yêu cầu, chỉ có thể mang theo tiếng nức nở xin tha, bởi vì đã rên rỉ suốt cả đêm, tiếng nói của y trở nên khàn đục.

“Ân... không muốn, ta thật sự không xong rồi.”

Mục Tử Minh đau lòng hôn lên khóe mắt ngập nước của người kia, thu hồi bàn tay lại, yêu thương nói rằng: “Ngoan, đừng khóc, con sẽ không làm.”

Thấy Diệp Cuồng Ca bình tĩnh trở lại, Mục Tử Minh nâng bàn tay y lên, nhẹ nhàng hôn lên vết trói đỏ trên cổ tay – tàn dư của đêm điên cuồng ban nãy rồi thấp giọng nói.

“Sư phụ ngủ đi, lát nữa con ôm người trở lại.”

__Chương 13__

14. Chương 14: Quan Hệ

Tỉnh lại lần nữa, Diệp Cuồng Ca cảm thấy toàn thân đau nhức, cả người đầy dấu hôn xanh tím, hai điểm hồng trước ngực bị áo gấm mỏng ma sát, liên gây nên một trận đau nhức.

“Tỉnh rồi?” Âm thanh trầm thấp truyền bên tai y.

Diệp Cuồng Ca phát hiện Mục Tử Minh một tay đỡ đầu, nằm nghiêng ở bên cạnh y, vừa vặn ngăn được ánh sáng mặt trời chạm vào y. Tay phải người này vẫn vắt qua người y, không biết tỉnh bao lâu rồi.

Diệp Cuồng Ca xoa đầu, chuyện hoang đường tối hôm qua tan vào trong tâm trí, y không biết phải làm gì để đối mặt với người này.

Không phải phụ tử, không phải thầy trò, càng không phải bạn hữu.

Tình hình của Diệp các lúc này, e rằng đã bị Mục Tử Minh chiếm đi. Diệp Cuồng Ca có phần tịch mịch nghĩ, y đã không còn gì cả, người này còn muốn gì trên người y?

Mục Tử Minh không nhận được sự hồi đáp từ đối phương, thấy Diệp Cuồng Ca sầu não, hắn chỉ có thể thở dài một hơi, hắn đã rõ ràng như thế, đối phương vẫn hoài nghi hắn.

“Sư phụ, trước dùng độ ăn sáng đi, sau đó con dẫn người đi một chỗ.”

Sau nửa canh giờ, hai người bước vào Diệp các âm u, Diệp Cuồng Ca thấy Hoa Tái mặt mũi sưng vù, đang bị trói gô lại trên sàn nhà. Dĩ nhiên người này còn chưa chết, y những tưởng là...

Mục Tử Minh cong người ôm Diệp Cuồng Ca, có phần oan ức nói: “Thứ sư phụ muốn bảo vệ, con sao cam lòng hủy diệt.”

Giữa lúc Diệp Cuồng Ca xấu hổ bởi vì hiểu lầm đối phương, giọng Mục Tử Minh một lần nữa cất lên, mang theo ngữ khí cự tuyệt: “Điều kiện tiên quyết là không thể rời khỏi con”

Ngày ấy, Mục Tử Minh mang quân đến Diệp các, vốn chính là muốn mọi thứ quay lại như xưa, còn muốn cùng trưởng bối Hoa Tái thương lượng một phen, nhưng đối phương cự tuyệt. Bất đắc dĩ, Mục Tử Minh đành phải đắc tội, đem đám người ấy tàn nhẫn đánh cho một trận, trói lại tại đây.

Diệp Cuồng Ca thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng Hạ Vân Tuyên nằm dưới đất, bị bịt miệng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn y trên trời Diệp Cuồng Ca lộ vẻ mặt sợ hãi, trong miệng kẻ kia muốn nói cái gì, nhưng vì bị bịt miệng, chỉ có thể phát ra âm thanh mơ hồ. Diệp Cuồng Ca nghi hoặc nhìn hắn, đưa tay muốn bỏ ra miếng bịt miệng.

Hạ Vân Tuyên chỉ muốn nói: “Các chủ, mau rời đi, người bên cạnh người vốn là ác ma.”

Mục Tử Minh căm tức nhìn Hạ Vân Tuyên, đối phương lập tức cầm khẩu. Hắn kéo tay Diệp Cuồng Ca, đem người đi ra bên ngoài, nói rằng: “Con sẽ cho người thả họ ra, nơi này quá ảm uốc với thân thể của sư phụ, chúng ta nên đi về trước”

Ở trên lưng ngựa rung xóc, Diệp Cuồng Ca không thích ứng mà uốn éo người, lập tức người phía sau ôm y chặt hơn, rõ ràng Mục phủ nhiều ngựa như vậy, người này vẫn một mực đòi ngồi cùng y một chỗ.

Đây là con đường về Mục phủ, Diệp Cuồng Ca còn chưa kịp về Diệp gia một chuyến, một chút luyến tiếc dâng lên, đối với người sau lưng liền hỏi: “Còn Diệp gia...”

Mục Tử Minh cúi đầu hôn lên gò má y, cười trả lời: “Đương nhiên là vẫn ổn, nơi đó có hồi ức của con và sư phụ, con nhất định sẽ bảo vệ thật tốt. Có điều sư phụ trước cùng con trở về Mục phủ, chờ con dần xẹp, sau đó sẽ cùng người trở lại. Được không?”

Diệp Cuồng Ca không thể cự tuyệt, không nói lời nào coi như ngầm cho phép.

Ngày hôm ấy, mặt trời dịu nhẹ, gió thổi dịu hiu.

Diệp Cuồng Ca nằm trên ghế dài, miễn cưỡng lật từng trăm sách, mà Mục Tử Minh ngay bên cạnh y, nghe thuộc hạ báo cáo.

Mấy ngày nay, Mục Tử Minh cùng y lúc nào cũng cùng nhau, bắt kẻ ăn uống, đi ngủ lẫn đi công tác, dường như hắn hận không đem chính mình treo lên người y.

Diệp Cuồng Ca cảm thấy tê nhạt, đem sách ném sang một bên, từ đĩa trái cây lấy ra một miếng cam, đưa

vào trong miệng, miếng cam mọng nước nằm trọn trong miệng. Diệp Cuồng Ca không nhin được ăn nhiều hơn vài miếng.

Diệp Cuồng Ca đang cắn dở, đột nhiên không có mỹ vị như tưởng tượng, trái lại còn có điểm chua chat, Diệp Cuồng Ca không nhin được cau mày, cũng may là y chỉ ăn một nửa.

Đột nhiên, một nửa miếng cam trên tay đột nhiên bị Mục Tử Minh lè lưỡi cuốn đi, cuối cùng còn liếm lên đầu ngón tay y. Diệp Cuồng Ca ngẩng đầu lên, thấy Mục Tử Minh đang tùm tùm cười đối phương liền liếm liếm môi nói rằng: “Đúng là không thể ngọt bằng sư phụ.”

Diệp Cuồng Ca nghe vậy mặt liền đỏ ửng y hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống, liền cáu giận nói: “Người nói bậy bạ gì vậy, còn có người ở đây.”

Mục Tử Minh cười trêu nói: “Sư phụ sao lại có thể dễ thẹn thùng như vậy?”

Diệp Cuồng Ca không muốn tranh luận cùng kẻ không biết xấu hổ kia, đồng thời cũng thấy buồn ngủ, liền bỏ Mục Tử Minh lại, trực tiếp trở về phòng.

Khi Diệp Cuồng Ca tỉnh lại, có hơi kinh ngạc khi Mục Tử Minh không quần quýt y, bất quá y cũng thấy thanh nhàn. Mấy ngày ở trong Mục phủ, y có phần buồn chán, lại muốn uống rượu, thừa dịp nhàn rỗi, nghĩ cùng Tiết Tích Dương uống vài chén.

Diệp Cuồng Ca vừa ra cửa lớn một bước, đã bị một người ngăn lại, người này y đã gặp mấy lần, là thuộc hạ thân tín của Mục Tử Minh.

“Người ngăn ta làm gì?” Còn chưa tận hưởng đủ tự do, Diệp Cuồng Ca khó chịu, hai mắt nheo lại hỏi.

Người này có vẻ rất khổ sở, Diệp Cuồng Ca đối với phủ chủ có ý nghĩa phi phạm, bình thường đều được hầu hạ tận miệng, phủ chủ một khắc cũng không rời đối phương nửa bước. Phủ chủ vừa mới ra ngoài một lúc, nếu Diệp Cuồng Ca rời đi, phủ chủ trở về không thấy người này, hẳn sợ không gánh được trách nhiệm.

Nhưng nếu hiện tại không thả người, chọc cho đối phương cao hứng, kiểu gì vẫn là hắn bị tránh phạt. Nam tử cân nhắc thiệt hơn, không thể để Diệp Cuồng Ca rời đi, chỉ có thể cười bồi nói: “Tam gia, này...”

“Làm sao vậy?”

Một thanh âm từ cửa truyền đến, là Mục Tử Minh mang theo thuộc hạ trở về, nhìn thấy Diệp Cuồng Ca có vẻ tức giận, liền hỏi thăm một phen.

Nghe thuộc hạ thuật lại đầu đuôi câu chuyện, hắn liền tỏ ra không vui mà nói rằng: “Ta cho người bảo vệ người chứ không phải là nhốt người lại, có hiểu không?”

“Vâng, là thuộc hạ ngu dốt.”

Mục Tử Minh quay đầu giúp Diệp Cuồng Ca sửa lại trang phục sau khi vừa tỉnh ngủ, ôn nhu nói: “Sư phụ muốn đi cứ đi, nhưng có cần con đi cùng hộ tống không?”

“Không cần!”

Mục Tử Minh cúi đầu nhìn Diệp Cuồng Ca, có phần cẩn thận hỏi: “Vậy con chờ người trở về dùng bữa tối nhé?”

Diệp Cuồng Ca chẳng thấy vui vẻ gì, kỳ quái liếc mắt Mục Tử Minh một cái, không tỏ ra ý kiến, liền trực tiếp rời đi.

Mục Tử Minh nhìn bóng lưng y mà thở dài, trong lòng suy nghĩ đêm nay làm sao hống y như thế nào.

Diệp Cuồng Ca đi tới con hẻm nhỏ, đụng mặt một người quen, y định thần nhìn lại thì nhận ra Tiết Tích Dương.

Tiết Tích Dương nhìn thấy y, trên mặt vui vẻ, cười đến xán lạn mà chạy tới: “Diệp huynh, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, ta cũng đang muốn tìm người.”

“Ha ha, thật trùng hợp.” Tiết Tích Dương thân thiết kéo lấy vai Diệp Cuồng Ca, lập tức kéo gần lại khoảng cách hai người.

Dọc theo đường đi, Tiết Tích Dương nói liến thoắng, khơi đủ chuyện bắc nam thiên địa, Diệp Cuồng Ca không trả lời một câu. Đi được một đoạn, y mới phát hiện đối phương đã im lặng từ khi nào, đây rõ ràng không phải phong cách của Tiết Tích Dương. Diệp Cuồng Ca ngẩng đầu nghi ngờ, phát hiện đối phương đang nhìn chăm chăm vào cổ y đến thất thần. ‘

Diệp Cuồng Ca sửng sốt, là Mục Tử Minh trên giường quá điên cuồng, lưu lại trên người y rất nhiều dấu vết, sáng nay khi y nhìn vào gương, phát hiện trên cổ có dấu hôn xanh tím. Diệp Cuồng Ca bị Tiết Tích Dương nhìn đến lúng túng, không chút biến sắc liền kéo cổ áo lên.

“Nghe nói Diệp đại ca không còn võ công, có thật thế không?” Tiết Tích Dương vẫn giữ nguyên tầm nhìn, giữa bầu không khí lúng túng, nói sang chuyện khác.

“Không sai.” Diệp Cuồng Ca thản nhiên trả lời, không có ý định che giấu cái gì, chỉ là có hơi nghi ngờ tại sao đối phương lại hỏi như vậy.

Đột nhiên, Tích Tích Dương nắm được hai cánh tay của y, không chờ y phản ứng lại, liền đem y ép vào tường, nụ cười tinh xảo xuất hiện trên gương mặt anh tuấn.

Bị đối phương ôm ấp, Diệp Cuồng Ca sững sờ, đôi môi Tiết Tích Dương nhẹ nhàng lướt qua vành tai y, thanh âm trong trẻo mang đến một trận ngứa ngáy.

“Vậy có thể nói rằng, Diệp huynh không còn có thể đánh đệ?”

Gân xanh trên trán Diệp Cuồng Ca giật giật, bây giờ coi y như một quả hồng nhũn, tùy ý nhào nặn đúng không? Diệp Cuồng Ca dùng toàn lực thoát khỏi ràng buộc của Tiết Tích Dương, khi đối phương còn kinh ngạc liền túm chặt lấy cổ áo hắn, tàn nhẫn đánh tới từ phía sau, bụi vàng vung lên mù mịt.

Diệp Cuồng Ca ác liệt nhìn Tiết Tích Dương, cười lạnh một tiếng, gương mặt vô cảm: “Ta còn thể đánh người hay không phụ thuộc vào tâm tình của ta, có hiểu không?”

“Hiểu, đã hiểu” Tiết Tích Dương gật đầu như gà mổ tóc, hai tay nâng thành tư thế đầu hàng, hoàn toàn không còn hung hăng như ban nãy.

Không khách khí buông hắn ra, Diệp Cuồng Ca căm ghét phẩy tay một cái, không thèm để ý Tiết Tích Dương, cứ thế đi về phía trước.

Tiết Tích Dương cười khúc khích xoa xoa nơi vừa bị Diệp Cuồng Ca chạm vào, sức mạnh thật sự đã suy yếu, đánh như gã ngứa vậy. Nhìn thấy đối phương đi xa, hắn vội vã đuổi theo, một câu Diệp huynh, hai câu Diệp huynh, chân thành nhận lỗi vô cùng. Tuy nhiên, sắc mặt Diệp Cuồng Ca không hề tốt hơn.

Đêm buông dài, bầu không khí trong Mực phủ có phần nghiêm nghị.

Mực Tử Minh ngồi ngay ngắn trên bàn cơm, hai mắt nhắm lại, không nhìn ra là vui hay giận, đĩa trên bàn không buồn động đến, tựa hồ vẫn đang chờ đợi người kia. Trên bàn đặt năm, sáu món ăn đều là những món Diệp Cuồng Ca bình thường thích ăn.

“Phủ chủ, món ăn có cần hâm lại một lần nữa không?” – Một vị hạ nhân bước đến, chỉ vào những món ăn đã nguội lạnh.

“Không cần.” Mực Tử Minh vung tay, gọi một người vẫn còn ẩn trong bóng tối: “Người ấy ở đâu?”

Một phút sau, Mực Tử Minh đã xuất hiện tại tửu lâu của Tiết Tích Dương, chính mình chờ đợi một canh giờ. Diệp Cuồng Ca vốn tửu lượng cao, bây giờ lại uống say, giờ khắc này còn đỏ mặt, bị Tiết Tích Dương ôm vào lòng ngực. Hai mắt Mực Tử Minh tối sầm lại, thật muốn chặt đứt bàn tay đang ôm hông sư phụ.

Mục Tử Minh mặt lạnh giành lấy Diệp Cuồng Ca từ tay Tiết Tích Dương, kéo người kia nằm gọn trong lòng. Diệp Cuồng Ca say mơ màng, đột nhiên rơi vào một cái ôm khác, y có phần không đứng vững, loạng chạng loạng choạng mà suýt ngã xuống mặt đất.

Mục Tử Minh đơn giản ôm ngang hông y, người này nồng nặc mùi rượu, ngày mai tỉnh dậy chắc chắn sẽ đau đầu, hẳn quay đầu phân phó thuộc hạ, lại quay về phía Tiết Tích Dương mà không vui nói rằng: “Tiết thúc cũng lớn tuổi rồi, sớm nên thành gia đi.”

Tiết Tích Dương không cam tâm, người trong lòng cứ thế bị cướp đi có phần phần uất, hẳn chậm rãi rót một chén rượu, mở miệng nói: “Cũng đúng, người cũng trưởng thành, cứ quần quít lấy cha nuôi người làm chi?”

Mục Tử Minh phái người trong bóng tối bảo vệ Diệp Cuồng Ca, nhìn Tiết Tích Dương với ánh mắt thù địch.

Mục Tử Minh ngay trước mặt Tiết Tích Dương, cường đoạt đôi môi Diệp Cuồng Ca, cố ý mạnh mẽ mút vào, phát sinh ra từng trận nước miếng, đến khi người trong lòng không thể thở nổi chỉ có thể phát sinh mấy tiếng lẩm bẩm thì hẳn mới ngừng đầu, trong giọng nói mang theo ý nhắc nhở.

“Hy vọng Tiết thúc rõ ràng, đây là người không thể chạm vào.”

15. Chương 15: Thành Hôn

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim lạnh lốt, không cần mở mắt cũng biết bên ngoài đã sáng choang.

Diệp Cuồng Ca không thèm đếm xỉa đến bàn tay đang tiến vào vạt áo hắn, lại trở mình tiếp tục ngủ. Không biết từ khi nào, y bắt đầu trở nên hay ngủ, miễn cưỡng lắm mới mở được mắt ra, mỗi lần rời giường đều mất tận nửa ngày...

“Sư phụ, đây có phải là mơ không?” Mục Tử Minh sờ sờ bụng thịt mềm của Diệp Cuồng Ca, lơ đãng hỏi.

“Vậy thì đừng có sờ.” Gạt bàn tay đang loạn kia, Diệp Cuồng Ca tức giận nói.

“Thịt này con nuôi lớn, đương nhiên con muốn sờ.”

Mục Tử Minh nói vô tình, nhưng Diệp Cuồng Ca phải suy nghĩ. Từ bắt trắc lần trước, đừng nói luyện võ, đến cả kiếm y cũng không chạm qua, cả người trở nên lười biếng, mỗi ngày bị Mục Tử Minh sành ăn hầu hạ, sớm trở nên sống như một ông cụ.

“Lát nữa người cùng ta tỉ thí một trận.”

Mục Tử Minh lập tức thoải mái đáp ứng, lập tức thần bí nói rằng: “Có điều nếu sư phụ thua, phải đáp ứng con một điều kiện.”

Diệp Cuồng Ca hơi run, dáng vẻ mờ ám của đối phương khiến y có phần lưỡng lự.

“Điều kiện gì?”

“Chính là...” Mục Tử Minh cúi đầu, thăm thò bên tai y.

Không biết Mục Tử Minh nói gì đó, Diệp Cuồng Ca nghe xong càng đỏ mặt, đẩy đối phương ra, bực tức đáp: “Hồ đồ!”

“Đằng nào dù sư phụ có đánh bại được con, con cũng sẽ làm mọi cách để điều đó thành hiện thực.”

Đến giữa trưa, hai người đứng hẹn ra ngoài tỷ thí. Cảnh xuân hòa thuận vui vẻ gió êm dịu lướt nhẹ qua mặt, thời tiết cực kỳ phù hợp để luyện võ.

Diệp Cuồng Ca nắm chặt kiếm, trong lòng có hơi thất vọng. Không còn công lực như xưa, y cảm giác thanh kiếm đã làm bạn hai mươi năm có phần xa lạ, cảm giác người kiếm hợp làm một cũng đã biến mất. Trái lại Mục Tử Minh, hấn đứng cách đó ba mét, mặt mang nụ cười nhàn nhạt, dáng vẻ như đã dự liệu được mọi việc.

Vì công bằng, Mục Tử Minh chủ động đề nghị tỉ thí kiếm thuật, mà hấn lại đem kiếm mình ném sang một bên, dự định tay không tỉ thí.

Đây rõ ràng là xem thường y, Diệp Cuồng Ca tức giận cắn răng.

“Nếu sư phụ đã chuẩn bị xong, vậy liền bắt đầu đi.”

“Xem kiếm!”

16. Chương 15-2: Thành Hôn 2

Diệp Cuồng Ca nắm chặt kiếm, nhớ lại kiếm pháp trước đây, ra sức đâm về phía Mục Tử Minh.

Đối phương lập tức né đòn, động tác của Mục Tử Minh quá nhanh, khiến y hầu như không thấy rõ.

Đột nhiên, bên tai Diệp Cuồng Ca tuyền đến nụ cười của đối phương: “Mọi chiêu thức của sư phụ đều bị con nhìn thấy.”

Quả nhiên, bất luận y ra chiêu ra sao, đối phương cũng dễ dàng né tránh, y thì một mảnh áo của Mục Tử Minh cũng không thể đụng tới.

Vốn nên là y phải chiếm thế thượng phong, nhưng mười chiêu đi qua, y không giành được ưu thế. Diệp Cuồng Ca dần nóng nảy, chỉ có thể tùy kiếm động tâm, tâm loạn thì kiếm loạn. Y ra chiêu không có phương pháp gì, chỉ biết đánh theo hướng Mục Tử Minh, bất tri bất giác càng bị đối phương kích động.

Mục Tử Minh căn bản không hề tấn công, chỉ đến khi Diệp Cuồng Ca hoàn toàn mất bình tĩnh, mới chuyển hướng về phía đối phương mà đánh tới.

Diệp Cuồng Ca cảm thấy tay cầm kiếm bị chặn lại, không thể nhúc nhích, vừa ngẩng đầu đã thấy mặt của Mục Tử Minh.

“Sư phụ quá mức nôn nóng, chiêu thức rất dễ bị người ta nhìn thấu.”

“Dùng dài!” Diệp Cuồng Ca tức giận, bàn tay không cầm kiếm siết lại thành nắm đấm, hướng thẳng về phía đối phương.

Mục Tử Minh dễ dàng chặn lại nắm đấm, cười nói: “Kiếm pháp thui chột, khí lực không có, cũng không liên quan, sau này con bảo vệ người!”

Rõ ràng là lời ngon tiếng ngọt, qua tai Diệp Cuồng Ca, liền biến thành ngữ khí khoe khoang, y rên rỉ một tiếng, rút tay về, căm giận rời đi.

Cuộc tỉ thí kết thúc trong bầu không khí không mấy vui vẻ.

Đến buổi tối, Diệp Cuồng Ca một mình dùng bữa, vẫn còn giận dữ, nếu không phải y bị Thủy Vân Xuyên tính kế, Mục Tử Minh chắc chắn không có cơ hội thắng. Bất quá từ sau khi tỉ thí không thấy kẻ kia, hẳn sẽ không phải thật sự làm vậy đi, y vẫn chưa kịp chuẩn bị tinh thần.

Cơm nước xong xuôi, Diệp Cuồng Ca dự định đi xung quanh tản bộ, tiêu cơm. Đột nhiên, con mắt y bị một tấm vải che lại, thị lực đột nhiên bị tước đoạt khiến Diệp Cuồng Ca có phần khựng hoảng.

“Ai?”

“Sư phụ đừng sợ, là con.” Thanh âm quen thuộc vang lên như trấn an, là Mục Tử Minh, đối phương lại thấp giọng nói tiếp: “Sư phụ, con muốn mang người đi một nơi.”

Diệp Cuồng Ca liền đưa tay, muốn tháo khăn ra, đi thì đi, che mắt y lại làm chi?

Một cánh tay ngăn cản động tác của y, Mục Tử Minh giả vờ thần bí nói: “Sư phụ đừng hối, con muốn tạo cho người niềm vui bất ngờ. Nếu người sợ ngã, cứ ôm con là được rồi.”

Mắt đi thị lực, xung quanh chính là bóng tối vô tận, mỗi bước đi để phảng phất hoảng sợ, khiến lòng người khiếp đảm.

Diệp Cuồng Ca rên lên một tiếng, không phải chỉ là không nhìn thấy sao, cái này có gì đáng sợ? Chỉ có điều cánh tay ôm thật chặt Mục Tử Minh lại bán đứng y.

Mục Tử Minh cười nhẹ một tiếng, cảm giác được sư phụ ý lại rất tuyệt vời, chỉ là muốn bước chậm một chút, hưởng thụ nhiều một chút; một mặt khác lại muốn chạy thật nhanh, không muốn người này sợ hãi quá lâu.

Chờ Diệp Cuồng Ca tháo khăn bịt mắt đi, thời điểm nhìn lại được lập tức đảo mắt bốn phía, không nhận được với cảnh tượng kinh dị trước mắt.

Y đang ở ngọn núi phía sau Diệp gia, nơi đây lúc này đang được trang trí tỉ mỉ. Nơi này nguyên bản vốn tầm tối liền được ánh lửa đỏ thấp sáng, làm bật lên vẻ đẹp mông lung. Trên bàn có hai chén rượu lót thảm đỏ, tạo ra mùi hương thơm ngát. Tại mái che có phủ rèm đỏ, từng trận gió nhẹ thổi qua, lụa mỏng tung bay, giống như thiếu nữ với kỹ thuật nhảy điêu luyện, trêu chọc hồn người.

Diệp Cuồng Ca hơi run, người này bỏ ra một buổi chiều chỉ để bài trí công phu thế này?

“Sư phụ thích không?” Mục Tử Minh ôm y từ phía sau, hiển nhiên hài lòng với phản ứng của Diệp Cuồng Ca.

Cảnh tượng có phần quen thuộc, dường như đã từng thấy ở nơi nào đó, Diệp Cuồng Ca không hiểu nổi: “Người này là có ý gì?”

“Sư phụ vẫn chưa rõ sao? Vậy người xem nơi kia xem.”

Diệp Cuồng Ca ngẩng đầu, theo hướng chỉ của Mục Tử Minh, chỉ thấy trên nơi ấy treo đèn lồng đỏ, phía dưới có tua rua hồng, đèn lồng dán hai chữ. Diệp Cuồng Ca định thần lại, rõ ràng đó là chữ “Hỷ”.

Nơi này ít người lui tới, lúc này trăng sáng treo cao, về yên tĩnh càng thấy rõ, Diệp Cuồng Ca gần như có thể nghe thấy tiếng mình đập. Đối phương có ý gì, y tất nhiên hiểu, chỉ là...

“Sư phụ, con yêu người.”

Mục Tử Minh nâng cằm y lên, hai mắt đối diện. Diệp Cuồng Ca chăm chú nhìn kỹ con mắt của hắn, bên trong con ngươi thăm thăm là thâm tình vô hạn, để y không nhìn được hãm sâu, chìm vào trong đó.

Mục Tử Minh vốn định làm một bữa tiệc linh đình, thông báo cho thiên hạ biết quan hệ của hắn và Diệp Cuồng Ca. Chỉ tiếc đối phương da mặt mỏng, nếu hắn làm như thế, chỉ sợ y sẽ xấu hổ mà né tránh, người chịu thiệt là hắn chứ ai?

“Sư phụ không muốn rêu rao, vậy con coi như chim muôn làm chứng cho hôn sự của chúng ta được không?”

Diệp Cuồng Ca sững sờ, động tai lắng nghe, đúng là tại đây yên tĩnh, nghe được một chút tiếng chim hót, phá vỡ dần bầu không khí tiêu điều.

Ánh mắt Mục Tử Minh tràn ngập tình ái, chỉ có thể chứa Diệp Cuồng Ca chứ không ai khác, Mục Tử Minh đột nhiên có chút tức giận, cáu giận nói; “Ta khi nào muốn cùng người thành hôn.”

“Sớm muộn cũng nên duyên phu thê, sư phụ cho phép con luôn được không?”

Hai má ửng hồng, Diệp Cuồng Ca né tránh đối phương, tiện tay cầm ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, để che giấu vẻ khốn quẫn lúc này của bản thân.

“Đây là rượu giao bôi, phải là hai người cùng uống.” Mục Tử Minh có phần đáng tiếc nói, rượu này là hắn đã chuẩn bị hai chén.

Diệp Cuồng Ca nghe vậy, mặt càng thêm đỏ bừng.

“Thôi hình thức mà thôi, không còn rượu, nhưng con với sư phụ thời khắc này xem như là một.”

Nơi thanh lãnh bỗng ngập tràn tình ý, thanh âm Mục Tử Minh như có ma lực, phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của Diệp Cuồng Ca. Chung sống lâu như vậy, không muốn động tâm là điều không thể. Tâm ý của đối phương, y đã nhận ra từ lâu, dù người có tâm địa sắt đá đến mấy cũng không nhìn được mà rung động.

“Sư phụ sao lại thất thần?”

Lúc này, Diệp Cuồng Ca biết không còn đường thoái lui, phải dựa vào cây cột. Mục Tử Minh chống tay bên tai hắn, đem hắn giam cầm trong phạm vi nhỏ nhỏ.

“Sư phụ còn nhớ đặt cược sáng nay, hiện tại có thể thực hiện.” Thanh âm Mục Tử Minh mơn trớn bên tai y.

Diệp Cuồng Ca sững sờ, nguyện thua là thật, thế những hai chữ kia cứ quẩn quanh lưỡi, chính là không nói ra được, thời gian trôi qua, y không thốt nổi thành lời, trán ướt đầm mồ hôi.

Mục Tử Minh thở dài, thật sự có chút dở khóc dở cười. Thật sự xấu hổ đến vậy sao? Đành vậy, vậy hắn sẽ nói.

“Tướng công.”

Hai từ nói ra, dĩ nhiên không phải là nhất thời, ngược lại có ý tứ lâu dài.

Diệp Cuồng Ca nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu lên, liền đụng phải đối mắt mong chờ của đối phương, khiến người ta không đành lòng từ chối. Thế nhưng Diệp Cuồng Ca vẫn thấy hai tiếng sắp nói vô cùng quái dị, thật sự khó để mở lời.

Qua nửa nén hương, vẫn là không nói gì, giữa lúc Mục Tử Minh không ôm hi vọng, chuẩn bị buông tha, một thanh âm nho nhỏ phát lên khiến hắn cười tít mắt.

“... Nương tử.”

Diệp Cuồng Ca ngượng ngùng, hầu như muốn đem mặt giấu vào trong ống tay áo. Đột nhiên, y bị một lực kéo xuống thăm dò trên đất, đầu gối lên tay đối phương. Y quay sang nhìn, Mục Tử Minh như con thú hoang hưng phấn, hô hấp dồn dập.

“Nếu là tướng công câu dẫn thiếp trước, đừng mong thần thiếp dừng lại.”

“Ngươi — a!”

Bàn tay tung bay, rèm treo buông xuống, một mảng hồng phủ kín hai người, mũi lung nghe được vài tiếng thở khè.

Kiều diễm một mảnh, chọc người mơ màng.

__HOÀN__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-nhu-cuong-ca>